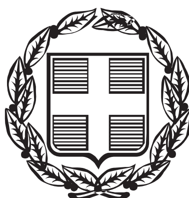

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ **Αρ. Φύλλου 75**

8 Απριλίου 2002

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3003

Κύρωση του Καταστατικού του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:

Άρθρο πρώτο

Κυρώνεται και έχει την ισχύ, που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, το Καταστατικό του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, που υιοθετήθηκε από τη Διπλωματική Διάσκεψη του Ο.Η.Ε. στη Ρώμη, στις 17 Ιουλίου 1998, όπως διορθώθηκε στις 19 Νοεμβρίου 1998 και στις 12 Ιουλίου 1999, του οποίου το κείμενο σε πρωτότυπο στην αγγλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική έχει ως εξής:

ROME STATUTE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT*

[* as corrected by the procès-verbaux of 10 November 1998 and 12 July 1999]

PREAMBLE

The States Parties to this Statute,

Conscious that all peoples are united by common bonds, their cultures pieced together in a shared heritage, and concerned that this delicate mosaic may be shattered at any time,

Mindful that during this century millions of children, women and men have been victims of unimaginable atrocities that deeply shock the conscience of humanity,

Recognizing that such grave crimes threaten the peace, security and well-being of the world,

Affirming that the most serious crimes of concern to the international community as a whole must not go unpunished and that their effective prosecution must be ensured by taking measures at the national level and by enhancing international cooperation,

Determined to put an end to impunity for the perpetrators of these crimes and thus to contribute to the prevention of such crimes,

Recalling that it is the duty of every State to exercise its criminal jurisdiction over those responsible for international crimes,

Reaffirming the Purposes and Principles of the Charter of the United Nations, and in particular that all States shall refrain from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, or in any other manner inconsistent with the Purposes of the United Nations,

Emphasizing in this connection that nothing in this Statute shall be taken as authorizing any State Party to intervene in an armed conflict or in the internal affairs of any State,

Determined to these ends and for the sake of present and future generations, to establish an independent permanent International Criminal Court in relationship with the United Nations system, with jurisdiction over the most serious crimes of concern to the international community as a whole,

Emphasizing that the International Criminal Court established under this Statute shall be complementary to national criminal jurisdictions,

Resolved to guarantee lasting respect for and the enforcement of international justice,

Have agreed as follows

PART 1. ESTABLISHMENT OF THE COURT

Article 1
The Court

An International Criminal Court ("the Court") is hereby established. It shall be a permanent institution and shall have the power to exercise its jurisdiction over persons for the most serious crimes of international concern, as referred to in this Statute, and shall be complementary to national criminal jurisdictions. The jurisdiction and functioning of the Court shall be governed by the provisions of this Statute.

Article 2
Relationship of the Court with the United Nations

The Court shall be brought into relationship with the United Nations through

an agreement to be approved by the Assembly of States Parties to this Statute and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.

Article 3
Seat of the Court

1. The seat of the Court shall be established at The Hague in the Netherlands ("the host State").

2. The Court shall enter into a headquarters agreement with the host State, to be approved by the Assembly of States Parties and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.

3. The Court may sit elsewhere, whenever it considers it desirable, as provided in this Statute.

Article 4
Legal status and powers of the Court

1. The Court shall have international legal personality. It shall also have such legal capacity as may be necessary for the exercise of its functions and the fulfilment of its purposes.

2. The Court may exercise its functions and powers, as provided in this Statute, on the territory of any State Party and, by special agreement, on the territory of any other State.

PART 2. JURISDICTION, ADMISSIBILITY AND APPLICABLE LAW

Article 5
Crimes within the jurisdiction of the Court

1. The jurisdiction of the Court shall be limited to the most serious crimes of

concern to the international community as a whole. The Court has jurisdiction m accordance with this Statute with respect to the following crimes:

(a) The crime of genocide;

(b) Crimes against humanity;

(c) War crimes;

(d) The crime of aggression.

2. The Court shall exercise jurisdiction over the crime of aggression once a provision is adopted in accordance with articles 121 and 123 defining the crime and setting out the conditions under which the Court shall exercise jurisdiction with respect to this crime.
Such a provision shall be consistent with the relevant provisions of the Charter of the United Nations.

Article 6
Genocide

For the purpose of this Statute. "genocide" means any of the following acts committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group, as such:

(a) Killing members of the group;

(b) Causing serious bodily or mental harm to members of the group;

(c) Deliberately inflicting on the group conditions of life calculated to bring about its physical destruction in whole or in part;

(d) Imposing measures intended to prevent births within the group;

(e) Forcibly transferring children of the group to another group.

Article 7

Crimes against humanity

1. For the purpose of this Statute, "crime against humanity" means any of the following acts when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with knowledge of the attack:

(a) Murder;

(b) Extermination;

(c) Enslavement;

(d) Deportation or forcible transfer of population;

(e) Imprisonment or other severe deprivation of physical liberty in violation of fundamental rules of international law;

(f) Torture;

(g) Rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, enforced sterilization, or any other form of sexual violence of comparable gravity;

(h) Persecution against any identifiable group or collectivity on political, racial, national, ethnic, cultural, religious, gender as defined in paragraph 3, or other grounds that are universally recognized as impermissible under international law, in connection with any act referred to in this paragraph or any

crime within the jurisdiction of the Court;

(i) Enforced disappearance of persons;

(j) The crime of apartheid;

(k) Other inhumane acts of a similar character intentionally causing great suffering, or serious injury to body or to mental or physical health.

For the purpose of paragraph 1:

(a) "Attack directed against any civilian population" means a course of conduct involving the multiple commission of acts referred to in paragraph 1 against any civilian population, pursuant to or in furtherance of a State or organizational policy to commit such attack;

(b) "Extermination" includes the intentional infliction of conditions of life, inter alia the deprivation of access to food and medicine, calculated to bring about the destruction of part of a population;

(c) "Enslavement" means the exercise of any or all of the powers attaching to the right of ownership over a person and includes the exercise of such power in the course of trafficking in persons, in particular women and children;

(d) "Deportation or forcible transfer of population" means forced displacement of the persons concerned by expulsion or other coercive acts from the area in which they are lawfully present, without grounds permitted under international law;

(e) "Torture" means the intentional infliction of severe pain or suffering, whether physical or mental, upon a person in the custody or under the control of the accused; except that torture shall not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to, lawful sanctions;

(f) "Forced pregnancy" means the unlawful confinement of a woman made pregnant, with the intent of affecting the ethnic composition of any population or carrying out other grave violations of international law. This definition shall not in any way be interpreted as affecting national laws relating to pregnancy;

(g) "Persecution" means the intentional and severe deprivation of fundamental rights contrary to international law by reason of the identity of the group or collectivity;

(h) "The crime of apartheid" means inhumane acts of a character similar to those referred to in paragraph 1, committed in the context of an institutionalized regime of systematic oppression and domination by one racial group over any other racial group or groups and committed with the intention of maintaining that regime;

(i) "Enforced disappearance of persons" means the arrest, detention or abduction of persons by, or with the authorization, support or acquiescence of, a State or a political organization, followed by a refusal to acknowledge that deprivation of freedom or to give information on the fate or whereabouts of those persons, with the intention of removing them from the protection of the law for a prolonged period of time.

3. For the purpose of this Statute, it is understood that the term "gender" refers to the two sexes, male and female, within the context of society. The term "gender" does not indicate any meaning different from the above.

Article 8
War crimes

1. The Court shall have jurisdiction in respect of war crimes in particular when committed as part of a plan or policy or as part of a large-scale commission of such crimes.

2. For the purpose of this Statute, "war crimes" means:

(a) Grave breaches of the Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts against persons or property protected under the provisions of the relevant Geneva Convention:

(i) Wilful killing;

(ii) Torture or inhuman treatment, including biological experiments;

(iii) Wilfully causing great suffering, or serious injury to body or health;

(iv) Extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly;

(v) Compelling a prisoner of war or other protected person to serve in the forces of a hostile Power;

(vi) Wilfully depriving a prisoner of war or other protected person of the rights of fair and regular trial;

(vii) Unlawful deportation or transfer or unlawful confinement;

(viii) Taking of hostages.

(b) Other serious violations of the laws and customs applicable in international armed conflict, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:

(i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities;

(ii) Intentionally directing attacks against civilian objects, that is, objects which are not military objectives;

(iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material, units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;

(iv) Intentionally launching an attack in the knowledge that such attack will cause incidental loss of life or injury to civilians or damage to civilian objects or widespread, long-term and severe damage to the natural environment which would be clearly excessive in relation to the concrete and direct overall military advantage anticipated;

(v) Attacking or bombarding, by whatever means, towns, villages, dwellings or buildings which are undefended and which are not military objectives;

(vi) Killing or wounding a combatant who, having laid down his arms or having no longer means of defence, has surrendered at discretion;

(vii) Making improper use of a flag of truce, of the flag or of the military insignia and uniform of the enemy or of the United Nations, as well as of the distinctive emblems of the Geneva Conventions, resulting in death or serious personal injury;

(viii) The transfer, directly or indirectly, by the Occupying Power of parts of its own civilian population into the territory it occupies, or the deportation or transfer of all or parts of the population of the occupied territory within or outside this territory;

(ix) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to

religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;

(x) Subjecting persons who are in the power of an adverse party to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;

(xi) Killing or wounding treacherously individuals belonging to the hostile nation or army;

(xii) Declaring that no quarter will be given;

(xiii) Destroying or seizing the enemy's property unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of war;

(xiv) Declaring abolished, suspended or inadmissible in a court of law the rights and actions of the nationals of the hostile party;

(xv) Compelling the nationals of the hostile party to take part in the operations of war directed against their own country, even if they were in the belligerent's service before the commencement of the war;

(xvi) Pillaging a town or place, even when taken by assault;

(xvii) Employing poison or poisoned weapons;

(xviii) Employing asphyxiating, poisonous or other gases, and all analogous liquids, materials or devices;

(xix) Employing bullets which expand or flatten easily in the human body. such as bullets with a hard envelope which does not entirely cover the core or is pierced with incisions:

(xx) Employing weapons. projectiles and material and methods of warfare which are of a nature to cause superfluous injury or unnecessary suffering or which are inherently indiscriminate in violation of the international law of armed conflict. provided that such weapons, projectiles and material and methods of warfare are the subject of a comprehensive prohibition and are included in an annex to this Statute, by an amendment in accordance with the relevant provisions set forth in articles 121 and 123;

(xxi) Committing outrages upon personal dignity. in particular humiliating and degrading treatment;

(xxii) Committing rape, sexual slavery. enforced prostitution, forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f). enforced sterilization. or any other form of sexual violence also constituting a grave breach of the Geneva Conventions;

(xxiii) Utilizing the presence of a civilian or other protected person to render certain points, areas or military forces immune from military operations;

(xxiv) Intentionally directing attacks against buildings, material. medical units and transport. and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(xxv) Intentionally using starvation of civilians as a method of warfare by depriving them of objects indispensable to their survival, including wilfully impeding relief supplies as provided for under the Geneva Conventions;

(xxvi) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into the national armed forces or using them to participate actively in hostilities.

(c) In the case of an armed conflict not of an international character, serious violations of article 3 common to the four Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts committed against persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces who have laid down their arms and those placed hors de combat by sickness, wounds, detention or any other cause:

(i) Violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation. cruel treatment and torture;

(ii) Committing outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(iii) Taking of hostages;

(iv) The passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgement pronounced by a regularly constituted court, affording all judicial guarantees which are generally recognized as indispensable.

(d) Paragraph 2 (c) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not apply to situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature.

(e) Other serious violations of the laws and customs applicable in armed conflicts not of an international character, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:

(i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities

(ii) Intentionally directing attacks against buildings, material. medical units and transport, and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material. units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;

(iv) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;

(v) Pillaging a town or place, even when taken by assault;

(vi) Committing rape, sexual slavery, enforced prostitution. forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f), enforced sterilization, and any other form of sexual violence also constituting a serious violation of article 3 common to the four Geneva Conventions;

(vii) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into armed forces or groups or using them to participate actively in hostilities;

(viii) Ordering the displacement of the civilian population for reasons related to the conflict, unless the security of the civilians involved or imperative military reasons so demand;

(ix) Killing or wounding treacherously a combatant adversary;

(x) Declaring that no quarter will be given;

(xi) Subjecting persons who are in the power of another party to the conflict to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;

(xii) Destroying or seizing the property of an adversary unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of the conflict;

(f) Paragraph 2 (e) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not apply to situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature. It applies to armed conflicts that take place in the territory of a State when there is protracted armed conflict between governmental authorities and organized armed groups or between such groups.

3. Nothing in paragraph 2 (c) and (e) shall affect the responsibility of a Government to maintain or re-establish law and order in the State or to defend the unity and territorial integrity of the State, by all legitimate means.

Article 9

Elements of Crimes

1. Elements of Crimes shall assist the Court in the interpretation and application

of articles 6, 7 and 8. They shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Elements of Crimes may be proposed by:

(a) Any State Party;

(b) The judges acting by an absolute majority;

(c) The Prosecutor.

Such amendments shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

3. The Elements of Crimes and amendments thereto shall be consistent with this Statute.

Article 10

Nothing in this Part shall be interpreted as limiting or prejudicing in any way existing or developing rules of international law for purposes other than this Statute.

Article 11

Jurisdiction ratione temporis

1. The Court has jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into force of this Statute.

2. If a State becomes a Party to this Statute after its entry into force, the Court may exercise its jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into

force of this Statute for that State, unless that State has made a declaration under article 12, paragraph 3.

Article 12
Preconditions to the exercise of jurisdiction

1. A State which becomes a Party to this Statute thereby accepts the jurisdiction of the Court with respect to the crimes referred to in article 5.

2. In the case of article 13, paragraph (a) or (c), the Court may exercise its jurisdiction if one or more of the following States are Parties to this Statute or have accepted the jurisdiction of the Court in accordance with paragraph 3:

(a) The State on the territory of which the conduct in question occurred or, if the crime was committed on board a vessel or aircraft, the State of registration of that vessel or aircraft;

(b) The State of which the person accused of the crime is a national.

3. If the acceptance of a State which is not a Party to this Statute is required under paragraph 2, that State may, by declaration lodged with the Registrar, accept the exercise of jurisdiction by the Court with respect to the crime in question. The accepting State shall cooperate with the Court without any delay or exception in accordance with Part 9.

Article 13
Exercise of jurisdiction

The Court may exercise its jurisdiction with respect to a crime referred to in article 5 in accordance with the provisions of this Statute if:

(a) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by a State Party in accordance with article 14;

(b) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by the Security Council acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations; or

(c) The Prosecutor has initiated an investigation in respect of such a crime in accordance with article 15.

Article 14

Referral of a situation by a State Party

1. A State Party may refer to the Prosecutor a situation in which one or more crimes within the jurisdiction of the Court appear to have been committed requesting the Prosecutor to investigate the situation for the purpose of determining whether one or more specific persons should be charged with the commission of such crimes.

2. As far as possible, a referral shall specify the relevant circumstances and be accompanied by such supporting documentation as is available to the State referring the situation.

Article 15

Prosecutor

1. The Prosecutor may initiate investigations proprio motu on the basis of information on crimes within the jurisdiction of the Court.

2. The Prosecutor shall analyse the seriousness of the information received. For this purpose, he or she may seek additional information from States, organs of the

United Nations, intergovernmental or non-governmental organizations or other reliable sources that he or she deems appropriate, and may receive written or oral testimony at the seat of the Court.

3. If the Prosecutor concludes that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, he or she shall submit to the Pre-Trial Chamber a request for authorization of an investigation, together with any supporting material collected. Victims may make representations to the Pre-Trial Chamber, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. If the Pre-Trial Chamber, upon examination of the request and the supporting material, considers that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, and that the case appears to fall within the jurisdiction of the Court, it shall authorize the commencement of the investigation, without prejudice to subsequent determinations by the Court with regard to the jurisdiction and admissibility of a case.

5. The refusal of the Pre-Trial Chamber to authorize the investigation shall not preclude the presentation of a subsequent request by the Prosecutor based on new facts or evidence regarding the same situation.

6. If, after the preliminary examination referred to in paragraphs 1 and 2, the Prosecutor concludes that the information provided does not constitute a reasonable basis for an investigation, he or she shall inform those who provided the information. This shall not preclude the Prosecutor from considering further information submitted to him or her regarding the same situation in the light of new facts or evidence.

Article 16
Deferral of investigation or prosecution

No investigation or prosecution may be commenced or proceeded with under this Statute for a period of 12 months after the Security Council, in a resolution adopted under Chapter VII of the Charter of the United Nations, has requested the

Court to that effect; that request may be renewed by the Council under the same conditions.

Article 17
Issues of admissibility

1. Having regard to paragraph 10 of the Preamble and article 1, the Court shall determine that a case is inadmissible where:

(a) The case is being investigated or prosecuted by a State which has jurisdiction over it, unless the State is unwilling or unable genuinely to carry out the investigation or prosecution;

(b) The case has been investigated by a State which has jurisdiction over it and the State has decided not to prosecute the person concerned, unless the decision resulted from the unwillingness or inability of the State genuinely to prosecute;

(c) The person concerned has already been tried for conduct which is the subject of the complaint, and a trial by the Court is not permitted under article 20, paragraph 3;

(d) The case is not of sufficient gravity to justify further action by the Court.

2. In order to determine unwillingness in a particular case, the Court shall consider, having regard to the principles of due process recognized by international law, whether one or more of the following exist, as applicable:

(a) The proceedings were or are being undertaken or the national decision was made for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court referred to in article 5;

(b) There has been an unjustified delay in the proceedings which in the circumstances is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice;

(c) The proceedings were not or are not being conducted independently or impartially, and they were or are being conducted in a manner which, in the circumstances, is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

3. In order to determine inability in a particular case, the Court shall consider whether, due to a total or substantial collapse or unavailability of its national judicial system, the State is unable to obtain the accused or the necessary evidence and testimony or otherwise unable to carry out its proceedings.

Article 18

Preliminary rulings regarding admissibility

1. When a situation has been referred to the Court pursuant to article 13 (a) and the Prosecutor has determined that there would be a reasonable basis to commence an investigation, or the Prosecutor initiates an investigation pursuant to articles 13 (c) and 15, the Prosecutor shall notify all States Parties and those States which, taking into account the information available, would normally exercise jurisdiction over the crimes concerned. The Prosecutor may notify such States on a confidential basis and, where the Prosecutor believes it necessary to protect persons, prevent destruction of evidence or prevent the absconding of persons, may limit the scope of the information provided to States.

2. Within one month of receipt of that notification, a State may inform the Court that it is investigating or has investigated its nationals or others within its jurisdiction with respect to criminal acts which may constitute crimes referred to in article 5 and which relate to the information provided in the notification to States. At the request of that State, the Prosecutor shall defer to the State's investigation of those persons

unless the Pre-Trial Chamber, on the application of the Prosecutor, decides to authorize the investigation.

3. The Prosecutor's deferral to a State's investigation shall be open to review by the Prosecutor six months after the date of deferral or at any time when there has been a significant change of circumstances based on the State's unwillingness or inability genuinely to carry out the investigation.

4. The State concerned or the Prosecutor may appeal to the Appeals Chamber against a ruling of the Pre-Trial Chamber, in accordance with article 82. The appeal may be heard on an expedited basis.

5. When the Prosecutor has deferred an investigation in accordance with paragraph 2, the Prosecutor may request that the State concerned periodically inform the Prosecutor of the progress of its investigations and any subsequent prosecutions. States Parties shall respond to such requests without undue delay.

6. Pending a ruling by the Pre-Trial Chamber, or at any time when the Prosecutor has deferred an investigation under this article, the Prosecutor may, on an exceptional basis, seek authority from the Pre-Trial Chamber to pursue necessary investigative steps for the purpose of preserving evidence where there is a unique opportunity to obtain important evidence or there is a significant risk that such evidence may not be subsequently available.

7. A State which has challenged a ruling of the Pre-Trial Chamber under this article may challenge the admissibility of a case under article 19 on the grounds of additional significant facts or significant change of circumstances.

Article 19
Challenges to the jurisdiction of the Court or the admissibility of a case

1. The Court shall satisfy itself that it has jurisdiction in any case brought before it. The Court may, on its own motion, determine the admissibility of a case in accordance with article 17.

2. Challenges to the admissibility of a case on the grounds referred to in article 17 or challenges to the jurisdiction of the Court may be made by:

(a) An accused or a person for whom a warrant of arrest or a summons to appear has been issued under article 58;

(b) A State which has jurisdiction over a case, on the ground that it is investigating or prosecuting the case or has investigated or prosecuted; or

(c) A State from which acceptance of jurisdiction is required under article 12.

3. The Prosecutor may seek a ruling from the Court regarding a question of jurisdiction or admissibility. In proceedings with respect to jurisdiction or admissibility, those who have referred the situation under article 13, as well as victims, may also submit observations to the Court.

4. The admissibility of a case or the jurisdiction of the Court may be challenged only once by any person or State referred to in paragraph 2. The challenge shall take place prior to or at the commencement of the trial. In exceptional circumstances, the Court may grant leave for a challenge to be brought more than once or at a time later than the commencement of the trial. Challenges to the admissibility of a case, at the commencement of a trial, or subsequently with the leave of the Court, may be based only on article 17, paragraph 1 (c).

5. A State referred to in paragraph 2 (b) and (c) shall make a challenge at the earliest opportunity.

6. Prior to the confirmation of the charges, challenges to the admissibility of a case or challenges to the jurisdiction of the Court shall be referred to the Pre-Trial

Chamber. After confirmation of the charges, they shall be referred to the Trial Chamber. Decisions with respect to jurisdiction or admissibility may be appealed to the Appeals Chamber in accordance with article 82.

7. If a challenge is made by a State referred to in paragraph 2 (b) or (c), the Prosecutor shall suspend the investigation until such time as the Court makes a determination in accordance with article 17.

8. Pending a ruling by the Court, the Prosecutor may seek authority from the Court:

(a) To pursue necessary investigative steps of the kind referred to in article 18, paragraph 6;

(b) To take a statement or testimony from a witness or complete the collection and examination of evidence which had begun prior to the making of the challenge; and

(c) In cooperation with the relevant States, to prevent the absconding of persons in respect of whom the Prosecutor has already requested a warrant of arrest under article 58.

9. The making of a challenge shall not affect the validity of any act performed by the Prosecutor or any order or warrant issued by the Court prior to the making of the challenge.

10. If the Court has decided that a case is inadmissible under article 17, the Prosecutor may submit a request for a review of the decision when he or she is fully satisfied that new facts have arisen which negate the basis on which the case had previously been found inadmissible under article 17.

11. If the Prosecutor, having regard to the matters referred to in article 17, defers an investigation, the Prosecutor may request that the relevant State make available to

the Prosecutor information on the proceedings. That information shall, at the request of the State concerned, be confidential. If the Prosecutor thereafter decides to proceed with an investigation, he or she shall notify the State to which deferral of the proceedings has taken place.

Article 20
Ne bis in idem

1. Except as provided in this Statute, no person shall be tried before the Court with respect to conduct which formed the basis of crimes for which the person has been convicted or acquitted by the Court.

2. No person shall be tried by another court for a crime referred to in article 5 for which that person has already been convicted or acquitted by the Court.

3. No person who has been tried by another court for conduct also proscribed under article 6, 7 or 8 shall be tried by the Court with respect to the same conduct unless the proceedings in the other court:

(a) Were for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court: or

(b) Otherwise were not conducted independently or impartially in accordance with the norms of due process recognized by international law and were conducted in a manner which, in the circumstances, was inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

Article 21
Applicable law

1. The Court shall apply:

(a) In the first place, this Statute. Elements of Crimes and its Rules of Procedure and Evidence;

(b) In the second place, where appropriate. applicable treaties and the principles and rules of international law, including the established principles of the international law of armed conflict;

(c) Failing that, general principles of law derived by the Court from national laws of legal systems of the world including, as appropriate. the national laws of States that would normally exercise jurisdiction over the crime, provided that those principles are not inconsistent with this Statute and with international law and internationally recognized norms and standards.

2. The Court may apply principles and rules of law as interpreted in its previous decisions.

3. The application and interpretation of law pursuant to this article must be consistent with internationally recognized human rights. and be without any adverse distinction founded on grounds such as gender as defined in article 7, paragraph 3, age, race, colour, language, religion or belief, political or other opinion, national, ethnic or social origin, wealth, birth or other status.

PART 3. GENERAL PRINCIPLES OF CRIMINAL LAW

Article 22
Nullum crimen sine lege

1. A person shall not be criminally responsible under this Statute unless the conduct in question constitutes, at the time it takes place, a crime within the jurisdiction of the Court.

2. The definition of a crime shall be strictly construed and shall not be extended by analogy. In case of ambiguity, the definition shall be interpreted in favour of the person being investigated, prosecuted or convicted.

3. This article shall not affect the characterization of any conduct as criminal under international law independently of this Statute.

Article 23

Nulla poena sine lege

A person convicted by the Court may be punished only in accordance with this Statute.

Article 24

Non-retroactivity ratione personae

1. No person shall be criminally responsible under this Statute for conduct prior to the entry into force of the Statute.

2. In the event of a change in the law applicable to a given case prior to a final judgement, the law more favourable to the person being investigated, prosecuted or convicted shall apply.

Article 25

Individual criminal responsibility

1. The Court shall have jurisdiction over natural persons pursuant to this Statute.

2. A person who commits a crime within the jurisdiction of the Court shall be individually responsible and liable for punishment in accordance with this Statute.

3. In accordance with this Statute, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court if that person:

4. No provision in this Statute relating to individual criminal responsibility shall affect the responsibility of States under international law.

Article 26

Exclusion of jurisdiction over persons under eighteen

The Court shall have no jurisdiction over any person who was under the age of 18 at the time of the alleged commission of a crime.

Article 27

Irrelevance of official capacity

1. This Statute shall apply equally to all persons without any distinction based on official capacity. In particular, official capacity as a Head of State or Government, a member of a Government or parliament, an elected representative or a government official shall in no case exempt a person from criminal responsibility under this Statute, nor shall it, in and of itself, constitute a ground for reduction of sentence.

2. Immunities or special procedural rules which may attach to the official capacity of a person, whether under national or international law, shall not bar the Court from exercising its jurisdiction over such a person.

Article 28

Responsibility of commanders and other superiors

In addition to other grounds of criminal responsibility under this Statute for crimes within the jurisdiction of the Court:

(a) A military commander or person effectively acting as a military commander shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by forces under his or her effective command and control, or effective authority and control as the case may be, as a result of his or her failure to

(a) Commits such a crime, whether as an individual, jointly with another or through another person, regardless of whether that other person is criminally responsible;

(b) Orders, solicits or induces the commission of such a crime which in fact occurs or is attempted;

(c) For the purpose of facilitating the commission of such a crime, aids, abets or otherwise assists in its commission or its attempted commission, including providing the means for its commission;

(d) In any other way contributes to the commission or attempted commission of such a crime by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of a crime within the jurisdiction of the Court; or

(ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit the crime;

(e) In respect of the crime of genocide, directly and publicly incites others to commit genocide;

(f) Attempts to commit such a crime by taking action that commences its execution by means of a substantial step, but the crime does not occur because of circumstances independent of the person's intentions. However, a person who abandons the effort to commit the crime or otherwise prevents the completion of the crime shall not be liable for punishment under this Statute for the attempt to commit that crime if that person completely and voluntarily gave up the criminal purpose.

exercise control properly over such forces, where:

(i) That military commander or person either knew or, owing to the circumstances at the time, should have known that the forces were committing or about to commit such crimes; and

(ii) That military commander or person failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

(b) With respect to superior and subordinate relationships not described in paragraph (a), a superior shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by subordinates under his or her effective authority and control, as a result of his or her failure to exercise control properly over such subordinates, where:

(i) The superior either knew, or consciously disregarded information which clearly indicated, that the subordinates were committing or about to commit such crimes:

(ii) The crimes concerned activities that were within the effective responsibility and control of the superior; and

(iii) The superior failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

Article 29

Non-applicability of statute of limitations

The crimes within the jurisdiction of the Court shall not be subject to any statute of limitations.

Article 30

Mental element

1. Unless otherwise provided, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court only if the material elements are committed with intent and knowledge.

2. For the purposes of this article, a person has intent where:

(a) In relation to conduct, that person means to engage in the conduct;

(b) In relation to a consequence, that person means to cause that consequence or is aware that it will occur in the ordinary course of events.

3. For the purposes of this article, "knowledge" means awareness that a circumstance exists or a consequence will occur in the ordinary course of events. "Know" and "knowingly" shall be construed accordingly.

Article 31

Grounds for excluding criminal responsibility

1. In addition to other grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute, a person shall not be criminally responsible if, at the time of that person's conduct:

(a) The person suffers from a mental disease or defect that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law;

(b) The person is in a state of intoxication that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law, unless the person has become voluntarily intoxicated under such circumstances that the person knew, or disregarded the risk, that, as a result of the intoxication, he or she was likely to engage in conduct constituting a crime within the jurisdiction of the Court;

(c) The person acts reasonably to defend himself or herself or another person or, in the case of war crimes, property which is essential for the survival of the person or another person or property which is essential for accomplishing a military mission, against an imminent and unlawful use of force in a manner proportionate to the degree of danger to the person or the other person or property protected. The fact that the person was involved in a defensive operation conducted by forces shall not in itself constitute a ground for excluding criminal responsibility under this subparagraph;

(d) The conduct which is alleged to constitute a crime within the jurisdiction of the Court has been caused by duress resulting from a threat of imminent death or of continuing or imminent serious bodily harm against that person or another person, and the person acts necessarily and reasonably to avoid this threat, provided that the person does not intend to cause a greater harm than the one sought to be avoided. Such a threat may either be:

(i) Made by other persons; or

(ii) Constituted by other circumstances beyond that person's control.

2. The Court shall determine the applicability of the grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute to the case before it.

3. At trial, the Court may consider a ground for excluding criminal responsibility other than those referred to in paragraph 1 where such a ground is derived from

applicable law as set forth in article 21. The procedures relating to the consideration of such a ground shall be provided for in the Rules of Procedure and Evidence

Article 32

Mistake of fact or mistake of law

1. A mistake of fact shall be a ground for excluding criminal responsibility only if it negates the mental element required by the crime.

2. A mistake of law as to whether a particular type of conduct is a crime within the jurisdiction of the Court shall not be a ground for excluding criminal responsibility. A mistake of law may, however, be a ground for excluding criminal responsibility if it negates the mental element required by such a crime, or as provided for in article 33.

Article 33

Superior orders and prescription of law

1. The fact that a crime within the jurisdiction of the Court has been committed by a person pursuant to an order of a Government or of a superior, whether military or civilian, shall not relieve that person of criminal responsibility unless:

(a) The person was under a legal obligation to obey orders of the Government or the superior in question;

(b) The person did not know that the order was unlawful; and

(c) The order was not manifestly unlawful.

2. For the purposes of this article, orders to commit genocide or crimes against humanity are manifestly unlawful.

PART 4. COMPOSITION AND ADMINISTRATION OF THE COURT

Article 34
Organs of the Court

The Court shall be composed of the following organs:

(a) The Presidency;

(b) An Appeals Division, a Trial Division and a Pre-Trial Division;

(c) The Office of the Prosecutor;

(d) The Registry.

Article 35
Service of judges

1. All judges shall be elected as full-time members of the Court and shall be available to serve on that basis from the commencement of their terms of office.

2. The judges composing the Presidency shall serve on a full-time basis as soon as they are elected.

3. The Presidency may, on the basis of the workload of the Court and in consultation with its members, decide from time to time to what extent the remaining judges shall be required to serve on a full-time basis. Any such arrangement shall be without prejudice to the provisions of article 40.

4. The financial arrangements for judges not required to serve on a full-time basis shall be made in accordance with article 49.

Article 36

Qualifications, nomination and election of judges

1. Subject to the provisions of paragraph 2, there shall be 18 judges of the Court.

2. (a) The Presidency, acting on behalf of the Court, may propose an increase in the number of judges specified in paragraph 1, indicating the reasons why this is considered necessary and appropriate. The Registrar shall promptly circulate any such proposal to all States Parties.

(b) Any such proposal shall then be considered at a meeting of the Assembly of States Parties to be convened in accordance with article 112. The proposal shall be considered adopted if approved at the meeting by a vote of two thirds of the members of the Assembly of States Parties and shall enter into force at such time as decided by the Assembly of States Parties.

(c) (i) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted under subparagraph (b), the election of the additional judges shall take place at the next session of the Assembly of States Parties in accordance with paragraphs 3 to 8, and article 37, paragraph 2;

(ii) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted and brought into effect under subparagraphs (b) and (c) (i), it shall be open to the Presidency at any time thereafter, if the workload of the Court justifies it, to propose a reduction in the number of judges, provided that the number of judges shall not be reduced below that specified in paragraph 1. The proposal shall be dealt with in accordance with the procedure laid down in subparagraphs (a) and (b). In the event that the proposal is adopted, the number of judges shall be progressively decreased as the terms of office of serving judges expire, until the necessary number has been reached.

3. (a) The judges shall be chosen from among persons of high moral character, impartiality and integrity who possess the qualifications required in their respective States for appointment to the highest judicial offices.

(b) Every candidate for election to the Court shall:

(i) Have established competence in criminal law and procedure and the necessary relevant experience, whether as judge, prosecutor, advocate or in other similar capacity, in criminal proceedings; or

(ii) Have established competence in relevant areas of international law such as international humanitarian law and the law of human rights, and extensive experience in a professional legal capacity which is of relevance to the judicial work of the Court;

(c) Every candidate for election to the Court shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. (a) Nominations of candidates for election to the Court may be made by any State Party to this Statute, and shall be made either:

(i) By the procedure for the nomination of candidates for appointment to the highest judicial offices in the State in question; or

(ii) By the procedure provided for the nomination of candidates for the International Court of Justice in the Statute of that Court.

Nominations shall be accompanied by a statement in the necessary detail specifying how the candidate fulfils the requirements of paragraph 3.

(b) Each State Party may put forward one candidate for any given election who need not necessarily be a national of that State Party but shall in any case be a national of a State Party.

(c) The Assembly of States Parties may decide to establish, if appropriate an Advisory Committee on nominations. In that event, the Committee's composition and mandate shall be established by the Assembly of States Parties.

5. For the purposes of the election, there shall be two lists of candidator

List A containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (i); and

List B containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (ii).

A candidate with sufficient qualifications for both lists may choose on which list
to appear. At the first election to the Court, at least nine judges shall be elected from list A and at least five judges from list B. Subsequent elections shall be so organized as to maintain the equivalent proportion on the Court of judges qualified on the two lists.

6. (a) The judges shall be elected by secret ballot at a meeting of the Assembly of States Parties convened for that purpose under article 112. Subject to paragraph 7, the persons elected to the Court shall be the 18 candidates who obtain the highest number of votes and a two-thirds majority of the States Parties present and voting.

(b) In the event that a sufficient number of judges is not elected on the first ballot, successive ballots shall be held in accordance with the procedures laid down in subparagraph (a) until the remaining places have been filled.

7. No two judges may be nationals of the same State. A person who, for the purposes of membership of the Court, could be regarded as a national of more than one State shall be deemed to be a national of the State in which that person ordinarily exercises civil and political rights.

8. (a) The States Parties shall, in the selection of judges, take into account the need, within the membership of the Court, for:

(i) The representation of the principal legal systems of the world,

(ii) Equitable geographical representation; and

(iii) A fair representation of female and male judges.

(b) States Parties shall also take into account the need to include judges with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, violence against women or children.

9. (a) Subject to subparagraph (b), judges shall hold office for a term of nine years and, subject to subparagraph (c) and to article 37, paragraph 2, shall not be eligible for re-election.

(b) At the first election, one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of three years; one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of six years; and the remainder shall serve for a term of nine years.

(c) A judge who is selected to serve for a term of three years under subparagraph (b) shall be eligible for re-election for a full term.

10. Notwithstanding paragraph 9, a judge assigned to a Trial or Appeals Chamber in accordance with article 39 shall continue in office to complete any trial or appeal the hearing of which has already commenced before that Chamber.

Article 37

Judicial vacancies

1. In the event of a vacancy, an election shall be held in accordance with article 36 to fill the vacancy.

2. A judge elected to fill a vacancy shall serve for the remainder of the predecessor's term and, if that period is three years or less, shall be eligible for re-election for a full term under article 36.

Article 38

The Presidency

1. The President and the First and Second Vice-Presidents shall be elected by an absolute majority of the judges. They shall each serve for a term of three years or until the end of their respective terms of office as judges, whichever expires earlier. They shall be eligible for re-election once.

2. The First Vice-President shall act in place of the President in the event that the President is unavailable or disqualified. The Second Vice-President shall act in place of the President in the event that both the President and the First Vice-President are unavailable or disqualified.

3. The President, together with the First and Second Vice-Presidents, shall constitute the Presidency, which shall be responsible for:

(a) The proper administration of the Court, with the exception of the Office of the Prosecutor; and

(b) The other functions conferred upon it in accordance with this Statute.

4. In discharging its responsibility under paragraph 3 (a), the Presidency shall coordinate with and seek the concurrence of the Prosecutor on all matters of mutual concern.

Article 39

Chambers

1. As soon as possible after the election of the judges, the Court shall organize itself into the divisions specified in article 34, paragraph (b). The Appeals Division shall be composed of the President and four other judges, the Trial Division of not less than six judges and the Pre-Trial Division of not less than six judges. The assignment of judges to divisions shall be based on the nature of the functions to be performed by each division and the qualifications and experience of the judges elected to the Court, in such a way that each division shall contain an appropriate combination of expertise in criminal law and procedure and in international law. The Trial and Pre-Trial Divisions shall be composed predominantly of judges with criminal trial experience.

2. (a) The judicial functions of the Court shall be carried out in each division by Chambers.

(b) (i) The Appeals Chamber shall be composed of all the judges of the Appeals Division;

(ii) The functions of the Trial Chamber shall be carried out by three judges of the Trial Division;

(iii) The functions of the Pre-Trial Chamber shall be carried out either by three judges of the Pre-Trial Division or by a single judge of that division in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence;

(c) Nothing in this paragraph shall preclude the simultaneous constitution of more than one Trial Chamber or Pre-Trial Chamber when the efficient management of the Court's workload so requires.

3. (a) Judges assigned to the Trial and Pre-Trial Divisions shall serve in those

divisions for a period of three years, and thereafter until the completion of any case the hearing of which has already commenced in the division concerned.

(b) Judges assigned to the Appeals Division shall serve in that division for their entire term of office.

4. Judges assigned to the Appeals Division shall serve only in that division. Nothing in this article shall, however, preclude the temporary attachment of judges from the Trial Division to the Pre-Trial Division or vice versa, if the Presidency considers that the efficient management of the Court's workload so requires, provided that under no circumstances shall a judge who has participated in the pre-trial phase of a case be eligible to sit on the Trial Chamber hearing that case.

Article 40

Independence of the judges

1. The judges shall be independent in the performance of their functions.

2. Judges shall not engage in any activity which is likely to interfere with their judicial functions or to affect confidence in their independence.

3. Judges required to serve on a full-time basis at the seat of the Court shall not engage in any other occupation of a professional nature.

4. Any question regarding the application of paragraphs 2 and 3 shall be decided by an absolute majority of the judges. Where any such question concerns an individual judge, that judge shall not take part in the decision.

Article 41

Excusing and disqualification of judges

1. The Presidency may, at the request of a judge, excuse that judge from the

exercise of a function under this Statute, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

2. (a) A judge shall not participate in any case in which his or her impartiality might reasonably be doubted on any ground. A judge shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, inter alia, that judge has previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted. A judge shall also be disqualified on such other grounds as may be provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

(b) The Prosecutor or the person being investigated or prosecuted may request the disqualification of a judge under this paragraph.

(c) Any question as to the disqualification of a judge shall be decided by an absolute majority of the judges. The challenged judge shall be entitled to present his or her comments on the matter, but shall not take part in the decision.

Article 42
The Office of the Prosecutor

1. The Office of the Prosecutor shall act independently as a separate organ of the Court. It shall be responsible for receiving referrals and any substantiated information on crimes within the jurisdiction of the Court, for examining them and for conducting investigations and prosecutions before the Court. A member of the Office shall not seek or act on instructions from any external source.

2. The Office shall be headed by the Prosecutor. The Prosecutor shall have full authority over the management and administration of the Office, including the staff, facilities and other resources thereof. The Prosecutor shall be assisted by one or more Deputy Prosecutors, who shall be entitled to carry out any of the acts required of the Prosecutor under this Statute. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be of

different nationalities. They shall serve on a full-time basis.

3. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be persons of high moral character, be highly competent in and have extensive practical experience in the prosecution or trial of criminal cases. They shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. The Prosecutor shall be elected by secret ballot by an absolute majority of the members of the Assembly of States Parties. The Deputy Prosecutors shall be elected in the same way from a list of candidates provided by the Prosecutor. The Prosecutor shall nominate three candidates for each position of Deputy Prosecutor to be filled. Unless a shorter term is decided upon at the time of their election, the Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall hold office for a term of nine years and shall not be eligible for re-election.

5. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall engage in any activity which is likely to interfere with his or her prosecutorial functions or to affect confidence in his or her independence. They shall not engage in any other occupation of a professional nature.

6. The Presidency may excuse the Prosecutor or a Deputy Prosecutor, at his or her request, from acting in a particular case.

7. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall participate in any matter in which their impartiality might reasonably be doubted on any ground. They shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, inter alia, they have previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted.

8. Any question as to the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor shall be decided by the Appeals Chamber.

(a) The person being investigated or prosecuted may at any time request the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor on the grounds set out in this article:

(b) The Prosecutor or the Deputy Prosecutor, as appropriate, shall be entitled to present his or her comments on the matter;

9. The Prosecutor shall appoint advisers with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, sexual and gender violence and violence against children.

Article 43
The Registry

1. The Registry shall be responsible for the non-judicial aspects of the administration and servicing of the Court, without prejudice to the functions and powers of the Prosecutor in accordance with article 42.

2. The Registry shall be headed by the Registrar, who shall be the principal administrative officer of the Court. The Registrar shall exercise his or her functions under the authority of the President of the Court.

3. The Registrar and the Deputy Registrar shall be persons of high moral character, be highly competent and have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. The judges shall elect the Registrar by an absolute majority by secret ballot, taking into account any recommendation by the Assembly of States Parties. If the need arises and upon the recommendation of the Registrar, the judges shall elect, in the same manner, a Deputy Registrar.

5. The Registrar shall hold office for a term of five years, shall be eligible for re-election once and shall serve on a full-time basis. The Deputy Registrar shall hold

office for a term of five years or such shorter term as may be decided upon by an absolute majority of the judges, and may be elected on the basis that the Deputy Registrar shall be called upon to serve as required.

6. The Registrar shall set up a Victims and Witnesses Unit within the Registry. This Unit shall provide, in consultation with the Office of the Prosecutor, protective measures and security arrangements, counselling and other appropriate assistance for witnesses, victims who appear before the Court, and others who are at risk on account of testimony given by such witnesses. The Unit shall include staff with expertise in trauma, including trauma related to crimes of sexual violence.

Article 44
Staff

1. The Prosecutor and the Registrar shall appoint such qualified staff as may be required to their respective offices. In the case of the Prosecutor, this shall include the appointment of investigators.

2. In the employment of staff, the Prosecutor and the Registrar shall ensure the highest standards of efficiency, competency and integrity, and shall have regard, mutatis mutandis, to the criteria set forth in article 36, paragraph 8.

3. The Registrar, with the agreement of the Presidency and the Prosecutor, shall propose Staff Regulations which include the terms and conditions upon which the staff of the Court shall be appointed, remunerated and dismissed. The Staff Regulations shall be approved by the Assembly of States Parties.

4. The Court may in exceptional circumstances, employ the expertise of gratis personnel offered by States Parties, intergovernmental organizations or non-governmental organizations to assist with the work of any of the organs of the Court. The Prosecutor may accept any such offer on behalf of the Office of the Prosecutor. Such gratis personnel shall be employed in accordance with guidelines to be established by the Assembly of States Parties.

Article 45

Solemn undertaking

Before taking up their respective duties under this Statute, the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall each make a solemn undertaking in open court to exercise his or her respective functions impartially and conscientiously.

Article 46

Removal from office

1. A judge, the Prosecutor, a Deputy Prosecutor, the Registrar or the Deputy Registrar shall be removed from office if a decision to this effect is made in accordance with paragraph 2, in cases where that person:

(a) Is found to have committed serious misconduct or a serious breach of his or her duties under this Statute, as provided for in the Rules of Procedure and Evidence; or

(b) Is unable to exercise the functions required by this Statute.

2. A decision as to the removal from office of a judge, the Prosecutor or a Deputy Prosecutor under paragraph 1 shall be made by the Assembly of States Parties, by secret ballot:

(a) In the case of a judge, by a two-thirds majority of the States Parties upon a recommendation adopted by a two-thirds majority of the other judges;

(b) In the case of the Prosecutor, by an absolute majority of the States Parties;

(c) In the case of a Deputy Prosecutor, by an absolute majority of the States

Parties upon the recommendation of the Prosecutor.

3. A decision as to the removal from office of the Registrar or Deputy Registrar shall be made by an absolute majority of the judges.

4. A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar whose conduct or ability to exercise the functions of the office as required by this Statute is challenged under this article shall have full opportunity to present and receive evidence and to make submissions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. The person in question shall not otherwise participate in the consideration of the matter.

Article 47

Disciplinary measures

A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar who has committed misconduct of a less serious nature than that set out in article 46, paragraph 1, shall be subject to disciplinary measures, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

Article 48

Privileges and immunities

1. The Court shall enjoy in the territory of each State Party such privileges and immunities as are necessary for the fulfilment of its purposes.

2. The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors and the Registrar shall, when engaged on or with respect to the business of the Court, enjoy the same privileges and immunities as are accorded to heads of diplomatic missions and shall, after the expiry of their terms of office, continue to be accorded immunity from legal

process of every kind in respect of words spoken or written and acts performed by them in their official capacity.

3. The Deputy Registrar, the staff of the Office of the Prosecutor and the staff of the Registry shall enjoy the privileges and immunities and facilities necessary for the performance of their functions, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

4. Counsel, experts, witnesses or any other person required to be present at the seat of the Court shall be accorded such treatment as is necessary for the proper functioning of the Court, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

5. The privileges and immunities of:

(a) A judge or the Prosecutor may be waived by an absolute majority of the judges;

(b) The Registrar may be waived by the Presidency;

(c) The Deputy Prosecutors and staff of the Office of the Prosecutor may be waived by the Prosecutor;

(d) The Deputy Registrar and staff of the Registry may be waived by the Registrar.

Article 49

Salaries, allowances and expenses

The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall receive such salaries, allowances and expenses as may be decided upon by the Assembly of States Parties. These salaries and allowances shall not be reduced during their terms of office.

Article 50

Official and working languages

1. The official languages of the Court shall be Arabic, Chinese English, French, Russian and Spanish. The judgements of the Court, as well as other decisions resolving fundamental issues before the Court, shall be published in the official languages. The Presidency shall, in accordance with the criteria established by the Rules of Procedure and Evidence, determine which decisions may be considered as resolving fundamental issues for the purposes of this paragraph.

2. The working languages of the Court shall be English and French. The Rules of Procedure and Evidence shall determine the cases in which other official languages may be used as working languages.

3. At the request of any party to a proceeding or a State allowed to intervene in a proceeding, the Court shall authorize a language other than English or French to be used by such a party or State, provided that the Court considers such authorization to be adequately justified.

Article 51

Rules of Procedure and Evidence

1. The Rules of Procedure and Evidence shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence may be proposed by:

(a) Any State Party;

(b) The judges acting by an absolute majority; or

(c) The Prosecutor.

Such amendments shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

3. After the adoption of the Rules of Procedure and Evidence, in urgent cases where the Rules do not provide for a specific situation before the Court, the judges may, by a two-thirds majority, draw up provisional Rules to be applied until adopted, amended or rejected at the next ordinary or special session of the Assembly of States Parties.

4. The Rules of Procedure and Evidence, amendments thereto and any provisional Rule shall be consistent with this Statute. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence as well as provisional Rules shall not be applied retroactively to the detriment of the person who is being investigated or prosecuted or who has been convicted.

5. In the event of conflict between the Statute and the Rules of Procedure and Evidence, the Statute shall prevail.

Article 52

Regulations of the Court

1. The judges shall, in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence, adopt, by an absolute majority, the Regulations of the Court necessary for its routine functioning.

2. The Prosecutor and the Registrar shall be consulted in the elaboration of the Regulations and any amendments thereto.

3. The Regulations and any amendments thereto shall take effect upon adoption unless otherwise decided by the judges. Immediately upon adoption, they shall be circulated to States Parties for comments. If within six months there are no objections from a majority of States Parties, they shall remain in force.

PART 5. INVESTIGATION AND PROSECUTION

Article 53
Initiation of an investigation

1. The Prosecutor shall, having evaluated the information made available to him or her, initiate an investigation unless he or she determines that there is no reasonable basis to proceed under this Statute. In deciding whether to initiate an investigation, the Prosecutor shall consider whether:

(a) The information available to the Prosecutor provides a reasonable basis to believe that a crime within the jurisdiction of the Court has been or is being committed;

(b) The case is or would be admissible under article 17; and

(c) Taking into account the gravity of the crime and the interests of victims, there are nonetheless substantial reasons to believe that an investigation would not serve the interests of justice.

If the Prosecutor determines that there is no reasonable basis to proceed and his or her determination is based solely on subparagraph (c) above, he or she shall inform the Pre-Trial Chamber.

2. If, upon investigation, the Prosecutor concludes that there is not a sufficient basis for a prosecution because:

(a) There is not a sufficient legal or factual basis to seek a warrant or summons under article 58;

(b) The case is inadmissible under article 17; or

(c) A prosecution is not in the interests of justice, taking into account all the circumstances, including the gravity of the crime, the interests of victims and the age or infirmity of the alleged perpetrator, and his or her role in the alleged crime

the Prosecutor shall inform the Pre-Trial Chamber and the State making a referral under article 14 or the Security Council in a case under article 13, paragraph (b), of his or her conclusion and the reasons for the conclusion.

3. (a) At the request of the State making a referral under article 14 or the Security Council under article 13, paragraph (b), the Pre-Trial Chamber may review a decision of the Prosecutor under paragraph 1 or 2 not to proceed and may request the Prosecutor to reconsider that decision.

(b) In addition, the Pre-Trial Chamber may, on its own initiative, review a decision of the Prosecutor not to proceed if it is based solely on paragraph 1 (c) or 2 (c). In such a case, the decision of the Prosecutor shall be effective only if confirmed by the Pre-Trial Chamber.

4. The Prosecutor may, at any time, reconsider a decision whether to initiate an investigation or prosecution based on new facts or information.

Article 54

Duties and powers of the Prosecutor with respect to investigations

1. The Prosecutor shall:

(a) In order to establish the truth, extend the investigation to cover all facts and evidence relevant to an assessment of whether there is criminal responsibility under this Statute, and, in doing so, investigate incriminating and exonerating circumstances equally;

(b) Take appropriate measures to ensure the effective investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court, and in doing so,

respect the interests and personal circumstances of victims and witnesses, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and take into account the nature of the crime, in particular where it involves sexual violence, gender violence or violence against children; and

(c) Fully respect the rights of persons arising under this Statute.

2. The Prosecutor may conduct investigations on the territory of a State:

(a) In accordance with the provisions of Part 9; or

(b) As authorized by the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d).

3. The Prosecutor may:

(a) Collect and examine evidence;

(b) Request the presence of and question persons being investigated, victims and witnesses;

(c) Seek the cooperation of any State or intergovernmental organization or arrangement in accordance with its respective competence and/or mandate;

(d) Enter into such arrangements or agreements, not inconsistent with this Statute, as may be necessary to facilitate the cooperation of a State, intergovernmental organization or person;

(e) Agree not to disclose, at any stage of the proceedings, documents or information that the Prosecutor obtains on the condition of confidentiality and solely for the purpose of generating new evidence, unless the provider of the information consents; and

(f) Take necessary measures, or request that necessary measures be taken, to

ensure the confidentiality of information, the protection of any person or the preservation of evidence.

Article 55
Rights of persons during an investigation

1. In respect of an investigation under this Statute, a person:

(a) Shall not be compelled to incriminate himself or herself or to confess guilt;

(b) Shall not be subjected to any form of coercion, duress or threat, to torture or to any other form of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;

(c) Shall, if questioned in a language other than a language the person fully understands and speaks, have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness; and

(d) Shall not be subjected to arbitrary arrest or detention, and shall not be deprived of his or her liberty except on such grounds and in accordance with such procedures as are established in this Statute.

2. Where there are grounds to believe that a person has committed a crime within the jurisdiction of the Court and that person is about to be questioned either by the Prosecutor, or by national authorities pursuant to a request made under Part 9, that person shall also have the following rights of which he or she shall be informed prior to
being questioned:

(a) To be informed, prior to being questioned, that there are grounds to believe that he or she has committed a crime within the jurisdiction of the Court;

(b) To remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

(c) To have legal assistance of the person's choosing, or, if the person does not have legal assistance, to have legal assistance assigned to him or her, in any case where the interests of justice so require, and without payment by the person in any such case if the person does not have sufficient means to pay for it; and

(d) To be questioned in the presence of counsel unless the person has voluntarily waived his or her right to counsel.

Article 56
Role of the Pre-Trial Chamber in relation to a unique investigative opportunity

1. (a) Where the Prosecutor considers an investigation to present a unique opportunity to take testimony or a statement from a witness or to examine, collect or test evidence, which may not be available subsequently for the purposes of a trial, the Prosecutor shall so inform the Pre-Trial Chamber.

(b) In that case, the Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor, take such measures as may be necessary to ensure the efficiency and integrity of the proceedings and, in particular, to protect the rights of the defence.

(c) Unless the Pre-Trial Chamber orders otherwise, the Prosecutor shall provide the relevant information to the person who has been arrested or appeared in response to a summons in connection with the investigation referred to in subparagraph (a), in order that he or she may be heard on the matter.

2. The measures referred to in paragraph 1 (b) may include:

(a) Making recommendations or orders regarding procedures to be followed

(b) Directing that a record be made of the proceedings:

(c) Appointing an expert to assist;

(d) Authorizing counsel for a person who has been arrested. or appeared before the Court in response to a summons. to participate. or where there has not yet been such an arrest or appearance or counsel has not been designated. appointing another counsel to attend and represent the interests of the defence:

(e) Naming one of its members or. if necessary. another available judge of the Pre-Trial or Trial Division to observe and make recommendations or orders regarding the collection and preservation of evidence and the questioning of persons;

(f) Taking such other action as may be necessary to collect or preserve evidence.

3. (a) Where the Prosecutor has not sought measures pursuant to this article but the Pre-Trial Chamber considers that such measures are required to preserve evidence that it deems would be essential for the defence at trial. it shall consult with the Prosecutor as to whether there is good reason for the Prosecutor's failure to request the measures. If upon consultation. the Pre-Trial Chamber concludes that the Prosecutor's failure to request such measures is unjustified. the Pre-Trial Chamber may take such measures on its own initiative.

(b) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under this paragraph may be appealed by the Prosecutor. The appeal shall be heard on an expedited basis.

4. The admissibility of evidence preserved or collected for trial pursuant to this

article, or the record thereof, shall be governed at trial by article 69, and given such weight as determined by the Trial Chamber.

Article 57

Functions and powers of the Pre-Trial Chamber

1. Unless otherwise provided in this Statute, the Pre-Trial Chamber shall exercise its functions in accordance with the provisions of this article.

2. (a) Orders or rulings of the Pre-Trial Chamber issued under articles 15, 18, 19, 54, paragraph 2, 61, paragraph 7, and 72 must be concurred in by a majority of its judges.

(b) In all other cases, a single judge of the Pre-Trial Chamber may exercise the functions provided for in this Statute, unless otherwise provided for in the Rules of Procedure and Evidence or by a majority of the Pre-Trial Chamber.

3. In addition to its other functions under this Statute, the Pre-Trial Chamber may:

(a) At the request of the Prosecutor, issue such orders and warrants as may be required for the purposes of an investigation;

(b) Upon the request of a person who has been arrested or has appeared pursuant to a summons under article 58, issue such orders, including measures such as those described in article 56, or seek such cooperation pursuant to Part 9 as may be necessary to assist the person in the preparation of his or her defence;

(c) Where necessary, provide for the protection and privacy of victims and witnesses, the preservation of evidence, the protection of persons who have

been arrested or appeared in response to a summons. and the protection of national security information:

(d) Authorize the Prosecutor to take specific investigative steps within the territory of a State Party without having secured the cooperation of that State under Part 9 if. whenever possible having regard to the views of the State concerned. the Pre-Trial Chamber has determined in that case that the State is clearly unable to execute a request for cooperation due to the unavailability of any authority or any component of its judicial system competent to execute the request for cooperation under Part 9.

(e) Where a warrant of arrest or a summons has been issued under article 58. and having due regard to the strength of the evidence and the rights of the parties concerned. as provided for in this Statute and the Rules of Procedure and Evidence. seek the cooperation of States pursuant to article 93, paragraph 1 (k). to take protective measures for the purpose of forfeiture. in particular for the ultimate benefit of victims.

Article 58

Issuance by the Pre-Trial Chamber of a warrant of arrest or a summons to appear

1. At any time after the initiation of an investigation. the Pre-Trial Chamber shall. on the application of the Prosecutor, issue a warrant of arrest of a person if, having examined the application and the evidence or other information submitted by the Prosecutor, it is satisfied that:

(a) There are reasonable grounds to believe that the person has committed a crime within the jurisdiction of the Court; and

(b) The arrest of the person appears necessary:

(i) To ensure the person's appearance at trial.

(ii) To ensure that the person does not obstruct or endanger the investigation or the court proceedings, or

(iii) Where applicable, to prevent the person from continuing with the commission of that crime or a related crime which is within the jurisdiction of the Court and which arises out of the same circumstances.

2. The application of the Prosecutor shall contain:

(a) The name of the person and any other relevant identifying information;

(b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed:

(c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes;

(d) A summary of the evidence and any other information which establish reasonable grounds to believe that the person committed those crimes; and

(e) The reason why the Prosecutor believes that the arrest of the person is necessary.

3. The warrant of arrest shall contain:

(a) The name of the person and any other relevant identifying information;

(b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court for which the person's arrest is sought; and

(c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes.

4. The warrant of arrest shall remain in effect until otherwise ordered by the Court.

5. On the basis of the warrant of arrest, the Court may request the provisional arrest or the arrest and surrender of the person under Part 9.

6. The Prosecutor may request the Pre-Trial Chamber to amend the warrant of arrest by modifying or adding to the crimes specified therein. The Pre-Trial Chamber shall so amend the warrant if it is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the modified or additional crimes.

7. As an alternative to seeking a warrant of arrest, the Prosecutor may submit an application requesting that the Pre-Trial Chamber issue a summons for the person to appear. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the crime alleged and that a summons is sufficient to ensure the person's appearance, it shall issue the summons, with or without conditions restricting liberty (other than detention) if provided for by national law, for the person to appear. The summons shall contain:

(a) The name of the person and any other relevant identifying information;

(b) The specified date on which the person is to appear;

(c) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed; and

(d) A concise statement of the facts which are alleged to constitute the crime.

The summons shall be served on the person.

Article 59

Arrest proceedings in the custodial State

1. A State Party which has received a request for provisional arrest or for arrest and surrender shall immediately take steps to arrest the person in question in accordance with its laws and the provisions of Part 9.

2. A person arrested shall be brought promptly before the competent judicial authority in the custodial State which shall determine, in accordance with the law of that State, that:

(a) The warrant applies to that person;

(b) The person has been arrested in accordance with the proper process; and

(c) The person's rights have been respected.

3. The person arrested shall have the right to apply to the competent authority in the custodial State for interim release pending surrender.

4. In reaching a decision on any such application, the competent authority in the custodial State shall consider whether, given the gravity of the alleged crimes, there are urgent and exceptional circumstances to justify interim release and whether necessary safeguards exist to ensure that the custodial State can fulfil its duty to surrender the person to the Court. It shall not be open to the competent authority of the custodial State to consider whether the warrant of arrest was properly issued in accordance with article 58, paragraph 1 (a) and (b).

5. The Pre-Trial Chamber shall be notified of any request for interim release and shall make recommendations to the competent authority in the custodial State. The competent authority in the custodial State shall give full consideration to such recommendations, including any recommendations on measures to prevent the escape of the person, before rendering its decision.

6. If the person is granted interim release, the Pre-Trial Chamber may request

periodic reports on the status of the interim release.

7. Once ordered to be surrendered by the custodial State, the person shall be delivered to the Court as soon as possible.

Article 60

Initial proceedings before the Court

1. Upon the surrender of the person to the Court, or the person's appearance before the Court voluntarily or pursuant to a summons, the Pre-Trial Chamber shall satisfy itself that the person has been informed of the crimes which he or she is alleged to have committed, and of his or her rights under this Statute, including the right to apply for interim release pending trial.

2. A person subject to a warrant of arrest may apply for interim release pending trial. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that the conditions set forth in article 58, paragraph 1, are met, the person shall continue to be detained. If it is not so satisfied, the Pre-Trial Chamber shall release the person, with or without conditions.

3. The Pre-Trial Chamber shall periodically review its ruling on the release or detention of the person, and may do so at any time on the request of the Prosecutor or the person. Upon such review, it may modify its ruling as to detention, release or conditions of release, if it is satisfied that changed circumstances so require.

4. The Pre-Trial Chamber shall ensure that a person is not detained for an unreasonable period prior to trial due to inexcusable delay by the Prosecutor. If such delay occurs, the Court shall consider releasing the person, with or without conditions.

5. If necessary, the Pre-Trial Chamber may issue a warrant of arrest to secure the presence of a person who has been released.

Article 61

Confirmation of the charges before trial

1. Subject to the provisions of paragraph 2. within a reasonable time after the person's surrender or voluntary appearance before the Court. the Pre-Trial Chamber shall hold a hearing to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial.

The hearing shall be held in the presence of the Prosecutor and the person charged, as well as his or her counsel.

2. The Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor or on its own motion. hold a hearing in the absence of the person charged to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial when the person has:

(a) Waived his or her right to be present; or

(b) Fled or cannot be found and all reasonable steps have been taken to secure his or her appearance before the Court and to inform the person of the charges and that a hearing to confirm those charges will be held.

In that case. the person shall be represented by counsel where the Pre-Trial Chamber determines that it is in the interests of justice.

3. Within a reasonable time before the hearing, the person shall:

(a) Be provided with a copy of the document containing the charges on which the Prosecutor intends to bring the person to trial; and

(b) Be informed of the evidence on which the Prosecutor intends to rely at the hearing.

The Pre-Trial Chamber may issue orders regarding the disclosure of information for the purposes of the hearing.

4. Before the hearing, the Prosecutor may continue the investigation and may amend or withdraw any charges. The person shall be given reasonable notice before the hearing of any amendment to or withdrawal of charges. In case or a withdrawal of charges, the Prosecutor shall notify the Pre-Trial Chamber of the reasons for the withdrawal.

5. At the hearing, the Prosecutor shall support each charge with sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed the crime charged.
The Prosecutor may rely on documentary or summary evidence and need not call the witnesses expected to testify at the trial.

6. At the hearing, the person may:

(a) Object to the charges;

(b) Challenge the evidence presented by the Prosecutor; and

(c) Present evidence.

7. The Pre-Trial Chamber shall, on the basis of the hearing, determine whether there is sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed each of the crimes charged. Based on its determination, the Pre-Trial Chamber shall:

(a) Confirm those charges in relation to which it has determined that there is sufficient evidence, and commit the person to a Trial Chamber for trial on the charges as confirmed;

(b) Decline to confirm those charges in relation to which it has determined that there is insufficient evidence;

(c) Adjourn the hearing and request the Prosecutor to consider:

(i) Providing further evidence or conducting further investigation with respect to a particular charge: or

(ii) Amending a charge because the evidence submitted appears to establish a different crime within the jurisdiction of the Court.

8. Where the Pre-Trial Chamber declines to confirm a charge, the Prosecutor shall not be precluded from subsequently requesting its confirmation if the request is supported by additional evidence.

9. After the charges are confirmed and before the trial has begun. the Prosecutor may. with the permission of the Pre-Trial Chamber and after notice to the accused. amend the charges. If the Prosecutor seeks to add additional charges or to substitute more serious charges. a hearing under this article to confirm those charges must be held.
After commencement of the trial. the Prosecutor may. with the permission of the Trial Chamber. withdraw the charges.

10. Any warrant previously issued shall cease to have effect with respect to any charges which have not been confirmed by the Pre-Trial Chamber or which have been withdrawn by the Prosecutor.

11. Once the charges have been confirmed in accordance with this article, the Presidency shall constitute a Trial Chamber which. subject to paragraph 9 and to article 64, paragraph 4. shall be responsible for the conduct of subsequent proceedings and may exercise any function of the Pre-Trial Chamber that is relevant and capable of application in those proceedings.

PART 6. THE TRIAL

Article 62
Place of trial

Unless otherwise decided. the place of the trial shall be the seat of the Court.

Article 63

Trial in the presence of the accused

1. The accused shall be present during the trial.

2. If the accused, being present before the Court, continues to disrupt the trial, the Trial Chamber may remove the accused and shall make provision for him or her to observe the trial and instruct counsel from outside the courtroom, through the use of communications technology, if required. Such measures shall be taken only in exceptional circumstances after other reasonable alternatives have proved inadequate, and only for such duration as is strictly required.

Article 64

Functions and powers of the Trial Chamber

1. The functions and powers of the Trial Chamber set out in this article shall be exercised in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence.

2. The Trial Chamber shall ensure that a trial is fair and expeditious and is conducted with full respect for the rights of the accused and due regard for the protection of victims and witnesses.

3. Upon assignment of a case for trial in accordance with this Statute, the Trial Chamber assigned to deal with the case shall:

(a) Confer with the parties and adopt such procedures as are necessary to facilitate the fair and expeditious conduct of the proceedings;

(b) Determine the language or languages to be used at trial; and

(c) Subject to any other relevant provisions of this Statute, provide for

disclosure of documents or information not previously disclosed sufficiently in advance of the commencement of the trial to enable adequate preparation for trial.

4. The Trial Chamber may, if necessary for its effective and fair functioning refer preliminary issues to the Pre-Trial Chamber or, if necessary, to another available judge of the Pre-Trial Division.

5. Upon notice to the parties, the Trial Chamber may, as appropriate, direct that there be joinder or severance in respect of charges against more than one accused.

6. In performing its functions prior to trial or during the course of a trial, the Trial Chamber may, as necessary:

(a) Exercise any functions of the Pre-Trial Chamber referred to in article 61, paragraph 11;

(b) Require the attendance and testimony of witnesses and production of documents and other evidence by obtaining, if necessary, the assistance of States as provided in this Statute;

(c) Provide for the protection of confidential information;

(d) Order the production of evidence in addition to that already collected prior to the trial or presented during the trial by the parties;

(e) Provide for the protection of the accused, witnesses and victims; and

(f) Rule on any other relevant matters.

7. The trial shall be held in public. The Trial Chamber may, however, determine that special circumstances require that certain proceedings be in closed session for the purposes set forth in article 68, or to protect confidential or sensitive information to be given in evidence.

8. (a) At the commencement of the trial, the Trial Chamber shall have read to the accused the charges previously confirmed by the Pre-Trial Chamber. The Trial Chamber shall satisfy itself that the accused understands the nature of the charges. It shall afford him or her the opportunity to make an admission of guilt in accordance with article 65 or to plead not guilty.

(b) At the trial, the presiding judge may give directions for the conduct of proceedings, including to ensure that they are conducted in a fair and impartial manner.
Subject to any directions of the presiding judge, the parties may submit evidence in accordance with the provisions of this Statute.

9. The Trial Chamber shall have, inter alia, the power on application of a party or on its own motion to:

(a) Rule on the admissibility or relevance of evidence; and

(b) Take all necessary steps to maintain order in the course of a hearing.

10. The Trial Chamber shall ensure that a complete record of the trial, which accurately reflects the proceedings, is made and that it is maintained and preserved by the Registrar.

Article 65

Proceedings on an admission of guilt

1. Where the accused makes an admission of guilt pursuant to article 64, paragraph 8 (a), the Trial Chamber shall determine whether:

(a) The accused understands the nature and consequences of the admission of guilt;

(b) The admission is voluntarily made by the accused after sufficient consultation with defence counsel; and

(c) The admission of guilt is supported by the facts of the case that are contained in:

(i) The charges brought by the Prosecutor and admitted by the accused;

(ii) Any materials presented by the Prosecutor which supplement the charges and which the accused accepts: and

(iii) Any other evidence. such as the testimony of witnesses. presented by the Prosecutor or the accused.

2. Where the Trial Chamber is satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established. it shall consider the admission of guilt. together with any additional evidence presented. as establishing all the essential facts that are required to prove the crime to which the admission of guilt relates. and may convict the accused of that crime.

3. Where the Trial Chamber is not satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established. it shall consider the admission of guilt as not having been made, in which case it shall order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute and may remit the case to another Trial Chamber.

4. Where the Trial Chamber is of the opinion that a more complete presentation of the facts of the case is required in the interests of justice, in particular the interests of the victims. the Trial Chamber may:

(a) Request the Prosecutor to present additional evidence, including the testimony of witnesses: or

(b) Order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute, in which case it shall consider the admission of guilt as not having been made and may remit the case to another Trial Chamber

5. Any discussions between the Prosecutor and the defence regarding modification of the charges, the admission of guilt or the penalty to be imposed shall not be binding on the Court.

Article 66

Presumption of innocence

1. Everyone shall be presumed innocent until proved guilty before the Court in accordance with the applicable law.

2. The onus is on the Prosecutor to prove the guilt of the accused.

3. In order to convict the accused, the Court must be convinced of the guilt of the accused beyond reasonable doubt.

Article 67

Rights of the accused

1. In the determination of any charge, the accused shall be entitled to a public hearing, having regard to the provisions of this Statute, to a fair hearing conducted impartially, and to the following minimum guarantees, in full equality:

(a) To be informed promptly and in detail of the nature, cause and content of the charge, in a language which the accused fully understands and speaks;

(b) To have adequate time and facilities for the preparation of the defence and to communicate freely with counsel of the accused's choosing in confidence;

(c) To be tried without undue delay;

(d) Subject to article 63, paragraph 2, to be present at the trial, to conduct the defence in person or through legal assistance of the accused's choosing, to be informed, if the accused does not have legal assistance, of this right and to have legal assistance assigned by the Court in any case where the interests of justice so require, and without payment if the accused lacks sufficient means to pay for it;

(e) To examine, or have examined, the witnesses against him or her and to obtain the attendance and examination of witnesses on his or her behalf under the same conditions as witnesses against him or her. The accused shall also be entitled to raise defences and to present other evidence admissible under this Statute;

(f) To have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness, if any of the proceedings of or documents presented to the Court are not in a language which the accused fully understands and speaks;

(g) Not to be compelled to testify or to confess guilt and to remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

(h) To make an unsworn oral or written statement in his or her defence; and

(i) Not to have imposed on him or her any reversal of the burden of proof or any onus of rebuttal.

2. In addition to any other disclosure provided for in this Statute, the Prosecutor shall, as soon as practicable, disclose to the defence evidence in the Prosecutor's possession or control which he or she believes shows or tends to show the innocence

of the accused, or to mitigate the guilt of the accused, or which may affect the credibility of prosecution evidence. In case of doubt as to the application of this paragraph, the Court shall decide.

Article 68
Protection of the victims and witnesses and their participation in the proceedings

1. The Court shall take appropriate measures to protect the safety, physical and psychological well-being, dignity and privacy of victims and witnesses. In so doing, the Court shall have regard to all relevant factors, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and the nature of the crime, in particular, but not limited to, where the crime involves sexual or gender violence or violence against children. The Prosecutor shall take such measures particularly during the investigation and prosecution of such crimes. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

2. As an exception to the principle of public hearings provided for in article 67, the Chambers of the Court may, to protect victims and witnesses or an accused, conduct any part of the proceedings in camera or allow the presentation of evidence by electronic or other special means. In particular, such measures shall be implemented in the case of a victim of sexual violence or a child who is a victim or a witness, unless otherwise ordered by the Court, having regard to all the circumstances, particularly the views of the victim or witness.

3. Where the personal interests of the victims are affected, the Court shall permit their views and concerns to be presented and considered at stages of the proceedings determined to be appropriate by the Court and in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial. Such views and concerns may be presented by the legal representatives of the victims where the Court considers it appropriate, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. The Victims and Witnesses Unit may advise the Prosecutor and the Court on appropriate protective measures, security arrangements, counselling and assistance as referred to in article 43, paragraph 6.

5. Where the disclosure of evidence or information pursuant to this Statute may lead to the grave endangerment of the security of a witness or his or her family, the Prosecutor may, for the purposes of any proceedings conducted prior to the commencement of the trial, withhold such evidence or information and instead submit a summary thereof. Such measures shall be exercised in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

6. A State may make an application for necessary measures to be taken in respect of the protection of its servants or agents and the protection of confidential or sensitive information.

Article 69
Evidence

1. Before testifying, each witness shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, give an undertaking as to the truthfulness of the evidence to be given by that witness.

2. The testimony of a witness at trial shall be given in person, except to the extent provided by the measures set forth in article 68 or in the Rules of Procedure and Evidence. The Court may also permit the giving of viva voce (oral) or recorded testimony of a witness by means of video or audio technology, as well as the introduction of documents or written transcripts, subject to this Statute and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused.

3. The parties may submit evidence relevant to the case, in accordance with article 64. The Court shall have the authority to request the submission of all evidence that it considers necessary for the determination of the truth.

4. The Court may rule on the relevance or admissibility of any evidence, taking into account, inter alia, the probative value of the evidence and any prejudice that such evidence may cause to a fair trial or to a fair evaluation of the testimony of a witness, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

5. The Court shall respect and observe privileges on confidentiality as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

6. The Court shall not require proof of facts of common knowledge but may take judicial notice of them.

7. Evidence obtained by means of a violation of this Statute or internationally recognized human rights shall not be admissible if:

(a) The violation casts substantial doubt on the reliability of the evidence; or

(b) The admission of the evidence would be antithetical to and would seriously damage the integrity of the proceedings.

8. When deciding on the relevance or admissibility of evidence collected by a State, the Court shall not rule on the application of the State's national law.

Article 70

Offences against the administration of justice

1. The Court shall have jurisdiction over the following offences against its administration of justice when committed intentionally:

(a) Giving false testimony when under an obligation pursuant to article 69, paragraph 1, to tell the truth;

(b) Presenting evidence that the party knows is false or forged;

(c) Corruptly influencing a witness, obstructing or interfering with the attendance or testimony of a witness, retaliating against a witness for giving testimony or destroying, tampering with or interfering with the collection of evidence;

(d) Impeding, intimidating or corruptly influencing an official of the Court for the purpose of forcing or persuading the official not to perform, or to perform improperly, his or her duties;

(e) Retaliating against an official of the Court on account of duties performed by that or another official;

(f) Soliciting or accepting a bribe as an official of the Court in connection with his or her official duties.

2. The principles and procedures governing the Court's exercise of jurisdiction over offences under this article shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence. The conditions for providing international cooperation to the Court with respect to its proceedings under this article shall be governed by the domestic laws of the requested State.

3. In the event of conviction, the Court may impose a term of imprisonment not exceeding five years, or a fine in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, or both.

4. (a) Each State Party shall extend its criminal laws penalizing offences against the integrity of its own investigative or judicial process to offences against the administration of justice referred to in this article, committed on its territory, or by one of its nationals;

(b) Upon request by the Court, whenever it deems it proper, the State Party shall submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution Those authorities shall treat such cases with diligence and devote sufficient resources to enable them to be conducted effectively.

Article 71

Sanctions for misconduct before the Court

1. The Court may sanction persons present before it who commit misconduct, including disruption of its proceedings or deliberate refusal to comply with its directions, by administrative measures other than imprisonment, such as temporary or permanent removal from the courtroom, a fine or other similar measures provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

2. The procedures governing the imposition of the measures set forth in paragraph 1 shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 72

Protection of national security information

1. This article applies in any case where the disclosure of the information or documents of a State would, in the opinion of that State, prejudice its national security interests. Such cases include those falling within the scope of article 56, paragraphs 2 and 3, article 61, paragraph 3, article 64, paragraph 3, article 67, paragraph 2, article 68, paragraph 6, article 87, paragraph 6 and article 93, as well as cases arising at any other stage of the proceedings where such disclosure may be at issue.

2. This article shall also apply when a person who has been requested to give information or evidence has refused to do so or has referred the matter to the State on the ground that disclosure would prejudice the national security interests of a State and the State concerned confirms that it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests.

3. Nothing in this article shall prejudice the requirements of confidentiality applicable under article 54, paragraph 3 (e) and (f), or the application of article 73.

4. If a State learns that information or documents of the State are being, or are likely to be, disclosed at any stage of the proceedings, and it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests, that State shall have the right to intervene in order to obtain resolution of the issue in accordance with this article.

5. If, in the opinion of a State, disclosure of information would prejudice its national security interests, all reasonable steps will be taken by the State, acting in conjunction with the Prosecutor, the defence or the Pre-Trial Chamber or Trial Chamber, as the case may be, to seek to resolve the matter by cooperative means. Such steps may include:

(a) Modification or clarification of the request;

(b) A determination by the Court regarding the relevance of the information or evidence sought, or a determination as to whether the evidence, though relevant, could be or has been obtained from a source other than the requested State;

(c) Obtaining the information or evidence from a different source or in a different form; or

(d) Agreement on conditions under which the assistance could be provided including, among other things, providing summaries or redactions, limitations on disclosure, use of in camera or ex parte proceedings, or other protective measures permissible under the Statute and the Rules of Procedure and Evidence.

6. Once all reasonable steps have been taken to resolve the matter through cooperative means, and if the State considers that there are no means or conditions

under which the information or documents could be provided or disclosed without prejudice to its national security interests, it shall so notify the Prosecutor or the Court of the specific reasons for its decision, unless a specific description of the reasons would itself necessarily result in such prejudice to the State's national security interests.

7. Thereafter, if the Court determines that the evidence is relevant and necessary for the establishment of the guilt or innocence of the accused, the Court may undertake the following actions:

(a) Where disclosure of the information or document is sought pursuant to a request for cooperation under Part 9 or the circumstances described in paragraph 2, and the State has invoked the ground for refusal referred to in article 93, paragraph 4:

(i) The Court may, before making any conclusion referred to in subparagraph 7 (a) (ii), request further consultations for the purpose of considering the State's representations, which may include, as appropriate, hearings in camera and ex parte;

(ii) If the Court concludes that, by invoking the ground for refusal under article 93, paragraph 4, in the circumstances of the case, the requested State is not acting in accordance with its obligations under this Statute, the Court may refer the matter in accordance with article 87, paragraph 7, specifying the reasons for its conclusion; and

(iii) The Court may make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances; or

(b) In all other circumstances:

(i) Order disclosure; or

(ii) To the extent it does not order disclosure, make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances.

Article 73

Third-party information or documents

If a State Party is requested by the Court to provide a document or information in its custody, possession or control, which was disclosed to it in confidence by a State, intergovernmental organization or international organization, it shall seek the consent of the originator to disclose that document or information. If the originator is a State Party, it shall either consent to disclosure of the information or document or undertake to resolve the issue of disclosure with the Court, subject to the provisions of article 72. If the originator is not a State Party and refuses to consent to disclosure, the requested State shall inform the Court that it is unable to provide the document or information because of a pre-existing obligation of confidentiality to the originator.

Article 74

Requirements for the decision

1. All the judges of the Trial Chamber shall be present at each stage of the trial and throughout their deliberations. The Presidency may, on a case-by-case basis, designate, as available, one or more alternate judges to be present at each stage of the trial and to replace a member of the Trial Chamber if that member is unable to continue attending.

2. The Trial Chamber's decision shall be based on its evaluation of the evidence and the entire proceedings. The decision shall not exceed the facts and circumstances described in the charges and any amendments to the charges. The Court may base its decision only on evidence submitted and discussed before it at the trial.

3. The judges shall attempt to achieve unanimity in their decision, failing which the decision shall be taken by a majority of the judges.

4. The deliberations of the Trial Chamber shall remain secret.

5. The decision shall be in writing and shall contain a full and reasoned statement of the Trial Chamber's findings on the evidence and conclusions. The Trial Chamber shall issue one decision. When there is no unanimity, the Trial Chamber's decision shall contain the views of the majority and the minority. The decision or a summary thereof shall be delivered in open court.

Article 75

Reparations to victims

1. The Court shall establish principles relating to reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation. On this basis, in its decision the Court may, either upon request or on its own motion in exceptional circumstances, determine the scope and extent of any damage, loss and injury to, or in respect of, victims and will state the principles on which it is acting.

2. The Court may make an order directly against a convicted person specifying appropriate reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation.

Where appropriate, the Court may order that the award for reparations be made through the Trust Fund provided for in article 79.

3. Before making an order under this article, the Court may invite and shall take account of representations from or on behalf of the convicted person, victims, other interested persons or interested States.

4. In exercising its power under this article, the Court may, after a person is

convicted of a crime within the jurisdiction of the Court, determine whether, in order to give effect to an order which it may make under this article, it is necessary to seek measures under article 93, paragraph 1.

5. A State Party shall give effect to a decision under this article as if the provisions of article 109 were applicable to this article.

6. Nothing in this article shall be interpreted as prejudicing the rights of victims under national or international law.

Article 76

Sentencing

1. In the event of a conviction, the Trial Chamber shall consider the appropriate sentence to be imposed and shall take into account the evidence presented and submissions made during the trial that are relevant to the sentence.

2. Except where article 65 applies and before the completion of the trial, the Trial Chamber may on its own motion and shall, at the request of the Prosecutor or the accused, hold a further hearing to hear any additional evidence or submissions relevant to the sentence, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

3. Where paragraph 2 applies, any representations under article 75 shall be heard during the further hearing referred to in paragraph 2 and, if necessary, during any additional hearing.

4. The sentence shall be pronounced in public and, wherever possible, in the presence of the accused.

PART 7. PENALTIES

Article 77

Applicable penalties

1. Subject to article 110, the Court may impose one of the following penalties on a person convicted of a crime referred to in article 5 of this Statute:

(a) Imprisonment for a specified number of years, which may not exceed a maximum of 30 years; or

(b) A term of life imprisonment when justified by the extreme gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In addition to imprisonment, the Court may order:

(a) A fine under the criteria provided for in the Rules of Procedure and Evidence;

(b) A forfeiture of proceeds, property and assets derived directly or indirectly from that crime, without prejudice to the rights of bona fide third parties.

Article 78

Determination of the sentence

1. In determining the sentence, the Court shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, take into account such factors as the gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In imposing a sentence of imprisonment, the Court shall deduct the time, if any, previously spent in detention in accordance with an order of the Court. The Court may deduct any time otherwise spent in detention in connection with conduct underlying the crime.

3. When a person has been convicted of more than one crime, the Court shall pronounce a sentence for each crime and a joint sentence specifying the total period of imprisonment. This period shall be no less than the highest individual sentence

pronounced and shall not exceed 30 years imprisonment or a sentence of life imprisonment in conformity with article 77, paragraph 1 (b).

Article 79

Trust Fund

1. A Trust Fund shall be established by decision of the Assembly of States Parties for the benefit of victims of crimes within the jurisdiction of the Court, and of the families of such victims.

2. The Court may order money and other property collected through fines or forfeiture to be transferred, by order of the Court, to the Trust Fund.

3. The Trust Fund shall be managed according to criteria to be determined by the Assembly of States Parties.

Article 80

Non-prejudice to national application of penalties and national laws

Nothing in this Part affects the application by States of penalties prescribed by their national law, nor the law of States which do not provide for penalties prescribed in this Part.

PART 8. APPEAL AND REVISION

Article 81

Appeal against decision of acquittal or conviction or against sentence

1. A decision under article 74 may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence as follows:

(a) The Prosecutor may make an appeal on any of the following grounds:

(i) Procedural error,

(ii) Error of fact, or

(iii) Error of law;

(b) The convicted person, or the Prosecutor on that person's behalf, may make an appeal on any of the following grounds:

(i) Procedural error,

(ii) Error of fact,

(iii) Error of law, or

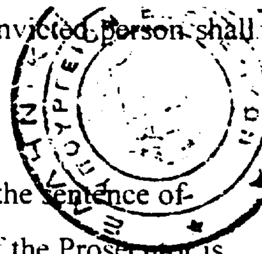
(iv) Any other ground that affects the fairness or reliability of the proceedings or decision.

2. (a) A sentence may be appealed, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, by the Prosecutor or the convicted person on the ground of disproportion between the crime and the sentence;

(b) If on an appeal against sentence the Court considers that there are grounds on which the conviction might be set aside, wholly or in part, it may invite the Prosecutor and the convicted person to submit grounds under article 81, paragraph 1 (a) or (b), and may render a decision on conviction in accordance with article 83;

(c) The same procedure applies when the Court, on an appeal against conviction only, considers that there are grounds to reduce the sentence under paragraph 2 (a).

3. (a) Unless the Trial Chamber orders otherwise, a convicted person shall remain in custody pending an appeal;

(b) When a convicted person's time in custody exceeds the sentence of imprisonment imposed, that person shall be released, except that if the Prosecutor is also appealing, the release may be subject to the conditions under subparagraph (c) below;

(c) In case of an acquittal, the accused shall be released immediately, subject to the following:

(i) Under exceptional circumstances, and having regard, inter alia, to the concrete risk of flight, the seriousness of the offence charged and the probability of success on appeal, the Trial Chamber, at the request of the Prosecutor, may maintain the detention of the person pending appeal;

(ii) A decision by the Trial Chamber under subparagraph (c) (i) may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. Subject to the provisions of paragraph 3 (a) and (b), execution of the decision or sentence shall be suspended during the period allowed for appeal and for the duration of the appeal proceedings.

Article 82

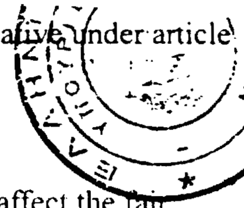
Appeal against other decisions

1. Either party may appeal any of the following decisions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence:

(a) A decision with respect to jurisdiction or admissibility;

(b) A decision granting or denying release of the person being investigated or prosecuted;

(c) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under article 56, paragraph 3;

(d) A decision that involves an issue that would significantly affect the fair and expeditious conduct of the proceedings or the outcome of the trial, and for which, in the opinion of the Pre-Trial or Trial Chamber, an immediate resolution by the Appeals Chamber may materially advance the proceedings.

2. A decision of the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d), may be appealed against by the State concerned or by the Prosecutor, with the leave of the Pre-Trial Chamber. The appeal shall be heard on an expedited basis.

3. An appeal shall not of itself have suspensive effect unless the Appeals Chamber so orders, upon request, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. A legal representative of the victims, the convicted person or a bona fide owner of property adversely affected by an order under article 75 may appeal against the order for reparations, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 83

Proceedings on appeal

1. For the purposes of proceedings under article 81 and this article, the Appeals Chamber shall have all the powers of the Trial Chamber.

2. If the Appeals Chamber finds that the proceedings appealed from were unfair in a way that affected the reliability of the decision or sentence, or that the decision or sentence appealed from was materially affected by error of fact or law or procedural error, it may:

(a) Reverse or amend the decision or sentence; or

(b) Order a new trial before a different Trial Chamber.

For these purposes, the Appeals Chamber may remand a factual issue to the original Trial Chamber for it to determine the issue and to report back accordingly, or may itself call evidence to determine the issue. When the decision or sentence has been appealed only by the person convicted, or the Prosecutor on that person's behalf, it cannot be amended to his or her detriment.

3. If in an appeal against sentence the Appeals Chamber finds that the sentence is disproportionate to the crime, it may vary the sentence in accordance with Part 7.

4. The judgement of the Appeals Chamber shall be taken by a majority of the judges and shall be delivered in open court. The judgement shall state the reasons on which it is based. When there is no unanimity, the judgement of the Appeals Chamber shall contain the views of the majority and the minority, but a judge may deliver a separate or dissenting opinion on a question of law.

5. The Appeals Chamber may deliver its judgement in the absence of the person acquitted or convicted.

Article 84

Revision of conviction or sentence

1. The convicted person or, after death, spouses, children, parents or one person alive at the time of the accused's death who has been given express written instructions from the accused to bring such a claim, or the Prosecutor on the person's behalf, may apply to the Appeals Chamber to revise the final judgement of conviction or sentence on the grounds that:

(a) New evidence has been discovered that:

(i) Was not available at the time of trial, and such unavailability was not wholly or partially attributable to the party making application; and

(ii) Is sufficiently important that had it been proved at trial it would have been likely to have resulted in a different verdict;

(b) It has been newly discovered that decisive evidence, taken into account at trial and upon which the conviction depends, was false, forged or falsified;

(c) One or more of the judges who participated in conviction or confirmation of the charges has committed, in that case, an act of serious misconduct or serious breach of duty of sufficient gravity to justify the removal of that judge or those judges from office under article 46.

2. The Appeals Chamber shall reject the application if it considers it to be unfounded. If it determines that the application is meritorious, it may, as appropriate:

(a) Reconvene the original Trial Chamber;

(b) Constitute a new Trial Chamber; or

(c) Retain jurisdiction over the matter,

with a view to, after hearing the parties in the manner set forth in the Rules of Procedure and Evidence, arriving at a determination on whether the judgement should be revised.

Article 85

Compensation to an arrested or convicted person

1. Anyone who has been the victim of unlawful arrest or detention shall have an enforceable right to compensation.

2. When a person has by a final decision been convicted of a criminal offence, and when subsequently his or her conviction has been reversed on the ground that a new or newly discovered fact shows conclusively that there has been a miscarriage of justice, the person who has suffered punishment as a result of such conviction shall be compensated according to law, unless it is proved that the non-disclosure of the unknown fact in time is wholly or partly attributable to him or her.

3. In exceptional circumstances, where the Court finds conclusive facts showing that there has been a grave and manifest miscarriage of justice, it may in its discretion award compensation, according to the criteria provided in the Rules of Procedure and Evidence, to a person who has been released from detention following a final decision of acquittal or a termination of the proceedings for that reason.

PART 9. INTERNATIONAL COOPERATION AND JUDICIAL ASSISTANCE

Article 86
General obligation to cooperate

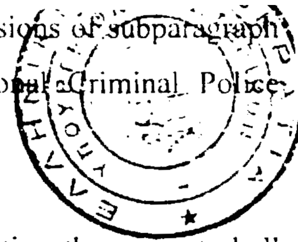
States Parties shall, in accordance with the provisions of this Statute, cooperate fully with the Court in its investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.

Article 87
Requests for cooperation: general provisions

1. (a) The Court shall have the authority to make requests to States Parties for cooperation. The requests shall be transmitted through the diplomatic channel or any other appropriate channel as may be designated by each State Party upon ratification, acceptance, approval or accession.

Subsequent changes to the designation shall be made by each State Party in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

(b) When appropriate, without prejudice to the provisions of subparagraph (a), requests may also be transmitted through the International Criminal Police Organization or any appropriate regional organization.

2. Requests for cooperation and any documents supporting the request shall either be in or be accompanied by a translation into an official language of the requested State or one of the working languages of the Court, in accordance with the choice made by that State upon ratification, acceptance, approval or accession.

Subsequent changes to this choice shall be made in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

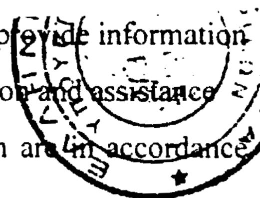
3. The requested State shall keep confidential a request for cooperation and any documents supporting the request, except to the extent that the disclosure is necessary for execution of the request.

4. In relation to any request for assistance presented under this Part, the Court may take such measures, including measures related to the protection of information, as may be necessary to ensure the safety or physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families. The Court may request that any information that is made available under this Part shall be provided and handled in a manner that protects the safety and physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families.

5. (a) The Court may invite any State not party to this Statute to provide assistance under this Part on the basis of an ad hoc arrangement, an agreement with such State or any other appropriate basis.

(b) Where a State not party to this Statute, which has entered into an ad hoc arrangement or an agreement with the Court, fails to cooperate with requests pursuant to any such arrangement or agreement, the Court may so inform the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, the Security Council.

6. The Court may ask any intergovernmental organization to provide information or documents. The Court may also ask for other forms of cooperation and assistance which may be agreed upon with such an organization and which are in accordance with its competence or mandate.

7. Where a State Party fails to comply with a request to cooperate by the Court contrary to the provisions of this Statute, thereby preventing the Court from exercising its functions and powers under this Statute, the Court may make a finding to that effect and refer the matter to the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, to the Security Council.

Article 88

Availability of procedures under national law

States Parties shall ensure that there are procedures available under their national law for all of the forms of cooperation which are specified under this Part.

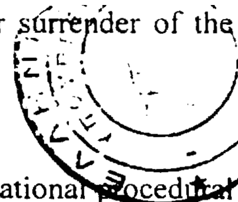
Article 89

Surrender of persons to the Court

1. The Court may transmit a request for the arrest and surrender of a person, together with the material supporting the request outlined in article 91, to any State on the territory of which that person may be found and shall request the cooperation of that State in the arrest and surrender of such a person. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and the procedure under their national law, comply with requests for arrest and surrender.

2. Where the person sought for surrender brings a challenge before a national court on the basis of the principle of ne bis in idem as provided in article 20, the requested State shall immediately consult with the Court to determine if there has been a relevant ruling on admissibility. If the case is admissible, the requested State shall proceed with the execution of the request. If an admissibility ruling is pending,

the requested State may postpone the execution of the request for surrender of the person until the Court makes a determination on admissibility.

3. (a) A State Party shall authorize, in accordance with its national procedural law, transportation through its territory of a person being surrendered to the Court by another State, except where transit through that State would impede or delay the surrender.

(b) A request by the Court for transit shall be transmitted in accordance with article 87. The request for transit shall contain:

(i) A description of the person being transported;

(ii) A brief statement of the facts of the case and their legal characterization; and

(iii) The warrant for arrest and surrender;

(c) A person being transported shall be detained in custody during the period of transit;

(d) No authorization is required if the person is transported by air and no landing is scheduled on the territory of the transit State;

(e) If an unscheduled landing occurs on the territory of the transit State, that State may require a request for transit from the Court as provided for in subparagraph (b). The transit State shall detain the person being transported until the request for transit is received and the transit is effected, provided that detention for purposes of this subparagraph may not be extended beyond 96 hours from the unscheduled landing unless the request is received within that time.

4. If the person sought is being proceeded against or is serving a sentence in the requested State for a crime different from that for which surrender to the Court is

sought, the requested State, after making its decision to grant the request, shall consult with the Court.

Article 90

Competing requests

1. A State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person under article 89 shall, if it also receives a request from any other State for the extradition of the same person for the same conduct which forms the basis of the crime for which the Court seeks the person's surrender, notify the Court and the requesting State of that fact.

2. Where the requesting State is a State Party, the requested State shall give priority to the request from the Court if:

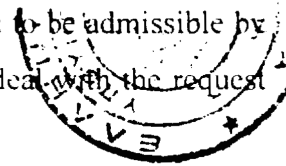
(a) The Court has, pursuant to article 18 or 19, made a determination that the case in respect of which surrender is sought is admissible and that determination takes into account the investigation or prosecution conducted by the requesting State in respect of its request for extradition; or

(b) The Court makes the determination described in subparagraph (a) pursuant to the requested State's notification under paragraph 1.

3. Where a determination under paragraph 2 (a) has not been made, the requested State may, at its discretion, pending the determination of the Court under paragraph 2 (b), proceed to deal with the request for extradition from the requesting State but shall not extradite the person until the Court has determined that the case is inadmissible. The Court's determination shall be made on an expedited basis.

4. If the requesting State is a State not Party to this Statute the requested State, if it is not under an international obligation to extradite the person to the requesting State, shall give priority to the request for surrender from the Court, if the Court has determined that the case is admissible.

5. Where a case under paragraph 4 has not been determined to be admissible by the Court, the requested State may, at its discretion, proceed to deal with the request for extradition from the requesting State.

6. In cases where paragraph 4 applies except that the requested State is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State not Party to this Statute, the requested State shall determine whether to surrender the person to the Court or extradite the person to the requesting State. In making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to:

(a) The respective dates of the requests;

(b) The interests of the requesting State including, where relevant, whether the crime was committed in its territory and the nationality of the victims and of the person sought; and

(c) The possibility of subsequent surrender between the Court and the requesting State.

7. Where a State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person also receives a request from any State for the extradition of the same person for conduct other than that which constitutes the crime for which the Court seeks the person's surrender:

(a) The requested State shall, if it is not under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, give priority to the request from the Court;

(b) The requested State shall, if it is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, determine whether to surrender the person to the Court or to extradite the person to the requesting State. In

making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to those set out in paragraph 6, but shall give special consideration to the relative nature and gravity of the conduct in question.

8. Where pursuant to a notification under this article, the Court has determined a case to be inadmissible, and subsequently extradition to the requesting State is refused, the requested State shall notify the Court of this decision.

Article 91

Contents of request for arrest and surrender

1. A request for arrest and surrender shall be made in writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).

2. In the case of a request for the arrest and surrender of a person for whom a warrant of arrest has been issued by the Pre-Trial Chamber under article 58, the request shall contain or be supported by:

(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;

(b) A copy of the warrant of arrest; and

(c) Such documents, statements or information as may be necessary to meet the requirements for the surrender process in the requested State, except that those requirements should not be more burdensome than those applicable to requests for extradition pursuant to treaties or arrangements between the requested State and other States and should, if possible, be less burdensome, taking into account the distinct nature of the Court.

3. In the case of a request for the arrest and surrender of a person already convicted, the request shall contain or be supported by:

(a) A copy of any warrant of arrest for that person;

(b) A copy of the judgement of conviction;

(c) Information to demonstrate that the person sought is the one referred to in the judgement of conviction; and

(d) If the person sought has been sentenced, a copy of the sentence imposed and, in the case of a sentence for imprisonment, a statement of any time already served and the time remaining to be served.

4. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (c). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

Article 92
Provisional arrest

1. In urgent cases, the Court may request the provisional arrest of the person sought, pending presentation of the request for surrender and the documents supporting the request as specified in article 91.

2. The request for provisional arrest shall be made by any medium capable of delivering a written record and shall contain:

(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;

(b) A concise statement of the crimes for which the person's arrest is sought

and of the facts which are alleged to constitute those crimes, including, where possible, the date and location of the crime;

(c) A statement of the existence of a warrant of arrest or a judgement of conviction against the person sought; and

(d) A statement that a request for surrender of the person sought will follow.

3. A person who is provisionally arrested may be released from custody if the requested State has not received the request for surrender and the documents supporting the request as specified in article 91 within the time limits specified in the Rules of Procedure and Evidence. However, the person may consent to surrender before the expiration of this period if permitted by the law of the requested State. In such a case, the requested State shall proceed to surrender the person to the Court as soon as possible.

4. The fact that the person sought has been released from custody pursuant to paragraph 3 shall not prejudice the subsequent arrest and surrender of that person if the request for surrender and the documents supporting the request are delivered at a later date.

Article 93

Other forms of cooperation

1. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and under procedures of national law, comply with requests by the Court to provide the following assistance in relation to investigations or prosecutions:

(a) The identification and whereabouts of persons or the location of items;

(b) The taking of evidence, including testimony under oath, and the production of evidence, including expert opinions and reports necessary to the Court;

(c) The questioning of any person being investigated or prosecuted;

(d) The service of documents, including judicial documents;

(e) Facilitating the voluntary appearance of persons as witnesses or experts before the Court;

(f) The temporary transfer of persons as provided in paragraph 7;

(g) The examination of places or sites, including the exhumation and examination of grave sites;

(h) The execution of searches and seizures;

(i) The provision of records and documents, including official records and documents;

(j) The protection of victims and witnesses and the preservation of evidence;

(k) The identification, tracing and freezing or seizure of proceeds, property and assets and instrumentalities of crimes for the purpose of eventual forfeiture, without prejudice to the rights of bona fide third parties; and

(l) Any other type of assistance which is not prohibited by the law of the requested State, with a view to facilitating the investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.

2. The Court shall have the authority to provide an assurance to a witness or an expert appearing before the Court that he or she will not be prosecuted, detained or subjected to any restriction of personal freedom by the Court in respect of any act or omission that preceded the departure of that person from the requested State.

3. Where execution of a particular measure of assistance detailed in a request presented under paragraph 1, is prohibited in the requested State on the basis of an existing fundamental legal principle of general application, the requested State shall promptly consult with the Court to try to resolve the matter. In the consultations, consideration should be given to whether the assistance can be rendered in another manner or subject to conditions. If after consultations the matter cannot be resolved, the Court shall modify the request as necessary.

4. In accordance with article 72, a State Party may deny a request for assistance, in whole or in part, only if the request concerns the production of any documents or disclosure of evidence which relates to its national security.

5. Before denying a request for assistance under paragraph 1 (l), the requested State shall consider whether the assistance can be provided subject to specified conditions, or whether the assistance can be provided at a later date or in an alternative manner, provided that if the Court or the Prosecutor accepts the assistance subject to conditions, the Court or the Prosecutor shall abide by them.

6. If a request for assistance is denied, the requested State Party shall promptly inform the Court or the Prosecutor of the reasons for such denial.

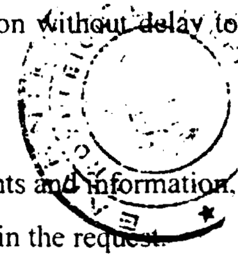
7. (a) The Court may request the temporary transfer of a person in custody for purposes of identification or for obtaining testimony or other assistance. The person may be transferred if the following conditions are fulfilled:

(i) The person freely gives his or her informed consent to the transfer; and

(ii) The requested State agrees to the transfer, subject to such conditions as that State and the Court may agree.

(b) The person being transferred shall remain in custody. When the purposes

of the transfer have been fulfilled, the Court shall return the person without delay to the requested State.

8. (a) The Court shall ensure the confidentiality of documents and information, except as required for the investigation and proceedings described in the request.

(b) The requested State may, when necessary, transmit documents or information to the Prosecutor on a confidential basis. The Prosecutor may then use them solely for the purpose of generating new evidence.

(c) The requested State may, on its own motion or at the request of the Prosecutor, subsequently consent to the disclosure of such documents or information. They may then be used as evidence pursuant to the provisions of Parts 5 and 6 and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

9. (a) (i) In the event that a State Party receives competing requests, other than for surrender or extradition, from the Court and from another State pursuant to an international obligation, the State Party shall endeavour, in consultation with the Court and the other State, to meet both requests, if necessary by postponing or attaching conditions to one or the other request.

(ii) Failing that, competing requests shall be resolved in accordance with the principles established in article 90.

(b) Where, however, the request from the Court concerns information, property or persons which are subject to the control of a third State or an international organization by virtue of an international agreement, the requested States shall so inform the Court and the Court shall direct its request to the third State or international organization.

10. (a) The Court may, upon request, cooperate with and provide assistance to a State Party conducting an investigation into or trial in respect of conduct which constitutes a crime within the jurisdiction of the Court or which constitutes a serious crime under the national law of the requesting State.

(b) (i) The assistance provided under subparagraph (a) shall include, inter alia:

a. The transmission of statements, documents or other types of evidence obtained in the course of an investigation or a trial conducted by the Court; and

b. The questioning of any person detained by order of the Court;

(ii) In the case of assistance under subparagraph (b) (i) a:

a. If the documents or other types of evidence have been obtained with the assistance of a State, such transmission shall require the consent of that State;

b. If the statements, documents or other types of evidence have been provided by a witness or expert, such transmission shall be subject to the provisions of article 68.

(c) The Court may, under the conditions set out in this paragraph, grant a request for assistance under this paragraph from a State which is not a Party to this Statute.

Article 94

Postponement of execution of a request in respect of ongoing investigation or prosecution

1. If the immediate execution of a request would interfere with an ongoing investigation or prosecution of a case different from that to which the request relates, the requested State may postpone the execution of the request for a period of time

agreed upon with the Court. However, the postponement shall be no longer than is necessary to complete the relevant investigation or prosecution in the requested State. Before making a decision to postpone, the requested State should consider whether the assistance may be immediately provided subject to certain conditions.

2. If a decision to postpone is taken pursuant to paragraph 1, the Prosecutor may, however, seek measures to preserve evidence, pursuant to article 93, paragraph 1 (j).

Article 95
Postponement of execution of a request in respect of an admissibility challenge

Where there is an admissibility challenge under consideration by the Court pursuant to article 18 or 19, the requested State may postpone the execution of a request under this Part pending a determination by the Court, unless the Court has specifically ordered that the Prosecutor may pursue the collection of such evidence pursuant to article 18 or 19.

Article 96
Contents of request for other forms of assistance under article 93

1. A request for other forms of assistance referred to in article 93 shall be made in
writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).

2. The request shall, as applicable, contain or be supported by the following:

(a) A concise statement of the purpose of the request and the assistance sought, including the legal basis and the grounds for the request;

(b) As much detailed information as possible about the location or identification of any person or place that must be found or identified in order for the assistance sought to be provided;

(c) A concise statement of the essential facts underlying the request;

(d) The reasons for and details of any procedure or requirement to be followed;

(e) Such information as may be required under the law of the requested State in order to execute the request; and

(f) Any other information relevant in order for the assistance sought to be provided.

3. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (e). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

4. The provisions of this article shall, where applicable, also apply in respect of a request for assistance made to the Court.

Article 97
Consultations

Where a State Party receives a request under this Part in relation to which it identifies problems which may impede or prevent the execution of the request, that State shall consult with the Court without delay in order to resolve the matter. Such problems may include, inter alia:

(a) Insufficient information to execute the request;

(b) In the case of a request for surrender, the fact that despite best efforts, the person sought cannot be located or that the investigation conducted has determined that the person in the requested State is clearly not the person named in the warrant; or

(c) The fact that execution of the request in its current form would require the requested State to breach a pre-existing treaty obligation undertaken with respect to another State.

Article 98

Cooperation with respect to waiver of immunity and consent to surrender

1. The Court may not proceed with a request for surrender or assistance which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international law with respect to the State or diplomatic immunity of a person or property of a third State, unless the Court can first obtain the cooperation of that third State for the waiver of the immunity.

2. The Court may not proceed with a request for surrender which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international agreements pursuant to which the consent of a sending State is required to surrender a person of that State to the Court, unless the Court can first obtain the cooperation of the sending State for the giving of consent for the surrender.

Article 99

Execution of requests under articles 93 and 96

1. Requests for assistance shall be executed in accordance with the relevant procedure under the law of the requested State and, unless prohibited by such law, in

the manner specified in the request, including following any procedure outlined therein or permitting persons specified in the request to be present at and assist in the execution process.

2. In the case of an urgent request, the documents or evidence produced in response shall, at the request of the Court, be sent urgently.

3. Replies from the requested State shall be transmitted in their original language and form.

4. Without prejudice to other articles in this Part, where it is necessary for the successful execution of a request which can be executed without any compulsory measures, including specifically the interview of or taking evidence from a person on a voluntary basis, including doing so without the presence of the authorities of the requested State Party if it is essential for the request to be executed, and the examination without modification of a public site or other public place, the Prosecutor may execute such request directly on the territory of a State as follows:

(a) When the State Party requested is a State on the territory of which the crime is alleged to have been committed, and there has been a determination of admissibility pursuant to article 18 or 19, the Prosecutor may directly execute such request following all possible consultations with the requested State Party;

(b) In other cases, the Prosecutor may execute such request following consultations with the requested State Party and subject to any reasonable conditions or concerns raised by that State Party. Where the requested State Party identifies problems with the execution of a request pursuant to this subparagraph it shall, without delay, consult with the Court to resolve the matter.

5. Provisions allowing a person heard or examined by the Court under article 72 to invoke restrictions designed to prevent disclosure of confidential information connected with national security shall also apply to the execution of requests for assistance under this article.

Article 100

Costs

1. The ordinary costs for execution of requests in the territory of the requested State shall be borne by that State, except for the following, which shall be borne by the Court:

(a) Costs associated with the travel and security of witnesses and experts or the transfer under article 93 of persons in custody;

(b) Costs of translation, interpretation and transcription;

(c) Travel and subsistence costs of the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar, the Deputy Registrar and staff of any organ of the Court;

(d) Costs of any expert opinion or report requested by the Court;

(e) Costs associated with the transport of a person being surrendered to the Court by a custodial State; and

(f) Following consultations, any extraordinary costs that may result from the execution of a request.

2. The provisions of paragraph 1 shall, as appropriate, apply to requests from States Parties to the Court. In that case, the Court shall bear the ordinary costs of execution.

Article 101
Rule of speciality

1. A person surrendered to the Court under this Statute shall not be proceeded against, punished or detained for any conduct committed prior to surrender, other than the conduct or course of conduct which forms the basis of the crimes for which that person has been surrendered.

2. The Court may request a waiver of the requirements of paragraph 1 from the State which surrendered the person to the Court and, if necessary, the Court shall provide additional information in accordance with article 91. States Parties shall have the authority to provide a waiver to the Court and should endeavour to do so.

Article 102
Use of terms

For the purposes of this Statute:

(a) "surrender" means the delivering up of a person by a State to the Court, pursuant to this Statute.

(b) "extradition" means the delivering up of a person by one State to another as provided by treaty, convention or national legislation.

PART 10. ENFORCEMENT

Article 103
Role of States in enforcement of sentences of imprisonment

1. (a) A sentence of imprisonment shall be served in a State designated by the Court from a list of States which have indicated to the Court their willingness to accept sentenced persons.

(b) At the time of declaring its willingness to accept sentenced persons, a State may attach conditions to its acceptance as agreed by the Court and in accordance with this Part.

(c) A State designated in a particular case shall promptly inform the Court whether it accepts the Court's designation.

2. (a) The State of enforcement shall notify the Court of any circumstances, including the exercise of any conditions agreed under paragraph 1, which could materially affect the terms or extent of the imprisonment. The Court shall be given at least 45 days' notice of any such known or foreseeable circumstances. During this period, the State of enforcement shall take no action that might prejudice its obligations under article 110.

(b) Where the Court cannot agree to the circumstances referred to in subparagraph (a), it shall notify the State of enforcement and proceed in accordance with article 104, paragraph 1.

3. In exercising its discretion to make a designation under paragraph 1, the Court shall take into account the following:

(a) The principle that States Parties should share the responsibility for enforcing sentences of imprisonment, in accordance with principles of equitable distribution, as provided in the Rules of Procedure and Evidence;

(b) The application of widely accepted international treaty standards governing the treatment of prisoners;

(c) The views of the sentenced person;

(d) The nationality of the sentenced person;

(e) Such other factors regarding the circumstances of the crime or the person sentenced, or the effective enforcement of the sentence, as may be appropriate in designating the State of enforcement.

4. If no State is designated under paragraph 1, the sentence of imprisonment shall be served in a prison facility made available by the host State, in accordance with the conditions set out in the headquarters agreement referred to in article 3, paragraph 2. In such a case, the costs arising out of the enforcement of a sentence of imprisonment shall be borne by the Court.

Article 104

Change in designation of State of enforcement

1. The Court may, at any time, decide to transfer a sentenced person to a prison of another State.

2. A sentenced person may, at any time, apply to the Court to be transferred from the State of enforcement.

Article 105

Enforcement of the sentence

1. Subject to conditions which a State may have specified in accordance with article 103, paragraph 1 (b), the sentence of imprisonment shall be binding on the States Parties, which shall in no case modify it.

2. The Court alone shall have the right to decide any application for appeal and revision. The State of enforcement shall not impede the making of any such application by a sentenced person.

Article 106

Supervision of enforcement of sentences and conditions of imprisonment

1. The enforcement of a sentence of imprisonment shall be subject to the supervision of the Court and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners.

2. The conditions of imprisonment shall be governed by the law of the State of enforcement and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners; in no case shall such conditions be more or less favourable than those available to prisoners convicted of similar offences in the State of enforcement.

3. Communications between a sentenced person and the Court shall be unimpeded and confidential.

Article 107

Transfer of the person upon completion of sentence

1. Following completion of the sentence, a person who is not a national of the State of enforcement may, in accordance with the law of the State of enforcement, be transferred to a State which is obliged to receive him or her, or to another State which agrees to receive him or her, taking into account any wishes of the person to be transferred to that State, unless the State of enforcement authorizes the person to remain in its territory.

2. If no State bears the costs arising out of transferring the person to another State pursuant to paragraph 1, such costs shall be borne by the Court.

3. Subject to the provisions of article 108, the State of enforcement may also, in accordance with its national law, extradite or otherwise surrender the person to a State which has requested the extradition or surrender of the person for purposes of trial or enforcement of a sentence.

Article 108

Limitation on the prosecution or punishment of other offences

1. A sentenced person in the custody of the State of enforcement shall not be subject to prosecution or punishment or to extradition to a third State for any conduct engaged in prior to that person's delivery to the State of enforcement, unless such prosecution, punishment or extradition has been approved by the Court at the request of the State of enforcement.

2. The Court shall decide the matter after having heard the views of the sentenced person.

3. Paragraph 1 shall cease to apply if the sentenced person remains voluntarily for more than 30 days in the territory of the State of enforcement after having served the full sentence imposed by the Court, or returns to the territory of that State after having left it.

Article 109

Enforcement of fines and forfeiture measures

1. States Parties shall give effect to fines or forfeitures ordered by the Court under Part 7, without prejudice to the rights of bona fide third parties, and in accordance with the procedure of their national law.

2. If a State Party is unable to give effect to an order for forfeiture, it shall take measures to recover the value of the proceeds, property or assets ordered by the Court to be forfeited, without prejudice to the rights of bona fide third parties.

3. Property, or the proceeds of the sale of real property or, where appropriate, the sale of other property, which is obtained by a State Party as a result of its enforcement of a judgement of the Court shall be transferred to the Court.

Article 110

Review by the Court concerning reduction of sentence

1. The State of enforcement shall not release the person before expiry of the sentence pronounced by the Court.

2. The Court alone shall have the right to decide any reduction of sentence, and shall rule on the matter after having heard the person.

3. When the person has served two thirds of the sentence, or 25 years in the case of life imprisonment. the Court shall review the sentence to determine whether it should be reduced. Such a review shall not be conducted before that time.

4. In its review under paragraph 3, the Court may reduce the sentence if it finds that one or more of the following factors are present:

(a) The early and continuing willingness of the person to cooperate with the Court in its investigations and prosecutions;

(b) The voluntary assistance of the person in enabling the enforcement of the judgements and orders of the Court in other cases. and in particular providing assistance in locating assets subject to orders of fine, forfeiture or reparation which may be used for the benefit of victims; or

(c) Other factors establishing a clear and significant change of circumstances sufficient to justify the reduction of sentence, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

5. If the Court determines in its initial review under paragraph 3 that it is not appropriate to reduce the sentence, it shall thereafter review the question of reduction of sentence at such intervals and applying such criteria as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 111

Escape

If a convicted person escapes from custody and flees the State of enforcement, that State may, after consultation with the Court, request the person's surrender from the State in which the person is located pursuant to existing bilateral or multilateral arrangements, or may request that the Court seek the person's surrender, in accordance with Part 9. It may direct that the person be delivered to the State in which he or she was serving the sentence or to another State designated by the Court.

PART 11. ASSEMBLY OF STATES PARTIES

Article 112

Assembly of States Parties

1. An Assembly of States Parties to this Statute is hereby established. Each State Party shall have one representative in the Assembly who may be accompanied by alternates and advisers. Other States which have signed this Statute or the Final Act may be observers in the Assembly.

2. The Assembly shall:

(a) Consider and adopt, as appropriate, recommendations of the Preparatory Commission;

(b) Provide management oversight to the Presidency, the Prosecutor and the Registrar regarding the administration of the Court;

(c) Consider the reports and activities of the Bureau established under paragraph 3 and take appropriate action in regard thereto;

(d) Consider and decide the budget for the Court;

(e) Decide whether to alter, in accordance with article 36, the number of judges;

(f) Consider pursuant to article 87, paragraphs 5 and 7, any question relating to non-cooperation;

(g) Perform any other function consistent with this Statute or the Rules of Procedure and Evidence.

3. (a) The Assembly shall have a Bureau consisting of a President, two Vice-Presidents and 18 members elected by the Assembly for three-year terms.

(b) The Bureau shall have a representative character, taking into account, in particular, equitable geographical distribution and the adequate representation of the principal legal systems of the world.

(c) The Bureau shall meet as often as necessary, but at least once a year. It shall assist the Assembly in the discharge of its responsibilities.

4. The Assembly may establish such subsidiary bodies as may be necessary, including an independent oversight mechanism for inspection, evaluation and investigation of the Court, in order to enhance its efficiency and economy.

5. The President of the Court, the Prosecutor and the Registrar or their representatives may participate, as appropriate, in meetings of the Assembly and of the Bureau.

6. The Assembly shall meet at the seat of the Court or at the Headquarters of the United Nations once a year and, when circumstances so require, hold special sessions. Except as otherwise specified in this Statute, special sessions shall be convened by the Bureau on its own initiative or at the request of one third of the States Parties.

7. Each State Party shall have one vote. Every effort shall be made to reach decisions by consensus in the Assembly and in the Bureau. If consensus cannot be reached, except as otherwise provided in the Statute:

(a) Decisions on matters of substance must be approved by a two-thirds majority of those present and voting provided that an absolute majority of States Parties constitutes the quorum for voting;

(b) Decisions on matters of procedure shall be taken by a simple majority of States Parties present and voting.

8. A State Party which is in arrears in the payment of its financial contributions towards the costs of the Court shall have no vote in the Assembly and in the Bureau if the amount of its arrears equals or exceeds the amount of the contributions due from it for the preceding two full years. The Assembly may, nevertheless, permit such a State Party to vote in the Assembly and in the Bureau if it is satisfied that the failure to pay is due to conditions beyond the control of the State Party.

9. The Assembly shall adopt its own rules of procedure.

10. The official and working languages of the Assembly shall be those of the General Assembly of the United Nations.

PART 12. FINANCING

Article 113
Financial Regulations

Except as otherwise specifically provided, all financial matters related to the Court and the meetings of the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be governed by this Statute and the Financial Regulations and Rules adopted by the Assembly of States Parties.

Article 114

Payment of expenses

Expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be paid from the funds of the Court.

Article 115

Funds of the Court and of the Assembly of States Parties

The expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, as provided for in the budget decided by the Assembly of States Parties, shall be provided by the following sources:

(a) Assessed contributions made by States Parties;

(b) Funds provided by the United Nations, subject to the approval of the General Assembly, in particular in relation to the expenses incurred due to referrals by the Security Council.

Article 116

Voluntary contributions

Without prejudice to article 115, the Court may receive and utilize, as additional funds, voluntary contributions from Governments, international organizations, individuals, corporations and other entities, in accordance with relevant criteria adopted by the Assembly of States Parties.

Article 117

Assessment of contributions

The contributions of States Parties shall be assessed in accordance with an agreed scale of assessment, based on the scale adopted by the United Nations for its regular budget and adjusted in accordance with the principles on which that scale is based.

Article 118

Annual audit

The records, books and accounts of the Court, including its annual financial statements, shall be audited annually by an independent auditor.

PART 13. FINAL CLAUSES

Article 119

Settlement of disputes

1. Any dispute concerning the judicial functions of the Court shall be settled by the decision of the Court.

2. Any other dispute between two or more States Parties relating to the interpretation or application of this Statute which is not settled through negotiations within three months of their commencement shall be referred to the Assembly of States Parties. The Assembly may itself seek to settle the dispute or may make recommendations on further means of settlement of the dispute, including referral to the International Court of Justice in conformity with the Statute of that Court.

Article 120

Reservations

No reservations may be made to this Statute.

Article 121

Amendments

1. After the expiry of seven years from the entry into force of this Statute, any State Party may propose amendments thereto. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations, who shall promptly circulate it to all States Parties.

2. No sooner than three months from the date of notification, the Assembly of States Parties, at its next meeting, shall, by a majority of those present and voting decide whether to take up the proposal. The Assembly may deal with the proposal directly or convene a Review Conference if the issue involved so warrants.

3. The adoption of an amendment at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference on which consensus cannot be reached shall require a two-thirds majority of States Parties.

4. Except as provided in paragraph 5, an amendment shall enter into force for all States Parties one year after instruments of ratification or acceptance have been deposited with the Secretary-General of the United Nations by seven-eighths of them.

5. Any amendment to articles 5, 6, 7 and 8 of this Statute shall enter into force for those States Parties which have accepted the amendment one year after the deposit of their instruments of ratification or acceptance. In respect of a State Party which has not accepted the amendment, the Court shall not exercise its jurisdiction regarding a crime covered by the amendment when committed by that State Party's nationals or on its territory.

6. If an amendment has been accepted by seven-eighths of States Parties in accordance with paragraph 4, any State Party which has not accepted the amendment may withdraw from this Statute with immediate effect, notwithstanding article 127, paragraph 1, but subject to article 127, paragraph 2, by giving notice no later than one year after the entry into force of such amendment.

7. The Secretary-General of the United Nations shall circulate to all States Parties any amendment adopted at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference.

Article 122

Amendments to provisions of an institutional nature

1. Amendments to provisions of this Statute which are of an exclusively institutional nature, namely, article 35, article 36, paragraphs 8 and 9, article 37, article 38, article 39, paragraphs 1 (first two sentences), 2 and 4, article 42, paragraphs 4 to 9, article 43, paragraphs 2 and 3, and articles 44, 46, 47 and 49, may be proposed at any time, notwithstanding article 121, paragraph 1, by any State Party. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations or such other person designated by the Assembly of States Parties who shall promptly circulate it to all States Parties and to others participating in the Assembly.

2. Amendments under this article on which consensus cannot be reached shall be adopted by the Assembly of States Parties or by a Review Conference, by a two-thirds majority of States Parties. Such amendments shall enter into force for all States Parties six months after their adoption by the Assembly or, as the case may be, by the Conference.

Article 123

Review of the Statute

1. Seven years after the entry into force of this Statute the Secretary-General of the United Nations shall convene a Review Conference to consider any amendments to this Statute. Such review may include, but is not limited to, the list of crimes contained in article 5. The Conference shall be open to those participating in the Assembly of States Parties and on the same conditions.

2. At any time thereafter, at the request of a State Party and for the purposes set out in paragraph 1, the Secretary-General of the United Nations shall, upon approval by a majority of States Parties, convene a Review Conference.

3. The provisions of article 121, paragraphs 3 to 7, shall apply to the adoption and entry into force of any amendment to the Statute considered at a Review Conference.

Article 124

Transitional Provision

Notwithstanding article 12, paragraphs 1 and 2, a State, on becoming a party to this Statute, may declare that, for a period of seven years after the entry into force of this Statute for the State concerned, it does not accept the jurisdiction of the Court with respect to the category of crimes referred to in article 8 when a crime is alleged to have been committed by its nationals or on its territory. A declaration under this article may be withdrawn at any time. The provisions of this article shall be reviewed at the Review Conference convened in accordance with article 123, paragraph 1.

Article 125

Signature, ratification, acceptance, approval or accession

1. This Statute shall be open for signature by all States in Rome, at the headquarters of the Food and Agriculture Organization of the United Nations, on 17 July 1998. Thereafter, it shall remain open for signature in Rome at the Ministry of Foreign Affairs of Italy until 17 October 1998. After that date, the Statute shall remain open for signature in New York, at United Nations Headquarters, until 31 December 2000.

2. This Statute is subject to ratification, acceptance or approval by signatory States. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Statute shall be open to accession by all States. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 126

Entry into force

1. This Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the date of the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance,

approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to this Statute after the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 127

Withdrawal

1. A State Party may, by written notification addressed to the Secretary-General of the United Nations, withdraw from this Statute. The withdrawal shall take effect one year after the date of receipt of the notification, unless the notification specifies a later date.

2. A State shall not be discharged, by reason of its withdrawal, from the obligations arising from this Statute while it was a Party to the Statute, including any financial obligations which may have accrued. Its withdrawal shall not affect any cooperation with the Court in connection with criminal investigations and proceedings in relation to which the withdrawing State had a duty to cooperate and which were commenced prior to the date on which the withdrawal became effective, nor shall it prejudice in any way the continued consideration of any matter which was already under consideration by the Court prior to the date on which the withdrawal became effective.

Article 128

Authentic texts

The original of this Statute, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Statute.

DONE at Rome, this 17th day of July 1998.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ
ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ *
(*όπως διορθώθηκε στιε 10 Νοεμβρίου 1998
και στις 12 Ιουλίου 1999)

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Τα Κράτη Μέρη στο παρόν Καταστατικό,

Γνωρίζοντας ότι οι λαοί συνδέονται με στενούς δεσμούς, καθώς οι πολιτισμοί τους αποτελούν μια κοινή κληρονομιά, και ανησυχώντας μήπως το ευαίσθητο αυτό μωσαϊκό καταστραφεί κάποια στιγμή,

Έχοντας κατά νου ότι στη διάρκεια αυτού του αιώνα εκατομμύρια παιδιά, γυναίκες και άνδρες υπήρξαν θύματα ανείπωτων βαρβαροτήτων που πληγώνουν βαθειά τη συνείδηση της ανθρωπότητας,

Αναγνωρίζοντας ότι τόσο σοβαρά εγκλήματα απειλούν την ειρήνη, ασφάλεια και ευημερία της ανθρωπότητας,

Επιβεβαιώνοντας ότι τα σοβαρότερα εγκλήματα που ενδιαφέρουν τη διεθνή κοινότητα στο σύνολο της δεν πρέπει να μένουν ατιμώρητα και ότι η αποτελεσματική τους δίωξη πρέπει να εξασφαλιστεί με τη λήψη μέτρων σε εθνικό επίπεδο και με την ενίσχυση της διεθνούς συνεργασίας,

Αποφασισμένα να θέσουν τέλος στην ατιμωρησία αυτών που διέπραξαν τέτοια εγκλήματα, συνεισφέροντας έτσι στην πρόληψη των εγκλημάτων αυτών,

Ενθυμούμενα ότι είναι καθήκον κάθε κράτους να ασκεί την ποινική του δικαιοδοσία επί των υπευθύνων για διεθνή εγκλήματα,

Επιβεβαιώνοντας τους Σκοπούς και τις Αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, και ιδιαίτερα ότι όλα τα Κράτη θα απόσχουν από την απειλή ή χρήση βίας κατά της εδαφικής ακεραιότητας ή πολιτικής ανεξαρτησίας οποιουδήποτε Κράτους ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο που δεν συνάδει με τους σκοπούς των Ηνωμένων Εθνών,

Τονίζοντας σχετικά ότι τίποτα στο παρόν Καταστατικό δεν θα θεωρηθεί ότι επιτρέπει σε οποιοδήποτε Κράτος Μέρος να παρέμβει σε μια ένοπλη σύγκρουση ή στις εσωτερικές υποθέσεις οποιουδήποτε Κράτους,

Αποφασισμένα για τους σκοπούς αυτούς και για χάρη της παρούσας αλλά και των μελλοντικών γενεών, να ιδρύσουν ένα ανεξάρτητο, μόνιμο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο συνδεόμενο με το σύστημα των Ηνωμένων Εθνών, με δικαιοδοσία επί των σοβαρότερων εγκλημάτων που ενδιαφέρουν τη διεθνή κοινότητα στο σύνολο της,

Τονίζοντας ότι το ιδρυόμενο κατά το παρόν Καταστατικό Ποινικό Δικαστήριο θα είναι συμπληρωματικό της δικαιοδοσίας των εθνϊ ποινικών δικαστηρίων,

Αποφασισμένα να εγγυηθούν τον διαρκή σεβασμό και την εφαρμογή της διεθνούς δικαιοσύνης,

Συμφώνησαν τα ακόλουθα:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Άρθρο 1
Το Δικαστήριο

Δια του παρόντος ιδρύεται Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο («το Δικαστήριο»), Τούτο θα αποτελεί μόνιμο θεσμό και θα δύναται να ασκεί τη δικαιοδοσία του επί προσώπων σε σχέση με τα σοβαρότερα εγκλήματα που ενδιαφέρουν τη διεθνή κοινότητα, όπως καθορίζονται στο παρόν Καταστατικό, και θα είναι συμπληρωματικό της δικαιοδοσίας των εθνικών ποινικών δικαστηρίων. Η δικαιοδοσία και λειτουργία του Δικαστηρίου διέπονται από τις διατάξεις του παρόντος Καταστατικού.

Άρθρο 2
Σχέση του Δικαστηρίου με τα Ηνωμένα Έθνη

Το Δικαστήριο θα συνδέεται με τα Ηνωμένα Έθνη μέσω συμφωνίας που θα εγκριθεί από τη Συνέλευση των Κρατών Μερών στο Καταστατικό και, εν συνεχεία, θα συναφθεί για λογαριασμό του Δικαστηρίου από τον Πρόεδρο του.

Άρθρο 3
Έδρα του Δικαστηρίου

1. Ως έδρα του Δικαστηρίου ορίζεται η Χάγη της Ολλανδίας («φιλοξενούσα χώρα»).

2. Το Δικαστήριο θα καταρτίσει συμφωνία έδρας με τη φιλοξενούσα χώρα η οποία θα εγκριθεί από τη Συνέλευση των Κρατών Μερών και θα συναφθεί στη συνέχεια για λογαριασμό του Δικαστηρίου από τον Πρόεδρο του.

3. Το Δικαστήριο δύναται να συνεδριάζει αλλού, όποτε θεωρεί τούτο επιθυμητό, όπως προβλέπεται στο παρόν Καταστατικό.

Άρθρο 4
Νομικό καθεστώς και εξουσίες του Δικαστηρίου

1. Το Δικαστήριο έχει διεθνή νομική προσωπικότητα. Διαθέτει επίσης και τη νομική ικανότητα που του είναι αναγκαία για την άσκηση των λειτουργιών του και την εκπλήρωση των σκοπών του.

2. Το Δικαστήριο δύναται να ασκεί τις λειτουργίες και εξουσίες του, όπως προβλέπεται από το παρόν Καταστατικό, στο έδαφος οποιουδήποτε Κράτους Μέρους και, με ειδική συμφωνία, στο έδαφος οποιουδήποτε άλλου κράτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2.
ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ, ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΔΙΚΑΙΟ

Άρθρο 5
Εγκλήματα που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία
του Δικαστηρίου

Η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου περιορίζεται στα σοβαρότερα εγκλήματα που ενδιαφέρουν τη διεθνή κοινότητα στο σύνολο της. Τα Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία σύμφωνα με το παρόν Καταστατικό επί των ακόλουθων εγκλημάτων:

(α) Το έγκλημα της γενοκτονίας
(β) Εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας
(γ) Εγκλήματα πολέμου
(δ) Το έγκλημα της επίθεσης

Το Δικαστήριο θα ασκήσει δικαιοδοσία επί του εγκλήματος της επίθεσης όταν υιοθετηθεί διάταξη σύμφωνα με τα άρθρα 121 και 123 που θα ορίζει το έγκλημα και θα θέτει τους όρους υπό τους οποίους το Δικαστήριο θα ασκεί δικαιοδοσία σε σχέση με το έγκλημα αυτό. Η διάταξη αυτή θα συνάδει προς τις σχετικές διατάξεις του Χάρτη των Η.Ε.

Άρθρο 6
Γενοκτονία

Για τους σκοπούς του παρόντος Καταστατικού, «γενο-

κτονία» σημαίνει οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις οι οποίες διαπράττονται με την πρόθεση καταστροφής, εν όλω ή εν μέρει, μιας εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας, ως τέτοιας:

(α) Ανθρωποκτονία με πρόθεση μελών της ομάδας

(β) Πρόκληση βαρείας σωματικής ή διανοητικής βλάβης σε μέλη της ομάδας

(γ) Με πρόθεση επιβολή επί της ομάδας συνθηκών ζωής υπολογισμένων να επιφέρουν τη φυσική καταστροφή της εν όλω ή εν μέρει

(δ) Επιβολή μέτρων που σκοπεύουν στην παρεμπόδιση των γεννήσεων εντός της ομάδας

(ε) Δια της βίας μεταφορά παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα.

Άρθρο 7
Εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας

1. Για τους σκοπούς του παρόντος Καταστατικού, «έγκλημα κατά της ανθρωπότητας» σημαίνει οποιαδήποτε από ης ακόλουθες πράξεις όταν διαπράττεται ως μέρος ευρείας και συστηματικής επίθεσης που κατευθύνεται κατά οποιουδήποτε αμάχου πληθυσμού, εν γνώσει της επίθεσης:

α) Ανθρωποκτονία με πρόθεση

β) Εξόντωση

γ) Υποδούλωση

δ) Εκτόπιση ή βίαιη μετακίνηση πληθυσμού

ε) Φυλάκιση ή άλλη σοβαρή στέρηση της σωματικής ελευθερίας κατά παραβίαση βασικών κανόνων του διεθνούς δικαίου

στ) Βασανιστήρια

ζ) Βιασμός, γενετήσια δουλεία, εξαναγκασμός σε πορνεία, εξαναγκασμός σε εγκυμοσύνη, εξαναγκασμός σε στείρωση ή άλλη μορφή γενετήσιας βίας παρόμοιας βαρύτητας.

η) Δίωξη κατά οποιασδήποτε αναγνωρίσιμης ομάδας ή κοινότητας για λόγους πολιτικούς, φυλετικούς, εθνικούς, εθνοτικούς, πολιτιστικούς, θρησκευτικούς ή λόγους φύλου, όπως αυτό ορίζεται στην παράγραφο 3, ή άλλους λόγους που αναγνωρίζονται παγκοσμίως ως ανεπίτρεπτοι κατά το διεθνές δίκαιο σε σχέση με οποιαδήποτε πράξη που αναφέρεται στην παρούσα παράγραφο ή οποιοδήποτε έγκλημα εντός της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.

θ) Βίαιη εξαφάνιση προσώπων

ι) Φυλετικός Διαχωρισμός

κ) Άλλες απάνθρωπες πράξεις παρόμοιου χαρακτήρα οι οποίες με πρόθεση προκαλούν μεγάλο πόνο ή βαρεία σωματική βλάβη ή βαρεία βλάβη της διανοητικής ή σωματικής υγείας.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1:

(α) «Επίθεση κατευθυνόμενη κατά οποιουδήποτε αμάχου πληθυσμού σημαίνει συμπεριφορά που συνεπάγεται την κατά συρροή διάπραξη πράξεων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 κατά οποιουδήποτε αμάχου πληθυσμού, κατ' εφαρμογή ή προς εξυπηρέτηση της πολιτικής ενός κράτους ή μιας οργάνωσης που στοχεύει στη διάπραξη τέτοιας επίθεσης.

(β)Η «εξόντωση» περιλαμβάνει την με πρόθεση επιβολή συνθηκών ζωής, μεταξύ άλλων στέρηση πρόσβασης σε τροφή και φάρμακα, υπολογισμένων να επιφέρουν την καταστροφή μέρους του πληθυσμού

(γ) «Υποδούλωση» σημαίνει την άσκηση οποιασδήποτε ή όλων των εξουσιών οι οποίες είναι σύμφυτες στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας επί προσώπων, και περιλαμβάνει την άσκηση τέτοιας εξουσίας κατά την εμπορία προσώπων, ιδιαίτερα γυναικών και παιδιών.

(δ) «Εκτόπιση ή βίαιη μετακίνηση πληθυσμού» σημαίνει την μετακίνηση των προσώπων για τα οποία πρόκειται με απέλαση ή άλλες πράξεις εξαναγκασμού από την περιοχή στην οποία νομίμως βρίσκονται, άνευ λόγων επιτρεπτών κατά το διεθνές δίκαιο.

(ε) «Βασανιστήρια» σημαίνει την με πρόθεση πρόκληση έντονου πόνου ή δοκιμασίας, σωματικών ή ψυχικών επί προσώπου που τελεί υπό την κράτηση ή υπό τον έλεγχο του κατηγορουμένου. Τα βασανιστήρια δεν περιλαμβάνουν πόνο ή δοκιμασία που προκύπτει μόνον ή είναι σύμφυτος ή είναι δυνατόν να προκύψει από την επιβολή νόμιμων κυρώσεων .

(στ) «Εξαναγκασμός σε εγκυμοσύνη» σημαίνει τον παράνομο περιορισμό γυναίκας που κατέστη έγκυος δια της βίας, με την πρόθεση να επηρεαστεί η εθνική σύνθεση οποιουδήποτε πληθυσμού ή να πραγματοποιηθούν άλλες σοβαρές παραβιάσεις του διεθνούς δικαίου. Ο ορισμός αυτός δεν μπορεί καθοιονδήποτε τρόπο να ερμηνευθεί ως επηρεάζων τις εθνικές νομοθεσίες που αφορούν την εγκυμοσύνη.

(ζ) «Δίωξη» σημαίνει την με πρόθεση και βαρείας μορφής στέρηση θεμελιωδών δικαιωμάτων σε αντίθεση προς το διεθνές δίκαιο εξ αιτίας της ταυτότητας της ομάδας ή κοινότητας.

(η) «Φυλετικός διαχωρισμός» σημαίνει απάνθρωπες πράξεις παρόμοιου χαρακτήρα όπως οι αναφερόμενες στην παράγραφο 1, που διαπράχθηκαν στο πλαίσιο θεσμοθετημένου καθεστώτος συστηματικής καταπίεσης και κυριάρχησης μιας φυλετικής ομάδας επί οποιασδήποτε άλλης φυλετικής ομάδας ή ομάδων και διαπραττόμενες με πρόθεση τη διατήρηση του καθεστώτος αυτού.

(θ) «Βίαιη εξαφάνιση προσώπου» σημαίνει τη σύλληψη, κράτηση ή αρπαγή προσώπων από ένα Κράτος ή μια πολιτική οργάνωση ή με την άδεια, υποστήριξη ή συναίνεση αυτών, οι οποίες ακολουθούνται από άρνηση παραδοχής αυτής της στέρησης της ελευθερίας ή της παροχής πληροφοριών για την τύχη ή τον εντοπισμό των προσώπων αυτών, με πρόθεση αποστερηθούν της προστασίας του νόμου για παρατεταμένο χρονικό διάστημα.

3. Για τους σκοπούς του παρόντος Καταστατικού, εννοείται ότι ο όρος «φύλο» αναφέρεται στα δύο φύλα, αρσενικό και θηλυκό, με την έννοια που τους προσδίδει η κοινωνία. Ο όρος «φύλο» δεν έχει έννοια διαφορετική από την παραπάνω.

Άρθρο 8
Εγκλήματα πολέμου

1. Το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία σε σχέση με εγκλήματα πολέμου ιδιαίτερα όταν διαπράχθηκαν ως μέρος σχεδίου ή πολιτικής ή ως μέρος ευρείας κλίμακας τέλεσης τέτοιων εγκλημάτων.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος Καταστατικού, «εγκλήματα πολέμου» σημαίνει:

(α) Σοβαρές παραβιάσεις των Συμβάσεων της Γενεύης της 12 Αυγούστου 1949, και συγκεκριμένα, οποιαδήποτε

από τις ακόλουθες πράξεις κατά προσώπων ή περιουσίας προστατευόμενων κατά τις διατάξεις της σχετικής Σύμβασης της Γενεύης:

(ι) Ανθρωποκτονία με πρόθεση. ·

(ii) Βασανιστήρια ή απάνθρωπη μεταχείριση, συμπεριλαμβανομένων βιολογικών πειραμάτων.

(iii) Με πρόθεση πρόκληση μεγάλης δοκιμασίας ή σοβαρής βλάβης, σωματικής ή ψυχικής.

(iv) Εκτεταμένη καταστροφή και ιδιοποίηση περιουσίας, οι οποίες δεν δικαιολογούνται από τη στρατιωτική αναγκαιότητα και τελούνται παράνομα και αυθαίρετα.

(v) Εξαναγκασμός αιχμαλώτου πολέμου ή άλλου προστατευομένου προσώπου να υπηρετήσει στις ένοπλες δυνάμεις εχθρικής Δύναμης.

(vi)Με πρόθεση αποστέρηση αιχμαλώτου πολέμου ή άλλου προστατευομένου προσώπου από τα δικαιώματα της δίκαιης και κανονικής δίκης.

(vii) Παράνομη εκτόπιση ή μεταφορά ή παράνομος περιορισμός.

(viii) Σύλληψη ομήρων.

(β) Άλλες σημαντικές παραβιάσεις των νόμων και εθίμων που εφαρμόζονται στις διεθνείς ένοπλες συρράξεις εντός του καθιερωμένου πλαισίου του διεθνούς δικαίου και συγκεκριμένα οποιαδήποτε- από τις ακόλουθες πράξεις:

(i) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά του αμάχου πληθυσμού ως τέτοιου ή εναντίον αμάχων ατομικά, οι οποίοι δεν λαμβάνουν άμεσα μέρος στις εχθροπραξίες.

(ii) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά πολιτικών αντικειμένων, δηλαδή αντικειμένων που δεν αποτελούν στρατιωτικούς στόχους

(iii) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά προσωπικού, εγκαταστάσεων, υλικού, μονάδων ή οχημάτων που χρησιμοποιούνται σε αποστολές ανθρωπιστικής βοήθειας ή ειρηνευτικές αποστολές σύμφωνα με τον Χάρτη των Η.Ε. εφόσον δικαιούνται την προστασία που χορηγείται σε αμάχους ή πολιτικά αντικείμενα σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο των ενόπλων συρράξεων.

(iv) Επίθεση επιχειρούμενη με πρόθεση, εν γνώσει ότι η επίθεση αυτή μπορεί να προκαλέσει απώλεια ζωής ή σωματική βλάβη σε αμάχους ή βλάβες σε πολιτικά αντικείμενα ή εκτεταμένες, μακροπρόθεσμες και σοβαρές ζημίες στο φυσικό περιβάλλον οι οποίες θα ήταν σαφώς δυσανάλογες σε σχέση με το επιδιωκόμενο συγκεκριμένο και άμεσο συνολικό στρατιωτικό πλεονέκτημα.

(v) Επίθεση ή βομβαρδισμός, με οποιοδήποτε μέσο, κατά ανοχύρωτων πόλεων, χωριών, κατοικιών ή κτιρίων που δεν αποτελούν στρατιωτικούς στόχους.

(vi) Ανθρωποκτονία ή τραυματισμός μαχίμου ο οποίος έχει παραδώσει τα όπλα ή, μη έχοντας πλέον μέσα άμυνας, έχει παραδοθεί άνευ όρων.

(vii) Μη προσήκουσα χρήση σημαίας ανακωχής, της σημαίας ή των στρατιωτικών διακριτικών και της στολής του εχθρού ή των Ηνωμένων Εθνών, καθώς επίσης και των διακριτικών εμβλημάτων των Συμβάσεων της Γενεύης, η οποία είχε ως αποτέλεσμα θάνατο ή βαριά σωματική βλάβη.

(viii) Η μεταφορά, αμέσως ή εμμέσως, από την Κατέχουσα Δύναμη μέρους του δικού της αμάχου πληθυσμού στο έδαφος που καταλαμβάνει, ή η εκτόπιση ή μεταφορά όλου ή μέρους του πληθυσμού του κατεχομένου εδάφους μέσα ή έξω από το έδαφος αυτό.

(ix) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά κτιρίων αφιερωμένων στη θρησκεία, παιδεία, τέχνη, επιστήμη ή αγαθοεργούς σκοπούς, ιστορικά μνημεία, νοσοκομεία και μέρη όπου συγκεντρώνονται οι ασθενείς και οι τραυματίες, εφόσον δεν αποτελούν στρατιωτικούς στόχους.

(x) Υποβολή προσώπων που βρίσκονται υπό την εξουσία του εχθρού σε σωματικό ακρωτηριασμό ή σε ιατρικά ή επιστημονικά πειράματα οποιουδήποτε είδους που δεν δικαιολογούνται ούτε από την ιατρική, οδοντιατρική ή νοσοκομειακή θεραπεία του προσώπου για το οποίο πρόκειται ούτε διεξάγονται προς το συμφέρον του, και τα οποία προκαλούν θάνατο ή θέτουν σε σοβαρό κίνδυνο την υγεία του προσώπου ή των προσώπων αυτών.

(xi) Ανθρωποκτονία ή τραυματισμός με δόλια τεχνάσματα ατόμων που ανήκουν στο εχθρικό έθνος ή στρατό.

(xii) Δήλωση ότι δεν θα υπάρξει έλεος.

(xiii) Καταστροφή ή κατάσχεση της εχθρικής περιουσίας εκτός εάν η καταστροφή ή κατάσχεση καθίστανται απαραίτητες από τις ανάγκες του πολέμου.

(xiv) Διακήρυξη ότι καταργούνται, αναστέλλονται ή είναι απαράδεκτα ενώπιον των δικαστηρίων τα δικαιώματα και οι δικαστικές πράξεις των υπηκόων του εχθρού.

(xv) Εξαναγκασμός των υπηκόων του εχθρού να συμμετάσχουν στις πολεμικές επιχειρήσεις κατά της χώρας τους έστω και αν βρίσκονταν στην υπηρεσία του αντιπάλου πριν από την έναρξη του πολέμου.

(xvi) Λεηλασία πόλης ή τοποθεσίας, ακόμη και αν καταλήφθηκε με έφοδο.

(xvii) Χρησιμοποίηση δηλητηρίου ή δηλητηριωδών όπλων.

(xviii) Χρησιμοποίηση ασφυξιογόνων, δηλητηριωδών ή άλλων αερίων και όλων των ανάλογων υγρών, υλικών ή συσκευών.

(xix) Χρήση σφαιρών που εκρήγνυνται και τα θραύσματα τους διασκορπίζονται εύκολα στο ανθρώπινο σώμα, όπως σφαίρες με επικάλυψη της βολίδας από σκληρό περίβλημα που δεν καλύπτει πλήρως την βολίδα ή που έχει εγκοπές.

(xx) Χρήση όπλων, βλημάτων, υλικών και μεθόδων πολέμου, που προορίζονται να προξενήσουν υπέρμετρη βλάβη ή μη αναγκαίο πόνο ή που επιφέρουν πλήγματα από τη φύση τους άνευ διακρίσεως κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου των ενόπλων συρράξεων, υπό τον όρο ότι αυτά τα όπλα, βλήματα, υλικά και μέθοδοι πολέμου αποτελούν αντικείμενο συνολικής απαγόρευσης και περιλαμβάνονται σε Παράρτημα στο παρόν Καταστατικό, μετά από τροποποίηση σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις που εκτίθενται στα άρθρα 121 και 123.

(xxi) Προσβολές κατά της προσωπικής αξιοπρέπειας και, ιδιαιτέρως ταπεινωτική και εξευτελιστική μεταχείριση.

(xxii) Βιασμός, γενετήσια δουλεία, εξαναγκασμός σε πορνεία, εξαναγκασμός σε εγκυμοσύνη, όπως ορίζεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2 (στ), εξαναγκασμός σε στείρωση ή άλλη μορφή γενετήσιας βίας που αποτελεί επίσης σοβαρή παραβίαση των Συμβάσεων της Γενεύης.

(xxiii) Χρησιμοποίηση της παρουσίας αμάχων ή άλλων προστατευομένων προσώπων προκειμένου να καταστούν ορισμένα σημεία, περιοχές ή στρατιωτικές δυνά-

μεις απρόσβλητες από στρατιωτικές επιχειρήσεις.

(xxiv) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά κτιρίων, υλικού, υγειονομικών μονάδων και οχημάτων, καθώς και κατά προσωπικού φέροντος τα διακριτικά εμβλήματα των Συμβάσεων της Γενεύης σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο,

(xxv) Με πρόθεση χρήση της λιμοκτονίας του αμάχου πληθυσμού ως μεθόδου πολέμου με την αποστέρηση του από αντικείμενα απαραίτητα για την επιβίωση του, συμπεριλαμβανομένης και της εσκεμμένης παρεμπόδισης της παροχής προμηθειών, όπως αυτή προβλέπεται από τις Συμβάσεις της Γενεύης.

(xxvi) Στρατολόγηση παιδιών ηλικίας κάτω των δεκαπέντε ετών στις εθνικές ένοπλες δυνάμεις ή η χρησιμοποίηση τους για ενεργό συμμετοχή στις εχθροπραξίες.

(γ) Στην περίπτωση ένοπλης σύρραξης μη διεθνούς χαρακτήρα, σημαντικές παραβιάσεις του κοινού άρθρου 3 των τεσσάρων Συμβάσεων της Γενεύης της 12ης Αυγούστου 1949, και συγκεκριμένα οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις οι οποίες διαπράττονται κατά προσώπων που δεν λαμβάνουν ενεργά μέρος στις εχθροπραξίες, συμπεριλαμβανομένων και μελών των ενόπλων δυνάμεων που έχουν παραδώσει τα όπλα και εκείνων που ετέθησαν εκτός μάχης λόγω ασθένειας, τραυμάτων, κράτησης ή άλλης αιτίας:

(i) Βία ασκούμενη κατά της ζωής και του προσώπου, ιδίως κάθε είδους ανθρωποκτονία με πρόθεση, ακρωτηριασμός, απάνθρωπη μεταχείριση και βασανιστήρια.

(ii) Προσβολές κατά της προσωπικής αξιοπρέπειας, ιδιαίτερα η ταπεινωτική και εξευτελιστική μεταχείριση.

(iii) Σύλληψη ομήρων.

(iv) Η επιβολή καταδικών και οι εκτελέσεις χωρίς προηγούμενη δικαστική απόφαση εκδοθείσα από κανονικά συσταθέν δικαστήριο, η οποία θα παρέχει όλες τις δικαστικές εγγυήσεις που αναγνωρίζονται ως απαραίτητες.

(δ) Η παράγραφος 2(γ) εφαρμόζεται επί ενόπλων συρράξεων μη διεθνούς χαρακτήρα και επομένως δεν εφαρμόζεται σε καταστάσεις εσωτερικών αναταραχών και εντάσεων, όπως ταραχές, μεμονωμένες και σποραδικές πράξεις βίας ή άλλες πράξεις παρόμοιας φύσης.

(ε) Άλλες σημαντικές παραβιάσεις των νόμων και εθίμων που εφαρμόζονται σε ένοπλες συρράξεις μη διεθνούς χαρακτήρα, εντός του καθιερωμένου πλαισίου του διεθνούς δικαίου και, συγκεκριμένα, οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις:

(i) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά του αμάχου πληθυσμού ως τέτοιου ή εναντίον αμάχων ατομικά οι οποίοι δεν λαμβάνουν άμεσα μέρος στις εχθροπραξίες.

(ii) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά κτιρίων, υλικού υγειονομικών μονάδων και οχημάτων, καθώς και κατά προσωπικού φέροντος τα διακριτικά εμβλήματα των Συμβάσεων της Γενεύης σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο.

(iii) Επιθέσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά προσωπικού, εγκαταστάσεων, υλικού, μονάδων ή οχημάτων που χρησιμοποιούνται σε αποστολές ανθρωπιστικής βοήθειας ή ειρηνευτικές αποστολές σύμφωνα με τον Χάρτη των Η.Ε. εφόσον δικαιούνται την προστασία που χορηγείται σε αμάχους ή πολιτικά αντικείμενα σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο των ενόπλων συρράξεων.

(iv) Επιθεσεις με πρόθεση κατευθυνόμενες κατά κτιρίων αφιερωμένων στη θρησκεία, παιδεία, τέχνη, επιστήμη ή αγαθοεργούς σκοπούς, ιστορικά μνημεία, νοσοκομεία και μέρη όπου συγκεντρώνονται οι ασθενείς και οι τραυματίες, εφόσον δεν αποτελούν στρατιωτικούς στόχους.

(v) Λεηλασία πόλης ή τοποθεσίας, ακόμη και αν καταλήφθηκε με έφοδο

(vi) Βιασμός, γενετήσια δουλεία, εξαναγκασμός σε πορνεία, εξαναγκασμός σε εγκυμοσύνη, όπως ορίζεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2 (στ), εξαναγκασμός σε στείρωση ή άλλη μορφή γενετήσιας βίας που αποτελεί επίσης σημαντική παραβίαση του κοινού άρθρου 3 των τεσσάρων Συμβάσεων της Γενεύης.

(vii) Στρατολόγηση παιδιών ηλικίας κάτω των δεκαπέντε ετών σε εθνικές ένοπλες δυνάμεις ή ομάδες ή χρησιμοποίηση τους για ενεργό συμμετοχή τους στις εχθροπραξίες.

(viii) Διαταγή μετακίνησης του αμάχου πληθυσμού για λόγους σχετικούς με την σύρραξη, εκτός αν τούτο απαιτείται για την ασφάλεια του εμπλεκομένου αμάχου πληθυσμού ή από επιτακτικούς στρατιωτικούς λόγους.

(ix) Ανθρωποκτονία ή τραυματισμός με δόλια τεχνάσματα αντιπάλων μαχίμων.

(x) Δήλωση ότι δεν θα υπάρξει έλεος.

(xi) Υποβολή προσώπων που βρίσκονται υπό την εξουσία του εχθρού σε σωματικό ακρωτηριασμό ή σε ιατρικά ή επιστημονικά πειράματα οποιουδήποτε είδους που δεν δικαιολογούνται ούτε από την ιατρική, οδοντιατρική ή νοσοκομειακή θεραπεία του προσώπου για το οποίο πρόκειται ούτε διεξάγονται προς το συμφέρον του, και τα οποία προκαλούν θάνατο ή θέτουν σε σοβαρό κίνδυνο την υγεία του προσώπου ή των προσώπων αυτών.

(xii) Καταστροφή ή κατάσχεση της εχθρικής περιουσίας εκτός αν η καταστροφή ή κατάσχεση καθίστανται απαραίτητες από τις ανάγκες του πολέμου.

(στ) Η παράγραφος 2 (ε) εφαρμόζεται σε ένοπλες συρράξεις μη διεθνούς χαρακτήρα και επομένως δεν εφαρμόζεται σε καταστάσεις εσωτερικών αναταραχών και εντάσεων όπως ταραχές, μεμονωμένες και σποραδικές πράξεις βίας ή άλλες πράξεις παρόμοιας φύσης. Εφαρμόζεται σε ένοπλες συρράξεις που λαμβάνουν χώρα στο έδαφος μιας χώρας όταν υπάρχει παρατεταμένη ένοπλη σύρραξη μεταξύ κυβερνητικών αρχών και οργανωμένων ενόπλων ομάδων ή μεταξύ τέτοιων ομάδων.

3. Οι διατάξεις των παραγράφων 2(γ) και (ε) δεν θίγουν την ευθύνη μιας Κυβέρνησης να διατηρήσει ή να αποκαταστήσει το νόμο και την τάξη του Κράτους ή να υπερασπίσει την ενότητα και την εδαφική ακεραιότητα του Κράτους με όλα τα νόμιμα μέσα.

Άρθρο 9
Στοιχεία της υπόστασης των εγκλημάτων

1. Τα στοιχεία της υπόστασης των εγκλημάτων βοηθούν το Δικαστήριο στην ερμηνεία και εφαρμογή των άρθρων 6, 7 και 8. Αυτά θα υιοθετηθούν από πλειοψηφία των δύο τρίτων των μελών της Συνέλευσης των Μερών.

2. Τροποποιήσεις στα στοιχεία εγκλημάτων μπορούν να προταθούν από:

(α) Οποιοδήποτε Κράτος-Μέρος

(β) Τους δικαστές ενεργούντες κατ' απόλυτη πλειοψηφία

(γ) Τον/ την[1] Εισαγγελέα

Οι τροποποιήσεις αυτές υιοθετούνται από πλειοψηφία των δύο τρίτων των μελών της Συνέλευσης των Μερών

3. Τα στοιχεία εγκλημάτων και οι τροποποιήσεις τους θα είναι σύμφωνες με το παρόν Καταστατικό.

Άρθρο 10

Καμία διάταξη του παρόντος Κεφαλαίου δεν ερμηνεύεται κατά τρόπο που να περιορίζει ή επηρεάζει καθ' οιονδήποτε τρόπο υπάρχοντες ή υπό διαμόρφωση κανόνες του διεθνούς δικαίου για σκοπούς άλλους πλην αυτών του Καταστατικού.

Άρθρο 11
Δικαιοδοσία ratione temporis

1. Το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία μόνο σε σχέση με εγκλήματα που διαπράχθηκαν μετά τη θέση σε ισχύ του παρόντος Καταστατικού.

2. Αν ένα Κράτος γίνει μέρος στο παρόν Καταστατικό μετά τη θέση του σε ισχύ, το Δικαστήριο μπορεί να ασκήσει τη δικαιοδοσία του μόνο σε σχέση με εγκλήματα που διαπράχθηκαν μετά τη θέση σε ισχύ του παρόντος Καταστατικού για το Κράτος αυτό, εκτός αν το ίδιο έχει κάνει τη δήλωση που προβλέπεται στο άρθρο 12, παράγραφος 3.

Άρθρο 12
Προϋποθέσεις άσκησης δικαιοδοσίας

1 .Ένα Κράτος που γίνεται μέρος στο παρόν Καταστατικό αποδέχεται δι' αυτού τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου σε σχέση με τα εγκλήματα που αναφέρονται στο άρθρο 5.

2. Στην περίπτωση του άρθρου 13, παράγραφος (α) ή (γ), το Δικαστήριο μπορεί να ασκήσει τη δικαιοδοσία του αν ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα Κράτη είναι Μέρη στο παρόν Καταστατικό ή έχουν αποδεχθεί τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την παράγραφο 3:

(α) Το Κράτος στο έδαφος του οποίου η συγκεκριμένη συμπεριφορά έλαβε χώρα ή, αν το έγκλημα διαπράχθηκε επί πλοίου ή αεροσκάφους, το Κράτος νηολογίου ή εγγραφής τους.

(β) Το Κράτος του οποίου ο/η κατηγορούμενος/κατηγορουμένη για έγκλημα είναι υπήκοος.

3. Αν κατά την παράγραφο 2, απαιτείται η αποδοχή Κράτους το οποίο δεν είναι μέρος στο παρόν Καταστατικό, το Κράτος αυτό δύναται, με δήλωση που κατατίθεται στον/στην Γραμματέα, να αποδεχθεί την άσκηση δικαιοδοσίας από το Δικαστήριο σε σχέση με το συγκεκριμένο έγκλημα. Το αποδεχόμενο Κράτος θα συνεργάζεται αμελλητί και χωρίς εξαίρεση με το Δικαστήριο, σύμφωνα με το Κεφάλαιο 9.

Άρθρο 13
Άσκηση δικαιοδοσίας

Το Δικαστήριο δύναται να ασκήσει τη δικαιοδοσία του σε σχέση με έγκλημα που αναφέρεται στο άρθρο 5 σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος Καταστατικού αν:

(α) Κράτος-Μέρος παραπέμψει στον Εισαγγελέα μία πραγματική κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας φαίνεται να έχουν διαπραχθεί ένα ή περισσότερα τέτοια εγκλήματα, σύμφωνα με το άρθρο 14.

(β) Το Συμβούλιο Ασφαλείας, ενεργώντας σύμφωνα με το Κεφάλαιο VII του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, παραπέμψει στον Εισαγγελέα μία κατάσταση στην οποία φαίνεται να έχουν διαπραχθεί ένα ή περισσότερα τέτοια εγκλήματα ή

(γ) Ο Εισαγγελέας άρχισε έρευνα σχετικά με ένα τέτοιο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 15.

Άρθρο 14
Παραπομπή πραγματικής κατάστασης
από Κράτος Μέρος

1. Ένα Κράτος-Μέρος μπορεί να παραπέμψει στον Εισαγγελέα μία πραγματική κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας φαίνεται να έχουν διαπραχθεί ένα ή περισσότερα εγκλήματα υπαγόμενα στην δικαιοδοσία του Δικαστηρίου ζητώντας από τον Εισαγγελέα να ερευνήσει την κατάσταση με σκοπό να διαπιστώσει αν πρέπει να απαγγελθεί κατηγορία κατά ενός ή περισσοτέρων προσώπων για τη διάπραξη των εγκλημάτων αυτών.

2. Η παραπομπή θα καθορίζει, στο βαθμό του δυνατού, ης σχετικές περιστάσεις και θα συνοδεύεται από όλα τα σχετικά έγγραφα που έχει στη διάθεση του το Κράτος που παραπέμπει την πραγματική κατάσταση.

Άρθρο 15
Εισαγγελέας

1. Ο Εισαγγελέας μπορεί να αρχίσει έρευνα αυτεπαγγέλτως επί τη βάσει πληροφοριών για εγκλήματα υπαγόμενα στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

2. Ο Εισαγγελέας εξετάζει τη σοβαρότητα των πληροφοριών που έλαβε. Για το σκοπό αυτό. δύναται να αναζητήσει επί πλέον πληροφορίες από Κράτη, όργανα των Ηνωμένων Εθνών, διακυβερνητικές ή μη κυβερνητικές οργανώσεις, ή άλλες αξιόπιστες πηγές πς οποίες κρίνει κατάλληλες, και δύναται να λαμβάνει γραπτές ή προφορικές καταθέσεις στην έδρα του Δικαστηρίου.

3. Αν ο Εισαγγελέας συμπεράνει ότι υπάρχει επαρκής βάση για να αρχίσει έρευνα, υποβάλει αίτημα στο Τμήμα Προδικασίας για να επιτραπεί η έρευνα, μαζί με οποιαδήποτε στοιχεία που στηρίζουν το αίτημα. Τα θύματα μπορούν να κάνουν παραστάσεις στο Τμήμα Προδικασίας σύμφωνα με τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

4. Αν το Τμήμα Προδικασίας, μετά από εξέταση του αιτήματος και του υλικού που το στηρίζει, θεωρήσει ότι υ-

[1] Σημ. του μεταφραστή: Το κείμενο του Καταστατικού στην αγγλικήκαι γαλλική γλώσσα από τις οποίες έγινε η μετάφραση αναφέρεται και στα δύο γένη σε σχέση με τις λέξεις: Εισαγγελέας, Δικαστής, Γραμματέας, υπάλληλος, πρόσωπο, μάρτυρας, διοικητής, ανώτερος, κατηγορούμενος, καταδικασθείς, δράστης,. Ως προς όλες τις παραπάνω λέξεις, πλην της λέξης πρόσωπο, η ελληνική μετάφραση προκειμένου να μείνει αφενός πιστή στο πρωτότυπο αλλά και να μην επιβαρύνει υπέρμετρα το κείμενο (αφού στα ελληνικά, θα ήταν για λόγους συνέπειας αναγκαστική η χρήση και δύο αντίστοιχων επιθέτων ή αντωνυμιών, λ.χ. ο παρών κατηγορούμενος, η παρούσα κατηγορουμένη) μεταχειρίζεται και τα δύο γένη μόνο κατά την πρώτη χρήση των λέξεων αυτών. Στη συνέχεια χρησιμοποιείται μόνο το αρσενικό. Για τη λέξη πρόσωπο δεν κρίθηκε αναγκαίο να γίνει διαχωρισμός των γενών, αφού στα ελληνικά το ουσιαστικό αυτό είναι ουδέτερο.

πάρχει επαρκής βάση για να αρχίσει έρευνα, και ότι η υπόθεση φαίνεται να υπάγεται στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, επιτρέπει την έναρξη της έρευνας, άνευ βλάβης των μετέπειτα αποφάσεων του Δικαστηρίου σχετικά με τη δικαιοδοσία και το παραδεκτό της υπόθεσης.

5.Η άρνηση του Τμήματος Προδικασίας να επιτρέψει την έρευνα δεν αποκλείει την υποβολή μεταγενέστερου αιτήματος από τον Εισαγγελέα βασιζόμενου επί νέων γεγονότων ή αποδείξεων σχετικά με την ίδια πραγματική κατάσταση.

6.Αν, μετά την προκαταρκτική εξέταση που αναφέρεται στις παραγράφους 1 και 2, ο Εισαγγελέας συμπεράνει ότι οι παρασχεθείσες πληροφορίες δεν αποτελούν επαρκή βάση για την έρευνα, πληροφορεί σχετικά τους παράσχοντες τις πληροφορίες. Τούτο δεν εμποδίζει τον Εισαγγελέα να εξετάσει επί πλέον πληροφορίες που του υποβλήθηκαν σχετικά με την ίδια κατάσταση υπό το φως νέων γεγονότων ή αποδείξεων.

Άρθρο 16
Αναβολή έρευνας ή διώξεως

Έρευνα ή δίωξη δεν μπορεί να αρχίσει ή να προχωρήσει σύμφωνα με το παρόν Καταστατικό για χρονικό διάστημα 12 μηνών αφού το Συμβούλιο Ασφαλείας με απόφαση, υιοθετηθείσα κατά το κεφάλαιο VII του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, υποβάλει σχετικό αίτημα στο Δικαστήριο. Το αίτημα αυτό μπορεί να ανανεωθεί από το Συμβούλιο υπό τους αυτούς όρους.

Άρθρο 17
Θέματα παραδεκτού

1. Έχοντας υπόψη την παράγραφο 10 του Προοιμίου και το άρθρο 1, το Δικαστήριο αποφαίνεται ότι μία υπόθεση είναι απαράδεκτη όταν:

(α) Η υπόθεση ερευνάται ή έχει ασκηθεί δίωξη από ένα Κράτος το οποίο έχει δικαιοδοσία επ' αυτής, εκτός αν το Κράτος είναι απρόθυμο ή βρίσκεται σε αληθινή αδυναμία να εκτελέσει την έρευνα ή δίωξη. ·

(β) Η υπόθεση έχει ερευνηθεί από Κράτος το οποίο έχει δικαιοδοσία επ'αυτής και το Κράτος έχει αποφασίσει να μην ασκήσει δίωξη κατά του συγκεκριμένου προσώπου, εκτός αν η απόφαση οφείλεται στην απροθυμία ή την αληθινή αδυναμία του να ασκήσει δίωξη.

(γ) Το συγκεκριμένο πρόσωπο έχει ήδη δικαστεί για συμπεριφορά η οποία είναι το αντικείμενο του αιτήματος, και το Δικαστήριο δεν επιτρέπεται να εκδικάσει την υπόθεση κατά το άρθρο 20, παράγραφος 3.

(δ) Η υπόθεση δεν είναι επαρκούς βαρύτητας ώστε να δικαιολογεί περαιτέρω ενέργειες από το Δικαστήριο.

2. Για να προσδιοριστεί η απροθυμία σε μία συγκεκριμένη περίπτωση, το Δικαστήριο ερευνά, λαμβάνοντας υπόψη τις αρχές της ορθής διαδικασίας που αναγνωρίζονται από το διεθνές δίκαιο, εάν συντρέχουν ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα στοιχεία, κατά περίπτωση :

(α) Η διαδικασία διεξήχθη ή διεξάγεται ή η εθνική απόφαση ελήφθη προκειμένου να προστατευθεί το συγκεκριμένο πρόσωπο από την ποινική ευθύνη για εγκλήματα που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου όπως αυτή αναφέρεται στο άρθρο 5.

(β) Υπήρξε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στη διαδικασία η οποία υπό τις δεδομένες συνθήκες είναι ασυμβίβαστη με την πρόθεση να αχθεί το συγκεκριμένο πρόσωπο ενώπιον της δικαιοσύνης.

(γ) Η διαδικασία δεν διεξήχθη ή δεν διεξάγεται ανεξάρτητα ή αμερόληπτα, και διεξήχθη ή διεξάγεται κατά τρόπον ο οποίος, υπό τις δεδομένες συνθήκες, είναι ασυμβίβαστος με την πρόθεση να αχθεί το συγκεκριμένο πρόσωπο ενώπιον της δικαιοσύνης.

3. Για να προσδιοριστεί η αδυναμία σε μία συγκεκριμένη υπόθεση το Δικαστήριο θα εξετάσει αν, λόγω πλήρους ή ουσιαστικής κατάρρευσης ή μη ύπαρξης του εθνικού του δικαστικού συστήματος, το Κράτος δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσει την παρουσία του κατηγορουμένου ή να συλλέξει τα απαραίτητα αποδεικτικά στοιχεία και μαρτυρίες ή άλλως είναι ανίκανο να φέρει εις πέρας τη διαδικασία.

Άρθρο 18
Προδικαστικές αποφάσεις σχετικώς με το παραδεκτό.

1. Όταν μία κατάσταση έχει παραπεμφθεί στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 13(α) και ο Εισαγγελέας έχει αποφασίσει ότι υπάρχει επαρκής βάση για την έναρξη έρευνας, ή ο Εισαγγελέας έχει αρχίσει έρευνα σύμφωνα με τα άρθρα 13(γ) και 15, ο Εισαγγελέας ειδοποιεί όλα τα Κράτη-Μέρη καθώς και εκείνα τα Κράτη τα οποία, λαμβάνοντας υπόψη τις διαθέσιμες πληροφορίες, θα ασκούσαν κανονικά δικαιοδοσία πάνω στα εγκλήματα για τα οποία πρόκειται. Ο Εισαγγελέας μπορεί να ειδοποιήσει τα Κράτη αυτά εμπιστευτικά και, όταν πιστεύει ότι τούτο είναι απαραίτητο για την προστασία προσώπων, την αποτροπή της καταστροφής αποδείξεων ή την αποτροπή διαφυγής προσώπων, μπορεί να περιορίσει το φάσμα των πληροφοριών που παρέχονται στα Κράτη.

2. Εντός μηνός από τη λήψη της ειδοποίησης αυτής, ένα Κράτος μπορεί να πληροφορήσει το Δικαστήριο ότι ανακρίνει ή ότι έχει ανακρίνει υπηκόους του ή άλλους εντός της δικαιοδοσίας του για εγκληματικές πράξεις, οι οποίες μπορεί να αποτελούν εγκλήματα από τα αναφερόμενα στο άρθρο 5 και τα οποία έχουν σχέση με τις πληροφορίες που παρέχονται στην ειδοποίηση προς τα Κράτη. Ύστερα από αίτηση του Κράτους αυτού ο Εισαγγελέας παραπέμπει τα πρόσωπα αυτά σε ανάκριση από το Κράτος, εκτός αν το Τμήμα Προδικασίας, ύστερα,από αίτηση του Εισαγγελέα, αποφασίσει να επιτρέψει την ανάκριση από το ίδιο το Δικαστήριο.

3.Η παραπομπή από τον Εισαγγελέα στην ανάκριση από το Κράτος υπόκειται σε αναθεώρηση από τον Εισαγγελέα έξι μήνες μετά την ημερομηνία παραπομπής ή οποτεδήποτε υπήρξε σημαντική αλλαγή των περιστάσεων βασιζόμενη στην απροθυμία ή αληθινή αδυναμία του Κράτους να διεξαγάγει την έρευνα.

4. Το Κράτος για το οποίο πρόκειται ή ο Εισαγγελέας μπορεί να προσφύγει στο Τμήμα Εφέσεων κατά απόφασης του Τμήματος Προδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 82. Η εκδίκαση της εφέσεως μπορεί να είναι ταχεία.

5. Όταν ο Εισαγγελέας έχει παραπέμψει μία έρευνα σύμφωνα με την παράγραφο 2, μπορεί να ζητήσει από το Κράτος για το οποίο πρόκειται να τον πληροφορεί περιοδικά για την πρόοδο των ερευνών του και οποιεσδήποτε μετέπειτα διώξεις. Τα Κράτη Μέρη θα ανταποκρίνονται σε τέτοια αιτήματα αμελλητί.

6. Για όσο χρόνο εκκρεμεί η έκδοση αποφάσεως του Τμήματος Προδικασίας ή σε οποιοδήποτε χρόνο στην περίπτωση που ο Εισαγγελέας παρέπεμψε μία έρευνα σύμφωνα με το παρόν άρθρο, ο Εισαγγελέας δύναται, κατ' εξαίρεση να ζητήσει άδεια από το Τμήμα Προδικασίας να προβεί στις απαραίτητες ανακριτικές ενέργειες για τη διατήρηση των αποδείξεων όταν υπάρχει μοναδική ευκαιρία να αποκτηθούν σημαντικά αποδεικτικά στοιχεία ή όταν υπάρχει σημαντικός κίνδυνος τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία να μην είναι διαθέσιμα αργότερα.

7. Ένα Κράτος που έχει υποβάλει ένσταση κατά αποφάσεως του Τμήματος Προδικασίας κατά το παρόν άρθρο μπορεί να υποβάλει ένσταση κατά του παραδεκτού της υπόθεσης σύμφωνα με το άρθρο 19 επί τη βάσει πρόσθετων σημαντικών στοιχείων ή σημαντικής αλλαγής των περιστάσεων.

Άρθρο 19

Ενστάσεις κατά της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου ή του παραδεκτού της υπόθεσης

1. Το Δικαστήριο διαπιστώνει αν έχει δικαιοδοσία επί οποιασδήποτε υποθέσεως η οποία έχει εισαχθεί ενώπιον του. Το Δικαστήριο δύναται αυτεπαγγέλτως να αποφανθεί επί του παραδεκτού μίας υποθέσεως σύμφωνα με το άρθρο 17.

2. Ενστάσεις κατά του παραδεκτού μίας υποθέσεως για λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 17 ή ενστάσεις κατά της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου μπορούν να υποβληθούν από:

(α) Τον κατηγορούμενο ή πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί ένταλμα συλλήψεως ή κλήση προς εμφάνιση σύμφωνα με το άρθρο 58.

(β) Κράτος το οποίο έχει δικαιοδοσία επί μίας υποθέσεως διότι ερευνά ή ασκεί δίωξη σχετικά με την υπόθεση ή έχει ερευνήσει ή ασκήσει δίωξη, ή

(γ) Κράτος από το οποίο απαιτείται αποδοχή δικαιοδοσίας σύμφωνα με το άρθρο 12.

3. Ο Εισαγγελέας μπορεί να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί σχετικά με ένα ζήτημα δικαιοδοσίας ή παραδεκτού. Σε διαδικασία εν σχέσει με την δικαιοδοσία ή το παραδεκτό, εκείνοι που έχουν παραπέμψει την κατάσταση σύμφωνα με το άρθρο 13, καθώς και τα θύματα, μπορούν επίσης να υποβάλουν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο.

4. Ενστάσεις κατά του παραδεκτού μιας υποθέσεως ή της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου μπορεί να υποβληθούν μόνο μία φορά από οποιοδήποτε πρόσωπο ή Κράτος αναφέρεται στην παράγραφο 2. Η ένσταση υποβάλλεται προ ή κατά την έναρξη της δίκης. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις το Δικαστήριο μπορεί να επιτρέψει την υποβολή ενστάσεως περισσότερες από μία φορές ή μετά την έναρξη της δίκης. Ενστάσεις κατά του παραδεκτού μιας υποθέσεως, κατά την έναρξη της δίκης ή αργότερα μετά από άδεια του Δικαστηρίου, μπορεί να βασιστεί μόνον στο άρθρο 17, παράγραφος 1(γ).

5. Κράτος που αναφέρεται στην παράγραφο 2(β) και (γ) υποβάλλει ένσταση όσο το δυνατό συντομότερα.

6. Πριν από την επιβεβαίωση του κατηγορητηρίου, οι ενστάσεις κατά του παραδεκτού μιας υπόθεσης ή κατά της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου παραπέμπονται στο Τμήμα Προδικασίας. Μετά την επιβεβαίωση κατηγορίας παραπέμπονται στο Τμήμα Πρώτου Βαθμού. Αποφάσεις ως πρ προς την δικαιοδοσία και το παραδεκτό μπορούν να εφεσιβληθούν στο Τμήμα Εφέσεων σύμφωνα με το άρθρο 82.

7. Αν μία ένσταση υποβάλλεται από Κράτος που αναφέρεται στην παράγραφο 2(β) ή (γ), ο Εισαγγελέας αναστέλλει την ανάκριση μέχρι το Δικαστήριο να αποφανθεί σύμφωνα με το άρθρο 17.

8. Για όσο χρόνο εκκρεμεί η έκδοση αποφάσεως από το Δικαστήριο, ο Εισαγγελέας μπορεί να ζητήσει την άδεια του Δικαστηρίου προκειμένου:

(α) Να προβεί στις αναγκαίες ανακριτικές ενέργειες του είδους που αναφέρεται στο άρθρο 18, παράγραφος 6

(β) Να λάβει δήλωση ή κατάθεση από μάρτυρα ή να συμπληρώσει τη συγκέντρωση και εξέταση αποδείξεων που είχε αρχίσει πριν από την υποβολή της ένστασης και

(γ) Σε συνεργασία με τα σχετικά Κράτη, να εμποδίσει την διαφυγή προσώπων για τα οποία ο Εισαγγελέας έχει ήδη ζητήσει την έκδοση εντάλματος συλλήψεως σύμφωνα με το άρθρο 58.

9. Η υποβολή μίας ένστασης δεν επηρεάζει την εγκυρότητα οποιασδήποτε πράξης που διενεργήθηκε από τον Εισαγγελέα ή οποιασδήποτε διάταξης ή εντάλματος που εκδόθηκε από το Δικαστήριο πριν από την υποβολή της ένστασης.

10. Αν το Δικαστήριο αποφάσισε ότι μία υπόθεση είναι απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 17, ο Εισαγγελέας μπορεί να υποβάλει αίτηση για αναθεώρηση της απόφασης όταν έχει πλήρως πεισθεί ότι προέκυψαν νέα γεγονότα τα οποία ανατρέπουν τη βάση επί της οποίας η υπόθεση είχε προηγουμένως κριθεί μη παραδεκτή σύμφωνα με το άρθρο 17.

11. Αν ο Εισαγγελέας, λαμβάνοντας υπόψη τα ζητήματα που αναφέρονται στο άρθρο 17, παραπέμπει μία έρευνα, μπορεί να ζητήσει από το αντίστοιχο Κράτος να του διαθέσει πληροφορίες για τη διαδικασία. Οι πληροφορίες αυτές θα είναι, αν το ενδιαφερόμενο Κράτος το ζητήσει, εμπιστευτικές. Αν ο Εισαγγελέας στη συνέχεια αποφασίσει να προχωρήσει στην έρευνα, θα ειδοποιήσει το Κράτος, στο οποίο παραπέμφθηκε η διαδικασία.

Άρθρο 20

Ου δις δικάζειν (Ne bis in idem)

1. Εκτός αν προβλέπεται διαφορετικά στο παρόν Καταστατικό, κανείς δεν δικάζεται ενώπιον του Δικαστηρίου για συμπεριφορά η οποία αποτέλεσε τη βάση εγκλημάτων για τα οποία το πρόσωπο αυτό καταδικάστηκε ή αθωώθηκε από το Δικαστήριο.

2.Ουδείς δικάζεται από άλλο δικαστήριο για έγκλημα το οποίο αναφέρεται στο άρθρο 5 και για το οποίο το πρόσωπο αυτό έχει ήδη καταδικαστεί ή αθωωθεί από το Δικαστήριο.

3.Ουδείς, ο οποίος δικάστηκε από άλλο δικαστήριο για συμπεριφορά η οποία επίσης απαγορεύεται κατά τα άρ-

θρα 6, 7 ή 8, θα δικάζεται από το Δικαστήριο σε σχέση με την ίδια συμπεριφορά, εκτός αν οι διαδικασίες στο δικαστήριο:

(α) Έλαβαν χώρα για να προστατεύσουν το πρόσωπο για το οποίο πρόκειται από την ποινική ευθύνη για εγκλήματα εντός της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, ή

(β) Με άλλο τρόπο δεν διεξήχθησαν ανεξάρτητα ή αμερόληπτα σύμφωνα με τους κανόνες της ορθής διαδικασίας που αναγνωρίζονται από το διεθνές δίκαιο και διεξήχθησαν με τρόπο που, υπό τις δεδομένες συνθήκες, δεν συμβιβάζεται με την πρόθεση να αχθεί το πρόσωπο για το οποίο πρόκειται ενώπιον της δικαιοσύνης.

Άρθρο 21

Εφαρμοστέο δίκαιο

1 .Το Δικαστήριο εφαρμόζει:

(α) Κατά πρώτο λόγο, το παρόν Καταστατικό, τα Στοιχεία Εγκλημάτων και τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης,

(β) Κατά δεύτερο λόγο, όπου αρμόζει, τις εφαρμοστέες συνθήκες και τις αρχές και τους κανόνες του διεθνούς δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των καθιερωμένων αρχών του διεθνούς δικαίου των ενόπλων συρράξεων

(γ) Ελλείψει αυτών, γενικές αρχές του δικαίου τις οποίες το Δικαστήριο αντλεί από τις εθνικές νομοθεσίες διάφορων νομικών συστημάτων του κόσμου συμπεριλαμβανομένων, όπως αρμόζει, των εθνικών νομοθεσιών των Κρατών τα οποία θα ασκούσαν κανονικά δικαιοδοσία επί του εγκλήματος, υπό τον όρο ότι οι αρχές αυτές δεν είναι ασυμβίβαστες με το παρόν Καταστατικό, το διεθνές δίκαιο και τους διεθνώς αναγνωρισμένους κανόνες και πρότυπα.

2. Το Δικαστήριο μπορεί να εφαρμόσει αρχές και κανόνες δικαίου όπως ερμηνεύονται στις προηγούμενες αποφάσεις του.

3. Η εφαρμογή και η ερμηνεία του δικαίου σύμφωνα με το παρόν άρθρο πρέπει να είναι σύμφωνες με τα διεθνώς αναγνωρισμένα ανθρώπινα δικαιώματα και να είναι άνευ δυσμενούς διακρίσεως επί τη βάσει του φύλου, όπως ορίζεται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, της ηλικίας, φυλής, χρώματος, γλώσσας, θρησκείας ή πεποίθησης, πολιτικής ή άλλης γνώμης, εθνικής, εθνοτικής ή κοινωνικής καταγωγής, πλούτου, γέννησης ή άλλης κατάστασης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Άρθρο 22

Κανένα έγκλημα χωρίς νόμο (Nullum crimen sine lege)

1. Κανείς δεν φέρει ποινική ευθύνη σύμφωνα με το παρόν Καταστατικό, εκτός αν η υπό κρίση συμπεριφορά συνιστά, την χρονική στιγμή που έλαβε χώρα, έγκλημα υπαγόμενο στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

2. Ο ορισμός ενός εγκλήματος ερμηνεύεται συσταλτικά και δεν επιτρέπεται αναλογική εφαρμογή του. Σε περίπτωση αμφιβολίας, ο ορισμός ερμηνεύεται προς όφελος του ανακρινομένου, διωκομένου ή καταδικασθέντος προσώπου.

3.Το παρόν άρθρο δεν επηρεάζει τον χαρακτηρισμό οποιασδήποτε συμπεριφοράς ως αξιοποίνου κατά το διεθνές δίκαιο ανεξάρτητα από το παρόν Καταστατικό.

Άρθρο 23

Καμία ποινή χωρίς νόμο (Nulla poena sine lege)

Ο/Η καταδικασθείς/καταδικασθείσα από το Δικαστήριο μπορεί να τιμωρηθεί μόνον κατά το παρόν Καταστατικό.

Άρθρο 24

Απαγόρευση αναδρομικότητας ratione personae

1.Ουδείς ευθύνεται ποινικώς κατά το παρόν Καταστατικό για συμπεριφορά που προηγήθηκε της θέσεως σε ισχύ του Καταστατικού.

2.Σε περίπτωση αλλαγής του νόμου που εφαρμόζεται σε συγκεκριμένη υπόθεση προ της τελεσιδίκου αποφάσεως, εφαρμόζεται ο επιεικέστερος για τον ανακρινόμενο. διωκόμενο ή καταδικασθέντα νόμος.

Άρθρο 25

Ατομική ποινική ευθύνη

1. Το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία επί φυσικών προσώπων κατά το παρόν Καταστατικό.

2. Ο διαπράττων έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου ευθύνεται ατομικά και τιμωρείται κατά το παρόν Καταστατικό.

3. Κατά το παρόν Καταστατικό ευθύνεται ποινικά και τιμωρείται για έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, όποιος :

(α) διαπράττει τέτοιο έγκλημα, είτε ατομικά είτε μαζί με κάποιον άλλον ή μέσω κάποιου άλλου, ανεξαρτήτως αν το άλλο πρόσωπο υπέχει ποινική ευθύνη

(β) προστάζει, παραγγέλλει ή παρακινεί προς διάπραξη τέτοιου εγκλήματος, το οποίο τελέσθηκε ή έγινε απόπειρα του

(γ) με σκοπό την διευκόλυνση διαπράξεως τέτοιου εγκλήματος, παρέχει βοήθεια, ενθαρρύνει ή καθ' οιονδήποτε τρόπο παρέχει συνδρομή στην τέλεση του ή στην απόπειρα τέλεσης του, συμπεριλαμβανομένης και της παροχής των μέσων για την διάπραξη του

(δ) καθ' οιονδήποτε τρόπο συμβάλλει στην διάπραξη τέτοιου εγκλήματος τετελεσμένου ή σε απόπειρα, από μία ομάδα προσώπων που ενεργούν με κοινό σκοπό. Η συμβολή αυτή πρέπει να είναι με πρόθεση και είτε :

(ι) να παρέχεται προς τον σκοπό πραγματοποίησης της αξιοποίνου δραστηριότητας ή του αξιοποίνου σκοπού της ομάδας, όπου αυτή δραστηριότητα ή πρόθεση περιλαμβάνει τη διάπραξη εγκλήματος που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, είτε

(ιι) να παρέχεται εν γνώσει της προθέσεως της ομάδας να διαπράξει το έγκλημα

(ε) σχετικώς με το έγκλημα της γενοκτονίας, άμεσα και δημόσια παρακινεί άλλους να διαπράξουν γενοκτονία

(στ) αποπειράται να διαπράξει τέτοιο έγκλημα προβαίνοντας σε σημαντική ενέργεια που αποτελεί αρχή εκτελέσεως αλλά το έγκλημα δεν ολοκληρώνεται λόγω περιστάσεων ανεξαρτήτων των προθέσεων του δράστη. Εντούτοις, ο εγκαταλείπων την προσπάθεια να διαπράξει το έγκλημα ή ο με άλλον τρόπο εμποδίζων την ολοκλήρωση του εγκλήματος δεν τιμωρείται κατά το

παρόν Καταστατικό για την απόπειρα διαπράξεως αυτού, αν πλήρως και εκουσίως εγκατέλειψε τον εγκληματικό σκοπό.

4. Καμία διάταξη του παρόντος Καταστατικού σχετικά με την ατομική ποινική ευθύνη δεν επηρεάζει την ευθύνη των Κρατών κατά το διεθνές δίκαιο.

Άρθρο 26

Αποκλεισμός δικαιοδοσίας επί προσώπων κάτω των 18 ετών

Το Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία επί προσώπου, το οποίο ήταν κάτω των 18 ετών κατά την χρονική στιγμή της τέλεσης του εγκλήματος, για το οποίο κατηγορείται.

Άρθρο 27

Έλλειψη συνεπειών λόγω υπηρεσιακής ιδιότητας ;

1 .Το παρόν Καταστατικό έχει την ίδια εφαρμογή έναντι όλων χωρίς διάκριση επί τη βάσει της υπηρεσιακής ιδιότητας. Ιδίως, η επίσημη ιδιότητα κάποιου ως Αρχηγού Κράτους ή Κυβέρνησης, μέλους της Κυβέρνησης ή του Κοινοβουλίου, εκλεγμένου αντιπροσώπου ή κυβερνητικού υπαλλήλου, σε καμία περίπτωση δεν τον εξαιρεί από την ποινική ευθύνη κατά το παρόν Καταστατικό, ούτε συνιστά, αυτό καθεαυτό, λόγο μείωσης της ποινής.

2.Ασυλίες ή ειδικοί δικονομικοί κανόνες που συναρτώνται με την επίσημη ιδιότητα προσώπου, είτε κατά το εθνικό είτε κατά το διεθνές δίκαιο, δεν αποκλείουν το Δικαστήριο από την άσκηση της δικαιοδοσίας του επί των προσώπων αυτών

Άρθρο 28

Ευθύνη διοικητών και άλλων ανωτέρων

Εκτός από τους άλλους λόγους ποινικής ευθύνης κατά το παρόν Καταστατικό για εγκλήματα υπαγόμενα στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου :

α.Στρατιωτικός διοικητής ή πρόσωπο που ενεργεί στην πράξη ως στρατιωτικός διοικητής υπέχει ποινική ευθύνη για εγκλήματα υπαγόμενα στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, τα οποία τελέσθηκαν από δυνάμεις υπό την ουσιαστική διοίκηση και τον έλεγχο του ή υπό την ουσιαστική εξουσία και έλεγχο του, ανάλογα με την περίπτωση, ως συνέπεια της παράλειψης του να ασκήσει τον κατάλληλο έλεγχο στις δυνάμεις αυτές, όταν :

(ι)ο στρατιωτικός ή το πρόσωπο αυτό γνώριζε ή, κατά τις περιστάσεις σε εκείνο το χρονικό σημείο, όφειλε να γνωρίζει ότι οι δυνάμεις διέπρατταν ή επρόκειτο να διαπράξουν τέτοια εγκλήματα, και

(ιι)ο στρατιωτικός διοικητής ή το πρόσωπο αυτό δεν έλαβε τα απαραίτητα και εύλογα μέτρα εντός της εξουσίας του/της για την αποφυγή ή την καταστολή της διαπράξεως τους ή δεν έθεσε το ζήτημα στις αρμόδιες αρχές προς ανάκριση και δίωξη.

β.Σχετικά με τις ιεραρχικές σχέσεις που δεν περιγράφονται στην παράγραφο α, ο ιεραρχικά ανώτερος ευθύνεται ποινικά για εγκλήματα υπαγόμενα στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, τα οποία τελέσθηκαν από ιεραρχικώς κατωτέρους που ευρίσκονταν υπό την ουσιαστική εξουσία και έλεγχο του, ως συνέπεια της παράλειψης άσκησης καταλλήλου ελέγχου στους κατωτέρους αυτούς, όταν :

(ι)ο ανώτερος γνώριζε ή συνειδητά παρέβλεψε πληροφορίες, οι οποίες παρείχαν σαφείς ενδείξεις ότι οι κατώτεροι διέπρατταν ή επρόκειτο να διαπράξουν τέτοια εγκλήματα

(ιι)τα εγκλήματα αφορούσαν δραστηριότητα εντός της ουσιαστικής ευθύνης και ελέγχου του ανωτέρου

(ιιι)ο ανώτερος δεν έλαβε όλα τα απαραίτητα και εύλογα μέτρα εντός της εξουσίας του/της για την αποφυγή ή καταστολή της διάπραξης τους ή δεν έθεσε το ζήτημα στις αρμόδιες αρχές προς ανάκριση και δίωξη.

Άρθρο 29

Απαράγραπτο

Τα εγκλήματα που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου δεν υπόκεινται σε παραγραφή.

Άρθρο 30

Στοιχεία υποκειμενικής υπόστασης

1. Αν δεν ορίζεται διαφορετικά, ένα πρόσωπο ευθύνεται ποινικά και τιμωρείται για έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου μόνο αν η αντικειμενική υπόσταση αυτού πραγματώθηκε με πρόθεση και εν γνώσει.

2.Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, ένα πρόσωπο ενεργεί με πρόθεση, όταν :

(α)εν σχέσει προς την συμπεριφορά, το πρόσωπο αυτό αποσκοπεί πράγματι στη συμπεριφορά αυτή

(β)εν σχέσει προς τις συνέπειες, το πρόσωπο αυτό επιδιώκει την επέλευση των συνεπειών αυτών ή γνωρίζει ότι αυτές θα επέλθουν κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων.

3.Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, ως «γνώση» εννοείται η συνείδηση ότι υφίστανται οι περιστάσεις ή ότι η συνέπεια θα επέλθει κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων. «Γνωρίζω» και «εν γνώσει» ερμηνεύονται αναλόγως.

Άρθρο 31

Λόγοι άρσης της ποινικής ευθύνης

1.Εκτός από τους άλλους λόγους άρσης της ποινικής ευθύνης, που περιέχονται στο παρόν Καταστατικό, ένα πρόσωπο δεν υπέχει ποινική ευθύνη, εάν, κατά τον χρόνο της συμπεριφοράς του :

(α)υποφέρει από διανοητική νόσο ή ελάττωμα που αποκλείουν την ικανότητα του να εκτιμήσει την παρανομία ή τη φύση της συμπεριφοράς του ή την ικανότητα του να ελέγξει την συμπεριφορά του προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις επιταγές του δικαίου

(β)είναι σε κατάσταση μέθης, που αποκλείει την ικανότητα του να αντιληφθεί τον άδικο χαρακτήρα ή τη φύση της συμπεριφοράς του ή την ικανότητα του να ελέγξει την συμπεριφορά του προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις επιταγές του δικαίου, εκτός αν υπαίτια περιήλθε στην κατάσταση αυτή και γνώριζε ή παρέβλεψε τον κίνδυνο ότι, ως αποτέλεσμα της καταστάσεως του, ήταν πολύ πιθανόν να συμπεριφερθεί κατά τρόπο που συνιστά έγκλημα υπαγόμενο στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου

(γ)ενεργεί εύλογα για να υπερασπισθεί τον εαυτό του ή άλλο πρόσωπο ή, στην περίπτωση εγκλημάτων πολέμου, περιουσία που είναι απαραίτητη για την επιβίωση αυτού ή άλλου προσώπου ή ιδιοκτησία που είναι απαραίτητη για

την εκπλήρωση μιας στρατιωτικής αποστολής, εναντίον επικείμενης και παράνομης άσκησης βίας κατά τρόπο ανάλογο του βαθμού του κινδύνου που απειλεί αυτό ή το άλλο προστατευόμενο πρόσωπο ή την περιουσία. Το γεγονός ότι τούτο συμμετείχε σε αμυντική επιχείρηση διεξαχθείσα από στρατιωτικές δυνάμεις δεν αποτελεί αφ' εαυτού λόγο άρσεως της ποινικής ευθύνης κατά το παρόν εδάφιο.

(δ)η συμπεριφορά, η οποία φέρεται ότι συνιστά έγκλημα υπαγόμενο στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, προεκλήθη με εξαναγκασμό κατόπιν απειλής επικειμένου θανάτου ή συνεχιζόμενης ή επικείμενης βαρείας σωματικής βλάβης εναντίον αυτού ή άλλου προσώπου, και τούτο ενεργεί αναγκαστικάκαί, ευλόγως για να αποφύγει την απειλή αυτή, με την προϋπόθεση ότι δεν έχει σκοπό να προκαλέσει βαρύτερη βλάβη από την απειλή που επεδίωξε να αποφύγει. Τέτοια απειλή μπορεί:

(ι) είτε να προέρχεται από άλλα πρόσωπα

(ιι) είτε να δημιουργείται από άλλες περιστάσεις πέραν του ελέγχου του.

2. Το Δικαστήριο αποφασίζει αν συντρέχουν οι λόγοι άρσης της ποινικής ευθύνης, που περιέχονται στο παρόν Καταστατικό, σε κάθε συγκεκριμένη υπόθεση ενώπιον του.

3.Στη δίκη, το Δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη του ως λόγο άρσης της ποινικής ευθύνης διαφορετικό λόγο από αυτούς που αναφέρονται στην παράγραφο 1, όταν ο λόγος αυτός προέρχεται από το εφαρμοστέο δίκαιο, όπως ορίζεται στο άρθρο 21. Η διαδικασία εξέτασης προκειμένου να ληφθεί υπόψη ένας τέτοιος λόγος προβλέπεται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

Άρθρο 32

Πραγματική και νομική πλάνη

1 .Η πραγματική πλάνη αποτελεί λόγο άρσης της ποινικής ευθύνης μόνον αν αναιρεί την πλήρωση των στοιχείων της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος.

2.Η νομική πλάνη ως προς το αν συγκεκριμένο είδος συμπεριφοράς αποτελεί έγκλημα υπαγόμενο στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, δεν συνιστά λόγο άρσης της ποινικής ευθύνης. Η νομική πλάνη μπορεί, όμως, να αποτελέσει λόγο άρσης της ποινικής ευθύνης, αν αναιρεί τα στοιχεία της υποκειμενικής υπόστασης που απαιτείται για την τέλεση ενός τέτοιου εγκλήματος ή αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 33.

Άρθρο 33

Προσταγές ανωτέρων και επιταγές του νόμου

Ι.Το γεγονός ότι ένα έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου τελέστηκε από πρόσωπο συμμορφούμενο προς εντολή Κυβερνήσεως ή ανωτέρου, είτε στρατιωτικού είτε πολιτικού, δεν αναιρεί την ποινική του ευθύνη, εκτός αν τούτο:

(α) είχε νομική υποχρέωση να υπακούει σε εντολές της Κυβερνήσεως ή του κατά περίπτωση ανωτέρου

(β) δεν γνώριζε ότι η προσταγή ήταν παράνομη

(γ) η προσταγή δεν ήταν καταφανώς παράνομη

2.Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, η διαταγή προς τέλεση γενοκτονίας ή εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας είναι καταφανώς παράνομη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4.

ΣΥΝΘΕΣΗ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Άρθρο 34

Όργανα του Δικαστηρίου

Τα όργανα του Δικαστηρίου είναι τα ακόλουθα:

(α) το Προεδρείο

(β) η Βαθμίδα Εφέσεων, η Πρώτη Βαθμίδα και η Βαθμίδα Προδικασίας.

(γ) το Γραφείο του Εισαγγελέα

(δ) η Γραμματεία

Άρθρο 35

Υπηρεσία των δικαστών

1. Όλοι οι δικαστές εκλέγονται ως μέλη πλήρους απασχόλησης του Δικαστηρίου και είναι διαθέσιμοι να υπηρετήσουν ως τέτοιοι από την έναρξη της θητείας τους. ·

2. Οι δικαστές που συνθέτουν το Προεδρείο υπηρετούν με καθεστώς πλήρους απασχόλησης αμέσως μετά την εκλογή τους.

3.Το Προεδρείο μπορεί, ανάλογα με τον φόρτο εργασίας του Δικαστηρίου και σε συνεννόηση με τα μέλη του, να αποφασίζει κατά περιόδους, σε ποια έκταση οι εναπομείναντες δικαστές απαιτείται να υπηρετήσουν με καθεστώς πλήρους απασχόλησης. Κάθε τέτοια διευθέτηση δεν θίγει τις διατάξεις του άρθρου 40.

4.Οι οικονομικές διευθετήσεις για τους δικαστές για τους οποίους δεν απαιτείται να υπηρετούν με καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, γίνονται κατά το άρθρο 49.

Άρθρο 36

Προσόντα, υποψηφιότητα και εκλογή δικαστών

1. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 2, το Δικαστήριο αποτελείται από 18 δικαστές.

2. (α) Το Προεδρείο, ενεργώντας για λογαριασμό του Δικαστηρίου, μπορεί να προτείνει αύξηση του αριθμού των δικαστών που αναφέρονται στην παράγραφο 1, αιτιολογώντας την αναγκαιότητα και καταλληλότητα της αύξησης. Ο Γραμματέας κοινοποιεί χωρίς καθυστέρηση κάθε τέτοια πρόταση σε όλα τα Κράτη Μέρη.

(β) Η πρόταση εξετάζεται στη συνέχεια σε σύνοδο της Συνέλευσης των Κρατών Μερών που συγκαλείται κατά το άρθρο 112. Η πρόταση θεωρείται ότι υιοθετείται, αν εγκριθεί στη σύνοδο με πλειοψηφία των δύο τρίτων των μελών της Συνέλευσης των Κρατών Μερών και τίθεται σε ισχύ σε χρόνο που αποφασίζεται από τη Συνέλευση αυτή.

(γ)(ι) Μόλις υιοθετηθεί και τεθεί σε ισχύ η πρόταση για την αύξηση του αριθμού των δικαστών κατά το εδάφιο (β), η εκλογή των επιπλέον δικαστών γίνεται στην επόμενη σύνοδο της Συνέλευσης των Κρατών Μερών κατά τις παραγράφους 3 έως και 8 και κατά το άρθρο 37 παράγραφος 2.

(ιι) Μόλις υιοθετηθεί και τεθεί σε ισχύ η πρόταση για την αύξηση του αριθμού των δικαστών κατά τα εδάφια (β) και (γ)(ι), το Προεδρείο είναι εφεξής ελεύθερο να αποφασίσει σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή, αν ο φόρτος εργασίας του Δικαστηρίου το δικαιολογεί, να προτείνει την μείωση του αριθμού των δικαστών, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα μειωθεί περισσότερο από όσο προβλέπεται στην

παρ. 1. Η πρόταση εξετάζεται κατά τη διαδικασία που εκτίθεται κατωτέρω στα εδάφια (α) και (β). Σε περίπτωση που η πρόταση υιοθετηθεί, ο αριθμός των δικαστών μειώνεται σταδιακά με τη λήξη της θητείας των υπηρετούντων δικαστών, μέχρι να φθάσει στον προβλεπόμενο αριθμό.

3. (α) Οι δικαστές επιλέγονται μεταξύ προσώπων υψηλού ήθους, αμεροληψίας και ακεραιότητας, που έχουν τα απαιτούμενα προσόντα στα αντίστοιχα Κράτη τους για την τοποθέτηση τους στις ανώτατες δικαστικές θέσεις.

(β) Κάθε υποψήφιος για εκλογή στο Δικαστήριο πρέπει να:

(ι) έχει αποδεδειγμένη ειδίκευση στο ποινικό δίκαιο και την ποινική δικονομία και την απαραίτητη σχετική πείρα, ως δικαστής, εισαγγελέας, συνήγορος ή με οποιαδήποτε άλλη συναφή ειδικότητα στην ποινική διαδικασία ή

(ιι) έχει αποδεδειγμένη ειδίκευση σε σχετικούς τομείς του διεθνούς δικαίου, όπως διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και εκτενή πείρα, ως επαγγελματίας νομικός, σε θέση σχετική με το δικαιοδοτικό έργο του Δικαστηρίου.

(γ) Κάθε υποψήφιος για εκλογή στο Δικαστήριο πρέπει να έχει άριστη γνώση και να χειρίζεται άνετα τουλάχιστον μία από τις γλώσσες εργασίας του Δικαστηρίου.

4. (α) Οι υποψηφιότητες για εκλογή στο Δικαστήριο μπορούν να υποβληθούν από κάθε Κράτος Μέρος στο παρόν Καταστατικό, κατά τον ακόλουθο τρόπο :

(ι) είτε κατά τη διαδικασία υποβολής υποψηφιοτήτων για τις ανώτατες δικαστικές θέσεις του συγκεκριμένου Κράτους

(ιι) είτε κατά τη διαδικασία για την υποβολή υποψηφιοτήτων για το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, όπως προβλέπεται στο Καταστατικό του Δικαστηρίου αυτού.

Οι υποψηφιότητες συνοδεύονται από μία αναφορά με τις απαραίτητες λεπτομέρειες, στην οποία εκτίθεται αν ο υποψήφιος πληρεί τα απαιτήσεις της παρ. 3.

(β) Κάθε Κράτος Μέρος μπορεί να προτείνει έναν υποψήφιο σε κάθε εκλογή, ο οποίος δεν είναι απαραίτητο να είναι υπήκοος αυτού του Κράτους Μέρους, πρέπει όμως σε κάθε περίπτωση να είναι υπήκοος ενός Κράτους Μέρους.

(γ) Η Συνέλευση των Κρατών Μερών μπορεί να αποφασίσει, αν είναι απαραίτητο, την ίδρυση μιας Συμβουλευτικής Επιτροπής για την εξέταση των υποψηφιοτήτων. Σε αυτή την περίπτωση, η σύνθεση και η εντολή της Επιτροπής καθορίζονται από την Συνέλευση των Κρατών Μερών.

5. Για τους σκοπούς της εκλογής, θα υπάρχουν δύο πίνακες υποψηφίων. Ο πίνακας Α, που περιλαμβάνει τα ονόματα των υποψηφίων με τα προσόντα που προσδιορίζονται στην παρ. 3 (β) (ι) και ο πίνακας Β, που περιλαμβάνει τα ονόματα των υποψηφίων με τα προσόντα που προσδιορίζονται στην παρ. 3 (β) (ιι) Κάθε υποψήφιος με επαρκή προσόντα και για τους δύο πίνακες μπορεί να επιλέξει σε ποιον πίνακα θα συμπεριληφθεί. Κατά την πρώτη εκλογή στο Δικαστήριο, εκλέγονται τουλάχιστον εννέα δικαστές από τον πίνακα Α και τουλάχιστον πέντε από τον πίνακα Β. Οι επόμενες εκλογές οργανώνονται κατά τρόπο που να διατηρείται η αναλογία των δικαστών που αξιολογήθηκαν στους δύο πίνακες.

6. (α) Οι δικαστές εκλέγονται με μυστική ψηφοφορία σε σύνοδο της Συνέλευσης των Κρατών Μερών, η οποία συγκαλείται για τον σκοπό αυτό κατά το άρθρο 112. Με την επιφύλαξη της παρ. 7, οι εκλεγέντες στο Δικαστήριο είναι οι 18 υποψήφιοι, οι οποίοι λαμβάνουν τον μεγαλύτερο αριθμό ψήφων και πλειοψηφία των δύο τρίτων των παρόντων και ψηφισάντων Κρατών Μερών.

(β) Στην περίπτωση που δεν εκλεγεί ικανός αριθμός δικαστών κατά την πρώτη ψηφοφορία, διεξάγονται επόμενες ψηφοφορίες κατά την διαδικασία που εκτίθεται στο εδάφιο (α), μέχρι να συμπληρωθούν οι θέσεις που απέμειναν.

7. Δεν επιτρέπεται δύο δικαστές να είναι υπήκοοι του αυτού Κράτους. Όποιος, για τον σκοπό της συμμετοχής του στο Δικαστήριο, θεωρηθεί υπήκοος περισσοτέρων του ενός Κρατών, λογίζεται υπήκοος του Κράτους στο οποίο ασκεί κανονικά τα αστικά και πολιτικά του δικαιώματα.

8. (α) Τα Κράτη Μέρη, κατά την εκλογή των δικαστών, λαμβάνουν υπόψη την ανάγκη ώστε η σύνθεση του Δικαστηρίου :

(ι) να είναι αντιπροσωπευτική των κυριοτέρων νομικών συστημάτων του κόσμου

(ιι) να αντανακλά μία δίκαιη γεωγραφική εκπροσώπηση και

(ιιι) να κατανέμεται δίκαια μεταξύ ανδρών και γυναικών δικαστών

(β) Τα Κράτη Μέρη λαμβάνουν επίσης υπόψη την ανάγκη να συμπεριληφθούν δικαστές με νομική κατάρτιση σε εξειδικευμένους τομείς, συμπεριλαμβανομένου, μεταξύ άλλων, του τομέα της βίας κατά γυναικών ή παιδιών.

9. (α) Με την επιφύλαξη του εδαφίου (β), η θητεία των δικαστών έχει διάρκεια εννέα ετών και, με την επιφύλαξη του εδαφίου (γ) και του άρθρου 37 παράγραφος 2, δεν μπορούν να επανεκλεγούν

(β) Κατά την πρώτη εκλογή, ένα τρίτο των εκλεγέντων δικαστών επιλέγεται με κλήρο να υπηρετήσει για χρονικό διάστημα τριών ετών, ένα τρίτο για χρονικό διάστημα έξι ετών και οι υπόλοιποι για χρονικό διάστημα εννέα ετών.

(γ) Ο/Η δικαστής, ο οποίος/η οποία επελέγη να υπηρετήσει για χρονικό διάστημα τριών ετών κατά το εδάφιο (β), μπορεί να επανεκλεγεί για πλήρη, θητεία.

10. Μη θιγομένης της παραγράφου 9, ένας δικαστής, που υπηρετετεί σε Τμήμα Πρώτου Βαθμού ή στο Τμήμα Εφέσεων κατά το άρθρο 39, παραμένει στην θέση του για την ολοκλήρωση οποιασδήποτε δίκης ή εφέσεως, η συζήτηση των οποίων είχε ήδη αρχίσει ενώπιον του Τμήματος αυτού.

Άρθρο 37

Κενές θέσεις δικαστών

1. Αν κενωθεί θέση δικαστή, διεξάγεται εκλογή κατά το άρθρο 36 για να πληρωθεί αυτή.

2. Δικαστής ο οποίος εξελέγη για να πληρώσει μία κενή θέση, υπηρετεί για το υπόλοιπο της θητείας του προκατόχου του και, αν αυτή η περίοδος είναι τρία έτη ή λιγότερο, μπορεί να επανεκλεγεί για πλήρη θητεία κατά το άρθρο 36.

Άρθρο 38

Το Προεδρείο

1. Ο Πρόεδρος και οι Πρώτος και Δεύτερος Αντιπρόε-

δρος εκλέγονται με την απόλυτη πλειοψηφία των δικαστών. Καθένας από αυτούς υπηρετεί για χρονικό διάστημα τριών ετών ή έως το τέλος της αντίστοιχης θητείας του ως δικαστή, όποιο εκπνέει νωρίτερα. Είναι επανεκλέξιμοι για μία ακόμη φορά. 2.0 Πρώτος Αντιπρόεδρος αναπληρώνει τον Πρόεδρο στην περίπτωση που ο Πρόεδρος κωλύεται ή παύθηκε. Ο δεύτερος Αντιπρόεδρος αναπληρώνει τον Πρόεδρο στην περίπτωση που ο Πρόεδρος και ο Πρώτος Αντιπρόεδρος κωλύονται ή παύθηκαν.

3. Ο Πρόεδρος, μαζί με τους Πρώτο και Δεύτερο Αντιπρόεδρο, αποτελούν το Προεδρείο, το οποίο είναι υπεύθυνο για :

(α) την ορθή διοίκηση του Δικαστηρίου, με την εξαίρεση του Γραφείου του Εισαγγελέα και

(β) τις άλλες λειτουργίες, με τις οποίες είναι επιφορτισμένο, κατά το παρόν Καταστατικό.

4. Κατά την εκπλήρωση των καθηκόντων του κατά την παράγραφο 3 (α), το Προεδρείο θα συντονίζεται και διώκει τη συμφωνία του Εισαγγελέα σε όλα τα ζητήματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος.

Άρθρο 39

Τμήματα

1. Το συντομότερο δυνατό μετά την εκλογή των δικαστών, το Δικαστήριο οργανώνεται σε βαθμίδες οι οποίες καθορίζονται στο άρθρο 34 παρ. (β). Η Βαθμίδα Εφέσεων αποτελείται από τον Πρόεδρο και τέσσερις άλλους δικαστές, η Πρώτη Βαθμίδα τουλάχιστον από έξι δικαστές και η Βαθμίδα Προδικασίας τουλάχιστον από έξι δικαστές. Η τοποθέτηση δικαστών σε βαθμίδες βασίζεται στην φύση και τις λειτουργίες που επιτελεί κάθε βαθμίδα και στα προσόντα και την πείρα των εκλεγέντων στο Δικαστήριο δικαστών, κατά τρόπον ώστε κάθε βαθμίδα να περιέχει κατάλληλο συνδυασμό εξειδικεύσεως στο ποινικό δίκαιο και την ποινική δικονομία και στο διεθνές δίκαιο. Η Πρώτη Βαθμίδα και η Βαθμίδα Προδικασίας συντίθενται κατά κύριο λόγο από δικαστές με δικαστηριακή πείρα σε ποινικές υποθέσεις.

2.(α) Οι δικαστικές λειτουργίες του Δικαστηρίου διεκπεραιώνονται σε κάθε βαθμίδα από Τμήματα:

(β) (ι) το Τμήμα Εφέσεων συντίθεται από όλους τους δικαστές της Βαθμίδας Εφέσεων

(ιι) οι λειτουργίες του Τμήματος Πρώτου Βαθμού διεκπεραιώνονται από τρεις δικαστές της Πρώτης Βαθμίδας

(ιιι) οι λειτουργίες του Τμήματος Προδικασίας διεκπεραιώνονται είτε από τρεις δικαστές της Βαθμίδας Προδικασίας ή από έναν μόνον δικαστή της βαθμίδας αυτής κατά το παρόν Καταστατικό και τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

(γ) Τίποτε στην παρούσα παράγραφο δεν αποκλείει την ταυτόχρονη σύνθεση περισσοτέρων του ενός Τμημάτων Πρώτου Βαθμού ή Τμημάτων Προδικασίας ανάλογα με τον φόρτο εργασίας του Δικαστηρίου.

3.(α) Δικαστές τοποθετημένοι στην Πρώτη Βαθμίδα και στη Βαθμίδα Προδικασίας υπηρετούν στις βαθμίδες αυτές για χρονική περίοδο τριών ετών και, κατόπιν, έως την ολοκλήρωση της κατά περίπτωση υποθέσεως, η εκδίκαση της οποίας έχει ήδη αρχίσει στη σχετική βαθμίδα.

(β) Δικαστές τοποθετημένοι στην Βαθμίδα Εφέσεων υπηρετούν σε αυτήν καθ' όλη την διάρκεια θητείας τους.

4. Δικαστές τοποθετημένοι στη Βαθμίδα Εφέσεων υπηρετούν μόνον στην Βαθμίδα αυτή. Τίποτε, εντούτοις, στο παρόν άρθρο δεν αποκλείει την προσωρινή απόσπαση δικαστών από την Πρώτη Βαθμίδα στη Βαθμίδα Προδικασίας ή αντιστρόφως, αν το Προεδρείο κρίνει ότι έτσι απαιτείται από τον φόρτο εργασίας του Δικαστηρίου, υπό την προϋπόθεση ότι σε καμία περίπτωση δικαστής που συμμετείχε στην φάση της προδικασίας μιας υποθέσεως δεν μπορεί να επιλεγεί για να μετάσχει στο Τμήμα Πρώτου Βαθμού που δικάζει την ίδια υπόθεση.

Άρθρο 40

Ανεξαρτησία των δικαστών

1 .Οι δικαστές είναι ανεξάρτητοι κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.

2.Οι δικαστές δεν ασκούν καμία δραστηριότητα η οποία είναι ασυμβίβαστη με την άσκηση των δικαστικών τους καθηκόντων ή επηρεάζει την εμπιστοσύνη στην ανεξαρτησία τους.

3.Οι δικαστές που απαιτείται να υπηρετούν με καθεστώς πλήρους απασχόλησης στην έδρα του Δικαστηρίου δεν επιτρέπεται να έχουν καμία άλλη απασχόληση επαγγελματικής φύσης.

4. Οποιοδήποτε θέμα σχετικά με την εφαρμογή των παραγράφων 2 και 3 αποφασίζεται με την απόλυτη πλειοψηφία των δικαστών. Όταν ένα τέτοιο θέμα αφορά έναν συγκεκριμένο δικαστή, αυτός δεν συμμετέχει κατά την λήψη της απόφασης.

Άρθρο 41

Εξαίρεση και απαλλαγή και δικαστών

1.Το Προεδρείο μπορεί, με αίτηση ενός δικαστή, να τον απαλλάξει από την άσκηση των καθηκόντων του κατά το παρόν Καταστατικό, σύμφωνα με τους κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

2.(α) Δικαστής δεν συμμετέχει σε καμία υπόθεση στην οποία μπορεί για οποιονδήποτε λόγο να αμφισβητηθεί ευλόγως η αμεροληψία του. Δικαστής εξαιρείται από υπόθεση κατά την παρούσα παράγραφο, αν, μεταξύ άλλων, είχε αναμιχθεί στην υπόθεση αυτή ενώπιον του Δικαστηρίου υπό οποιαδήποτε ιδιότητα ή σε συγγενή ποινική υπόθεση στα εθνικά δικαστήρια που αφορούσε τον ανακρινόμενο ή διωκόμενο. Εξαιρείται επίσης δικαστής και για άλλους λόγους που προβλέπονται στους κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

(β) Ο Εισαγγελέας ή ο ανακρινόμενος ή διωκόμενος μπορεί να ζητήσει την εξαίρεση δικαστή κατά την παρούσα παράγραφο.

(γ) Κάθε θέμα σχετικώς με την εξαίρεση δικαστή αποφασίζεται από την απόλυτη πλειοψηφία των δικαστών. Ο υπό κρίση δικαστής καλείται να παρουσιάσει την θέση του επί του θέματος, αλλά δεν λαμβάνει μέρος στην λήψη της απόφασης.

Άρθρο 42

Το Γραφείο του Εισαγγελέα

1.Το Γραφείο του Εισαγγελέα ενεργεί ανεξάρτητα ως ξεχωριστό όργανο του Δικαστηρίου. Είναι υπεύθυνο για την παραλαβή αναφορών καθώς και κάθε ουσιώδους πληροφορίας για εγκλήματα που υπάγονται στη δικαιο-

δοσία του Δικαστηρίου, για την εξέτασή τους και για την διεξαγωγή ανακρίσεων και διώξεων ενώπιον του Δικαστηρίου. Τα Μέλη του Γραφείου του Εισαγγελέα δεν αναζητούν ούτε ενεργούν επί τη βάσει οδηγιών από οποιαδήποτε εξωτερική πηγή.

2.Του Γραφείου προΐσταται ο Εισαγγελέας. Ο Εισαγγελέας έχει πλήρη εξουσία για την διαχείριση και την διοίκηση του Γραφείου, συμπεριλαμβανομένων του προσωπικού του Γραφείου, διευκολύνσεων και άλλων πόρων του. Ο Εισαγγελέας επικουρείται από έναν ή περισσοτέρους Αναπληρωτές Εισαγγελείς οι οποίοι μπορούν να εκτελούν οποιαδήποτε από τις πράξεις που έχουν ανατεθεί στον Εισαγγελέα κατά το παρόν Καταστατικό. Ο Εισαγγελέας και οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς πρέπει να είναι διαφορετικής εθνικότητας. Υπηρετούν σε βάση πλήρους απασχόλησης.

3. Ο Εισαγγελέας και οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς είναι πρόσωπα υψηλού ήθους, υψηλών ικανοτήτων και με εκτεταμένη πρακτική εμπειρία στην δίωξη ή εκδίκαση ποινικών υποθέσεων. Πρέπει να έχουν άριστη γνώση και να χειρίζονται άνετα μία τουλάχιστον από τις γλώσσες εργασίας του Δικαστηρίου.

4. Ο Εισαγγελέας εκλέγεται με μυστική ψηφοφορία και με την απόλυτη πλειοψηφία των μελών της Συνέλευσης των Κρατών Μερών. Οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς εκλέγονται με τον ίδιο τρόπο από ένα πίνακα υποψηφίων που δίδεται από τον Εισαγγελέα. Ο Εισαγγελέας υποβάλλει τρεις υποψηφίους για κάθε θέση Αναπληρωτή Εισαγγελέα προς πλήρωση. Ο Εισαγγελέας και οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς θητεύουν για χρονικό διάστημα εννέα ετών, εκτός αν κατά την εκλογή τους αποφασιστεί μικρότερο χρονικό διάστημα και δεν μπορούν να επανεκλεγούν.

5.Ούτε ο Εισαγγελέας ούτε ο Αναπληρωτής Εισαγγελέας ασκούν δραστηριότητα που ενδέχεται να είναι ασυμβίβαστη με την άσκηση των διωκτικών τους λειτουργιών ή θα επηρεάσουν την εμπιστοσύνη στην ανεξαρτησία τους. Δεν εμπλέκονται σε άλλη απασχόληση επαγγελματικής φύσεως.

6.Το Προεδρείο μπορεί να απαλλάξει τον Εισαγγελέα ή Αναπληρωτή Εισαγγελέα, με αίτηση του, από την άσκηση των καθηκόντων του σε μία συγκεκριμένη υπόθεση.

7.Ούτε ο Εισαγγελέας ούτε ο Αναπληρωτής Εισαγγελέας συμμετέχουν στη συζήτηση οποιουδήποτε θέματος, στο οποίο αμφισβητείται ευλόγως για οποιονδήποτε λόγο η αμεροληψία τους. Εξαιρούνται από υπόθεση κατά την παρούσα παράγραφο, αν, μεταξύ άλλων, είχαν προηγουμένως αναμιχθεί υπό οποιαδήποτε ιδιότητα στην υπόθεση αυτή ενώπιον του Δικαστηρίου ή σε συναφή ποινική υπόθεση στα εθνικά δικαστήρια που αφορούσε τον ανακρινόμενο ή διωκόμενο.

8.Κάθε θέμα σχετικώς με την εξαίρεση του Εισαγγελέα ή Αναπληρωτή Εισαγγελέα αποφασίζεται από το Τμήμα Εφέσεων.

(α) Ο ανακρινόμενος ή διωκόμενος μπορεί σε κάθε χρονική στιγμή να ζητήσει την εξαίρεση Εισαγγελέα ή Αναπληρωτή Εισαγγελέα, για λόγους που εκτίθενται στο παρόν άρθρο.

(β) Ο Εισαγγελέας ή Αναπληρωτή Εισαγγελέας, όπως αρμόζει, μπορεί να παρουσιάσει τις παρατηρήσεις του επί του θέματος.

9. Ο Εισαγγελέας διορίζει συμβούλους με νομική εξειδίκευση σε ιδιαίτερα θέματα, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, σεξουαλικής και σεξιστικής βίας και βίας κατά παιδιών.

Άρθρο 43

Γραμματεία

1 .Η Γραμματεία είναι υπεύθυνη για εξωδικαστικά θέματα της διοικήσεως και των υπηρεσιών του Δικαστηρίου, χωρίς να θίγονται τα καθήκοντα και οι εξουσίες του Εισαγγελέα κατά το άρθρο 42.

2.Της Γραμματείας προΐσταται ο Γραμματέας, ο οποίος είναι ο κύριος διοικητικός υπάλληλος του Δικαστηρίου. Ο Γραμματέας ασκεί τα καθήκοντα του υπό την εξουσία του Προέδρου του Δικαστηρίου.

3. Ο Γραμματέας και ο Αναπληρωτής Γραμματέας είναι πρόσωπα υψηλού ήθους, υψηλών ικανοτήτων και έχουν άριστη γνώση και χειρίζονται άνετα μία τουλάχιστον από τις γλώσσες εργασίας του Δικαστηρίου.

4. Οι δικαστές εκλέγουν τον Γραμματέα με απόλυτη πλειοψηφία σε μυστική ψηφοφορία, λαμβάνοντας υπόψη κάθε σύσταση από την Συνέλευση των Κρατών Μερών. Αν προκύψει ανάγκη και ύστερα από σύσταση του Γραμματέα, οι δικαστές εκλέγουν κατά τον ίδιο τρόπο Αναπληρωτή Γραμματέα.

5. Ο Γραμματέας θητεύει για χρονικό διάστημα πέντε ετών, μπορεί να επανεκλεγεί άλλη μία φορά και υπηρετεί με καθεστώς πλήρους απασχόλησης. Ο Αναπληρωτής Γραμματέας θητεύει για χρονικό διάστημα πέντε ετών ή για μικρότερο χρονικό διάστημα, που μπορεί να αποφασιστεί από την απόλυτη πλειοψηφία των δικαστών, και μπορεί να εκλεγεί στη βάση της εκτέλεσης των καθηκόντων του σύμφωνα με τις ανάγκες της υπηρεσίας.

6. Ο Γραμματέας οργανώνει μία Μονάδα θυμάτων και Μαρτύρων εντός της Γραμματείας. Η Μονάδα αυτή παρέχει, σε συνεννόηση με το Γραφείο του Εισαγγελέα, μέτρα προστασίας και ρυθμίσεις ασφαλείας, συμβουλές και άλλη κατάλληλη βοήθεια για μάρτυρες, θύματα που εμφανίζονται ενώπιον του Δικαστηρίου και άλλους που κινδυνεύουν από καταθέσεις που έδωσαν οι μάρτυρες αυτοί. Η Μονάδα περιλαμβάνει προσωπικό ειδικευμένο στους ψυχικούς τραυματισμούς, συμπεριλαμβανομένων και ψυχικών τραυματισμών σχετικά με εγκλήματα σεξουαλικής βίας.

Άρθρο 44

Προσωπικό

1. Ο Εισαγγελέας και ο Γραμματέας διορίζουν το εξειδικευμένο προσωπικό που απαιτείται στα αντίστοιχα γραφεία τους. Στην περίπτωση του Εισαγγελέας περιλαμβάνεται και ο διορισμός ανακριτικών υπαλλήλων.

2. Κατά την πρόσληψη του προσωπικού, ο Εισαγγελέας και ο Γραμματέας διασφαλίζουν τον υψηλότερο βαθμό αποδοτικότητας, ικανότητας και ακεραιότητας και λαμβάνουν υπόψη κατ' ανάλογο τρόπο τα κριτήρια που τίθενται στο άρθρο 36 παρ. 8.

3. Ο Γραμματέας, με την συμφωνία του Προεδρείου και του Εισαγγελέα, προτείνει Κανονισμούς Προσωπικού, οι οποίοι περιλαμβάνουν τους όρους και τις συνθήκες υπό τις οποίες το προσωπικό του Δικαστηρίου διορίζεται, αμείβεται και απολύεται. Οι Κανονισμοί Προσωπικού εγκρίνονται από την Συνέλευση των Κρατών Μερών.

4. Το Δικαστήριο μπορεί, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να

χρησιμοποιήσει την εξειδίκευση μη αμειβομένου προσωπικού, που προσφέρεται από τα Κράτη Μέρη, διακυβερνητικούς οργανισμούς ή μη-κυβερνητικούς οργανισμούς για να βοηθήσουν στην εργασία οποιουδήποτε οργάνου του Δικαστηρίου. Ο Εισαγγελέας μπορεί εκ μέρους του Γραφείου του Εισαγγελέα να δεχθεί οποιαδήποτε τέτοια προσφορά. Τέτοιο μη αμειβόμενο προσωπικό χρησιμοποιείται σύμφωνα με τις οδηγίες που θέτει η Συνέλευση των Κρατών Μερών.

Άρθρο 45

Επίσημη υπόσχεση

Πριν από την ανάληψη των αντιστοίχων καθηκόντων τους κατά το παρόν Καταστατικό, οι δικαστές, ο Εισαγγελέας, οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς, ο Γραμματέας και ο Αναπληρωτής Γραμματέας δίνουν, ο καθένας ξεχωριστά, επίσημη υπόσχεση σε δημόσια συνεδρίαση ότι θα ασκήσουν αυτά με αμεροληψία και ευσυνειδησία.

Άρθρο 46

Απόλυση από την υπηρεσία

1. Οι δικαστές, ο Εισαγγελέας, οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς, ο Γραμματέας και ο Αναπληρωτής Γραμματέας απολύονται από την υπηρεσία τους αν ληφθεί μία τέτοια απόφαση κατά την παράγραφο 2, στις περιπτώσεις που :

(α) Κρίθηκαν ότι έχουν τελέσει σοβαρό παράπτωμα ή σοβαρή παράβαση των καθηκόντων τους κατά το παρόν Καταστατικό, όπως προβλέπεται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης ή

(β) Είναι ανίκανοι να ασκήσουν τα καθήκοντα που απαιτούνται από το παρόν Καταστατικό.

2.Απόφαση για την απόλυση από την υπηρεσία των δικαστών του Εισαγγελέα ή των Αναπληρωτών Εισαγγελέων κατά την παράγραφο λαμβάνεται από την Συνέλευση των Κρατών Μερών με μυστική ψηφοφορία.

(α) στην περίπτωση δικαστή, με πλειοψηφία δύο τρίτων των Κρατών Μερών ύστερα από πρόταση που υιοθετήθηκε από την πλειοψηφία των δύο τρίτων των άλλων δικαστών

(β) στην περίπτωση του Εισαγγελέα, με την απόλυτη πλειοψηφία των Κρατών Μερών

(γ) στην περίπτωση του Αναπληρωτή Εισαγγελέα, με την απόλυτη πλειοψηφία των Κρατών Μερών ύστερα από πρόταση του Εισαγγελέα

3.Απόφαση για την απόλυση του Γραμματέα ή του Αναπληρωτή Γραμματέα λαμβάνεται από την απόλυτη πλειοψηφία των δικαστών.

4. Οι δικαστές, ο Εισαγγελέας, οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς, ο Γραμματέας ή ο Αναπληρωτής Γραμματέας των οποίων η συμπεριφορά ή η ικανότητα να ασκήσουν τα υπηρεσιακά τους καθήκοντα, όπως απαιτείται από το παρόν Καταστατικό, αμφισβητείται βάσει του παρόντος άρθρου, έχουν πληροίς την δυνατότητα να παρουσιάσουν και να λάβουν αποδεικτικά στοιχεία και να προβάλουν τους ισχυρισμούς τους κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης. Το κρινόμενο πρόσωπο δεν συμμετέχει με κανέναν άλλον τρόπο στην εξέταση του θέματος.

Άρθρο 47

Πειθαρχικές κυρώσεις

Οι δικαστές, ο Εισαγγελέας, οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς, ο Γραμματέας ή ο Αναπληρωτής Γραμματέας που υπέπεσε σε παράπτωμα ελαφρότερης μορφής από αυτό που εκτίθεται στο άρθρο 46 παράγραφος 1. υπόκειται σε πειθαρχικές κυρώσεις κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

Άρθρο 48

Προνόμια και ασυλίες

1. Το Δικαστήριο απολαμβάνει στο έδαφος κάθε Κράτους Μέρους τα προνόμια και τις ασυλίες που είναι απαραίτητα για την εκπλήρωση των σκοπών του.

2. Οι δικαστές, ο Εισαγγελέας, οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς και ο Γραμματέας, όταν τους ανατίθεται έργο ή όταν ενεργούν στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του Δικαστηρίου, απολαμβάνουν τα ίδια προνόμια και ασυλίες που παρέχονται στους επικεφαλής διπλωματικών αποστολών και. μετά την λήξη της θητείας τους. εξακολουθεί να τους παρέχεται ασυλία από νομικές διαδικασίες κάθε είδους σχετικά με ό,τι είπαν ή έγραψαν και με ενέργειες που έγιναν από αυτούς υπό την υπηρεσιακή τους ιδιότητα.

3. Ο Αναπληρωτής Γραμματέας, το προσοιπικό του Γραφείου του Εισαγγελέα και της Γραμματείας απολαμβάνουν τα προνόμια και ασυλίες και διευκολύνσεις που είναι απαραίτητες για την εκτέλεση των καθηκόντων τους. κατά την συμφωνία για τα προνόμια και τις ασυλίες του Δικαστηρίου.

4. Σε συνηγόρους, εμπειρογνώμονες, μάρτυρες και κάθε άλλο πρόσωπο που απαιτείται να είναι παρόν στην έδρα του Δικαστηρίου παρέχεται η μεταχείριση που είναι απαραίτητη για την ορθή λειτουργία του Δικαστηρίου, κατά την συμφωνία για τα προνόμια και τις ασυλίες του Δικαστηρίου.

5.Τα προνόμια και οι ασυλίες :

(α) των δικαστών ή του Εισαγγελέα μπορούν να αρθούν από την απόλυτη πλειοψηφία των δικαστών

(β) του Γραμματέα μπορούν να αρθούν από το Προεδρείο

(γ) των Αναπληρωτών Εισαγγελέων και του προσωπικού του Γραφείου του Εισαγγελέα μπορούν να αρθούν από τον Εισαγγελέα

(δ) του Αναπληρωτή Γραμματέα και του προσωπικού της Γραμματείας μπορούν να αρθούν από τον Γραμματέα.

Άρθρο 49

Μισθοί, επιδόματα και έξοδα

Οι δικαστές, ο Εισαγγελέας, οι Αναπληρωτές Εισαγγελείς, ο Γραμματέας και ο Αναπληρωτής Γραμματέας λαμβάνουν τους μισθούς, επιδόματα και έξοδα που αποφασίζονται από την Συνέλευση των Κρατών Μερών. Οι μισθοί αυτοί και τα επιδόματα δεν μειώνονται κατά την διάρκεια της θητείας τους.

Άρθρο 50

Επίσημες γλώσσες και γλώσσες εργασίας

1. Οι επίσημες γλώσσες του Δικαστηρίου είναι η αραβική, η κινεζική, η αγγλική, η γαλλική, η ρωσική και η ισπανική. Οι δικαστικές αποφάσεις του Δικαστηρίου καθώς και άλλες αποφάσεις, με τις οποίες επιλύονται θεμελιώδη θέματα ενώπιον του Δικαστηρίου, δημοσιεύονται στις επίσημες γλώσσες. Το Προεδρείο αποφασίζει, κατά τα κρι-

τήρια που τίθενται από τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, ποιες αποφάσεις θεωρούνται ότι επιλύουν θεμελιώδη ζητήματα για τους σκοπούς της παραγράφου αυτής.

2. Οι γλώσσες εργασίας του Δικαστηρίου είναι η αγγλική και η γαλλική. Κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης καθορίζονται οι περιπτώσεις στις οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν άλλες επίσημες γλώσσες ως γλώσσες εργασίας.

3.Με αίτηση οποιουδήποτε διαδίκου σε μια διαδικασία ή ενός Κράτους, το οποίο νομιμοποιείται να παρέμβει σε μία διαδικασία, το Δικαστήριο εγκρίνει την χρησιμοποίηση άλλης γλώσσας εκτός από την αγγλική ή την γαλλική από το διάδικο μέρος ή το Κράτος, με την προϋπόθεση ότι το Δικαστήριο θεωρεί ότι τούτο δικαιολογείται επαρκώς.

Άρθρο 51

Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης

1 . Οι Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης τίθενται σε ισχύ αφότου υιοθετηθούν από την πλειοψηφία δύο τρίτων των μελών της Συνέλευσης των Κρατών Μερών.

2. Τροποποιήσεις στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης μπορούν να προταθούν από :

(α) Κάθε Κράτος Μέρος

(β) την απόλυτη πλειοψηφία των δικαστών

(γ) τον Εισαγγελέα

Οι τροποποιήσεις αυτές τίθενται σε ισχύ αφότου υιοθετηθούν από πλειοψηφία των δύο τρίτων της Συνέλευσης των Κρατών Μερών.

3. Μετά την υιοθέτηση των Κανόνων Διαδικασίας και Απόδειξης, σε επείγουσες περιπτώσεις, όπου οι Κανόνες δεν προνοούν σχετικά με μία ειδική περίπτωση ενώπιον του Δικαστηρίου, οι δικαστές έχουν την δυνατότητα, με πλειοψηφία δύο τρίτων, να καταρτίσουν προσωρινούς Κανόνες οι οποίοι εφαρμόζολ'ται μέχρι να υιοθετηθούν, τροποποιηθούν ή απορριφθούν κατά την επομένη τακτική ή έκτακτη συνεδρίαση της Συνέλευσης των Κρατών Μερών.

4. Οι Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, οι τροποποιήσεις τους και οποιοιδήποτε προσοορινοί Κανόνες πρέπει να συνάδουν με τις διατάξεις του παρόντος Καταστατικού. Οι τροποποιήσεις στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, όπως και οι προσωρινοί Κανόνες, δεν εφαρμόζονται αναδρομικά σε βάρος του ανακρινομένου. διωκομένου ή καταοικασθέντος.

5. Σε περίπτωση σύγκρουσης μεταξύ του Καταστατικού και των Κανόνων Διαδικασίας και Απόδειξης κατισχύει το Καταστατικό.

Άρθρο 52

Κανονισμός του Δικαστηρίου

1. Οι δικαστές υιοθετούν τον Κανονισμό του Δικαστηρίου που είναι απαραίτητος για τη συνήθη λειτουργία του. με απόλυτη πλειοψηφία. σύμφωνα με το παρόν Καταστατικό και τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

2. Κατά την επεξεργασία του Κανονισμού και οποιωνδήποτε τροποποιήσεων σε αυτόν ζητείται η γνώμη του Εισαγγελέα και του Γραμματέα.

3. Ο Κανονισμός και οι τροποποιήσεις του ισχύουν από την υιοθέτηση τους. εκτός αν οι δικαστές αποφασίσουν διαφορετικά. Αμέσως μετά την υιοθέτηση τους, γνωστοποιούνται στα Κράτη Μέρη προς σχολιασμό. Αν εντός έξι μηνών δεν υπάρξουν αντιρρήσεις από την πλειοψηφία των Κρατών Μερών, παραμένουν σε ισχύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΔΙΩΞΗ

Άρθρο 53

Έναρξη ανάκρισης

1. Ο Εισαγγελέας, έχοντας εκτιμήσει τις πληροφορίες που ήλθαν σε γνώση του αρχίζει ανάκριση, εκτός αν κρίνει ότι δεν υπάρχει δικαιολογητική βάση για να προχωρήσει τη διαδικασία κατά το παρόν Καταστατικό. Προκειμένου να λάβει την απόφαση του αν θα αρχίσει ανάκριση, ο Εισαγγελέας εξετάζει αν:

(α) από τις πληροφορίες που έχει στην διάθεση του. προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ότι έχει τελεσθεί ή τελείται έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

(β) η υπόθεση είναι ή θα μπορούσε να είναι παραδεκτή κατά το άρθρο 17 και

(γ) λαμβάνοντας υπόψη τη βαρύτητα του εγκλήματος και τα συμφέροντα των θυμάτων, υπάρχουν, εντούτοις, ουσιώδεις λόγοι να πιστεύεται ότι η ανάκριση δεν υπηρετεί τα συμφέροντα της δικαιοσύνης.

Αν ο Εισαγγελέας κρίνει ότι δεν υπάρχει δικαιολογητική βάση να προχωρήσει και η κρίση του στηρίζεται αποκλειστικά στο ανωτέρω εδάφιο (γ). ενημερώνει το Τμήμα Προδικασίας.

2. Αν. ύστερα από ανάκριση, ο Εισαγγελέας καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις για την άσκηση δίωξης διότι:

(α) δεν υφίσταται επαρκής νομική ή πραγματική βάση να εκδώσει ένταλμα ή κλήση κατά το άρθρο 58.

(β) η υπόθεση είναι απαράδεκτη κατά το άρθρο 17 ή

(γ) η δίωξη δεν είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης λαμβάνοντας υπ' όψιν όλες τις περιστάσεις, συμπεριλαμβανομένων της βαρύτητας του εγκλήματος, των συμφερόντων των θυμάτων και της ηλικίας ή ασθένειας του φερομένου ως δράστη .και του ρόλου του/της στο έγκλημα που του αποδίδεται, Ο Εισαγγελέας ενημερώνει το Τμήμα Προδικασίας και το Κράτος το οποίο κάνει την παραπομπή κατά το άρθρο 14 ή ενημερώνει το Συμβούλιο Ασφαλείας σε υπόθεση κατά το άρθρο 13 παρ. (β), για τα συμπεράσματα του και τους λόγους που τον οδήγησαν σε αυτά .

3.(α) Με αίτηση του Κράτους, το οποίο κάνει παραπομπή κατά το άρθρο 14 ή του Συμβουλίου Ασφαλείας κατά το άρθρο 13. περίπτωση (β), το Τμήμα Προδικασίας μπορεί να εξετάσει την απόφαση του Εισαγγελέα να μην προχωρήσει σε δίωξη κατά τις παραγράφους 1 ή 2 και μπορεί να ζητήσει από αυτόν να αναθεωρήσει την απόφαση αυτή.

(β) Επιπροσθέτως, το Τμήμα Προδικασίας μπορεί αυτεπαγγέλτως να εξετάσει την απόφαση του Εισαγγελέα, αν αυτή στηρίζεται αποκλειστικά στις παραγράφους 1 (γ) ή 2 (γ). Σε αυτή την περίπτωση, η απόφαση του Εισαγγελέα, να μην προχωρήσει σε δίωξη, παράγει αποτελέσματα μόνο αν επικυρωθεί από το Τμήμα Προδικασίας.

4. Ο Εισαγγελέας μπορεί οποτεδήποτε να αναθεωρήσει την απόφαση τοίκ·α-την έναρξη ανάκρισης ή την κίνηση δίωξης επί τη βάσει νέων στοιχείων η πληροφοριών.

Άρθρο 54

Καθήκοντα και εξουσίες του Εισαγγελέα σχετικά με την ανάκριση

1. Ο Εισαγγελέας :

(α) Προς απόδειξη της αλήθειας, επεκτείνει την ανάκριση σε όλα τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά στοιχεία που είναι χρήσιμα για την εκτίμηση του αν υπάρχει ποινική ευθύνη κατά το παρόν Καταστατικό και. ενεργώντας έτσι, ερευνά εξίσου τόσο τα ενοχοποιητικά όσο και τα απαλλακτικά στοιχεία.

(β) Λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα για την διασφάλιση της αποτελεσματικής ανάκρισης και δίοοξης εγκλημάτων που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου και. ενεργώντας έτσι. μεριμνά για τα συμφέροντα και την προσωπική κατάσταση των θυμάτων και των μαρτύρων. συμπεριλαμβανομένων της ηλικίας, του φύλου, όπως ορίζεται στο άρθρο 7. παράγραφος 3. και της υγείας και λαμβάνει υπόψη του τη φύση του εγκλήματος, ιδίως όταν περιλαμβάνει σεξουαλική βία. σεξιστική βία ή βία κατά παιδιών και

(γ) σέβεται πλήρως τα δικαιώματα των προσώπων που απορρέουν από το παρόν Καταστατικό.

2. Ο Εισαγγελέας μπορεί να διεξάγει ανάκριση στο έδαφος ενός Κράτους :

(α) Σύμφωνα με τις διατάξεις του Κεφαλαίου 9 ή

(β) Μετά από έγκριση του Τμήματος Προδικασίας κατά το άρθρο 57 παράγραφος 3 (δ).

3. Ο Εισαγγελέας μπορεί:

(α) Να συλλέγει και να εξετάζει αποδεικτικά στοιχεία

(β) να καλεί και να εξετάζει ανακρινομένους. θύματα και μάρτυρες

(γ) να ζητά τη συνεργασία κάθε Κράτους ή διακυβερνητικού οργανισμού ή φορέα κατά την αντίστοιχη αρμοδιότητα ή/και εντολή τους

(δ) να συνάψει ρυθμίσεις ή συμφωνίες, που δεν είναι ασυμβίβαστες με το παρόν Καταστατικό και που μπορεί να είναι αναγκαίες για να διευκολύνουν τη συνεργασία ενός Κράτους, διακυβερνητικού οργανισμού ή προσώπου

(ε) να δεσμευτεί να μην αποκαλύψει, σε κανένα στάδιο της διαδικασίας, έγγραφα ή πληροφορίες που αποκτά υπό τον όρο της εμπιστευτικότητας και αποκλειστικά για το σκοπό παραγωγής νέων αποδεικτικών στοιχείων, εκτός αν συναινεί αυτός που παρέχει τις πληροφορίες, και

(στ) να λαμβάνει ή να ζητά τη λήψη των απαραίτητων μέτρων, για την διασφάλιση της εμπιστευτικότητας των πληροφοριών, την προστασία κάθε προσώπου ή την διαφύλαξη των αποδεικτικών στοιχείων.

Άρθρο 55

Δικαιώματα των προσώπων κατά την ανάκριση

1. Κατά την ανάκριση σύμφωνα με το παρόν Καταστατικό, ένα πρόσωπο :

(α) δεν εξαναγκάζεται να ενοχοποιήσει τον εαυτό του ή να ομολογήσει την ενοχή του

(β) δεν υπόκειται σε καμιάς μορφής καταναγκασμό, πίεση ή απειλή, σε βασανιστήριο ούτε σε άλλης μορφής σκληρή, απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία

(γ) αν ανακριθεί σε γλώσσα άλλη από αυτήν που πλήρως κατανοεί και ομιλεί, έχει. δωρεάν, την βοήθεια κατάλληλου διερμηνέα και των μεταφράσεων που είναι απαραίτητες για την ικανοποίηση των απαιτήσεων της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και

(δ) δεν υπόκειται σε αυθαίρετη σύλληψη ή κράτηση και δεν στερείται την ελευθερία του παρά μόνον βάσει των λόγων και σύμφοονα με τις διαδικασίες που προβλέπονται στο παρόν Καταστατικό.

2. Όταν υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι ένα πρόσωπο έχει τελέσει έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου και το πρόσωπο αυτό πρόκειται να ανακριθεί είτε από τον Εισαγγελέα είτε από τις εθνικές αρχές, μετά από αίτηση που έγινε κατά το Κεφάλαιο 9 του παρόντος Καταστατικού, το πρόσωπο αυτό έχει επίσης τα ακόλουθα δικαιώματα, για τα οποία πρέπει να ενημερωθεί πριν ανακριθεί:

(α) να πληροφορηθεί, πριν ανακριθεί. ότι υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι έχει τελέσει έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου

(β) να παραμείνει σιωπηρό, χωρίς να συνάγεται από την σιωπή του κρίση περί της ενοχής ή της αθωότητας του

(γ) να έχει νομική βοήθεια της επιλογής του ή, αν δεν έχει νομική βοήθεια, να του παρέχεται νομική συμπαράσταση σε κάθε περίπτωση που το συμφέρον της δικαιοσύνης το απαιτεί, και να παρέχεται δωρεάν σε κάθε τέτοια περίπτωση αν το πρόσωπο δεν έχει επαρκή οικονομικά μέσα να πληρώσει για αυτήν και

(δ) να ανακρίνεται παρουσία συνηγόρου, εκτός αν έχει εκουσίους παραιτηθεί του δικαιώματος του αυτού.

Άρθρο 56

Αρμοδιότητες του Τμήματος Προδικασίας σε περίπτωση κατεπείγουσας ανακριτικής πράξης

1.(α) Όταν ο Εισαγγελέας κρίνει ότι σε μία ανάκριση προσφέρεται μοναδική δυνατότητα να λάβει κατάθεση ή δήλωση από έναν μάρτυρα ή να εξετάσει. συλλέξει ή ελέγξει αποδεικτικά στοιχεία τα οποία μπορεί να μην είναι διαθέσιμα μεταγενεστέρως για τους σκοπούς της δίκης, ενημερώνει αναλόγως το Τμήμα Προδικασίας.

(β) Σε αυτήν την περίπτωση, το Τμήμα Προδικασίας μπορεί, ύστερα.από αίτηση του Εισαγγελέα, να λάβει τα μέτρα που είναι απαραίτητα για την διασφάλιση της αποτελεσματικότητας και ακεραιότητας της διαδικασίας και, ιδίως, για την προστασία των δικαιωμάτων της υπεράσπισης.

(γ) Εκτός αν το Τμήμα Προδικασίας ορίσει διαφορετικά, ο Εισαγγελέας παρέχει τις σχετικές πληροφορίες στον συλληφθέντα ή εμφανισθέντα ύστερα από κλήση σχετικά με την αναφερόμενη στο εδάφιο (α) ανάκριση, προκειμένου ο συλληφθείς ή εμφανισθείς να εκθέσει τις απόψεις του επί του θέματος.

2. Τα μέτρα που αναφέρονται στην παρ. 1 (β) μπορούν να περιλαμβάνουν τα ακόλουθα :

(α) να γίνουν συστάσεις ή να δοθούν εντολές σχετικά με την διαδικασία που θα ακολουθηθεί

(β) να υποδειχθεί η τήρηση πρακτικών της διαδικασίας

(γ) να ορισθεί πραγματογνώμονας για να βοηθήσει

(δ) να διορισθεί συνήγορος για τον συλληφθέντα ή εμφανισθέντα ενώπιον του Δικαστηρίου ύστερα από κλήση, για να συμμετάσχει ή. όπου δεν έχει λάβει χώρα ακόμη τέτοια σύλληψη ή εμφάνιση ή δεν έχει διοριστεί συνήγορος. να διοριστεί άλλος, άλλη συνήγορος για να παραστεί και να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα της υπεράσπισης

(ε) να προταθεί ένα από τα μέλη ή. αν είναι απαραίτητο, άλλος διαθέσιμος δικαστής της Βαθμίδας Προδικασίας ή της Πρώτης Βαθμίδας για να παρατηρεί και να κάνει συστάσεις ή να εκδίδει διατάξεις σχετικά με την συλλογή και διατήρηση των αποδεικτικών στοιχείων και την υποβολή ερωτήσεων σε πρόσωπα

(στ) να γίνει κάθε ενέργεια που είναι απαραίτητη για την συλλογή και διατήρηση των αποδεικτικών στοιχείων.

3. (α) Όταν ο Εισαγγελέας δεν έχει ζητήσει την λήψη μέτρων κατά το παρόν άρθρο, αλλά το Τμήμα Προδικασίας κρίνει ότι απαιτείται η λήψη τέτοιων μέτρων για την διατήρηση αποδεικτικών στοιχείων, τα οποία θεωρεί ότι είναι ουσιώδη για την υπεράσπιση στη δίκη. διαβουλεύεται με τον Εισαγγελέα για το αν υπάρχουν βάσιμοι λόγοι για την παράλειψη του να ζητήσει την λήψη τέτοιων μέτρων. Αν. μετά τις διαβουλεύσεις αυτές, το Τμήμα Προδικασίας καταλήξει ότι η παράλειψη του Εισαγγελέα να ζητήσει την λήψη τέτοιων μέτρων είναι αδικαιολόγητη, το Τμήμα Προδικασίας μπορεί να λάβει τα μέτρα αυτά αυτεπάγγελτα.

(β) Η απόφαση του Τμήματος Προδικασίας να ενεργήσει αυτεπάγγελτα κατά την παρούσα παράγραφο, μπορεί να εφεσιβληθεί από τον Εισαγγελέα. Η εκδίκαση της εφέσεως είναι ταχεία.

4. Το επιτρεπτό των αποδεικτικών στοιχείων που διατηρήθηκαν ή συνελέγησαν για δίκη κατά το παρόν άρθρο, ή τα τηρηθέντα πρακτικά επ' αυτών, διέπονται στην δίκη από το άρθρο 69 και τους αποδίδεται η αξία που αποφασίζεται από το Τμήμα Πρώτου Βαθμού.

Άρθρο 57

Καθήκοντα και εξουσίες του Τμήματος Προδικασίας

1. Εκτός αν οοίζεται διαφορετικά στο παρόν Καταστατικό, το Τμήμα Προδικασίας ασκεί τα καθήκοντα του κατά τις διατάξεις του παρόντος άρθρου.

2.(α) Διατάξεις ή αποφάσεις του Τμήματος Προδικασίας που εκδίδονται κατά τα άρθρα 15, 12. 19, 54 παρ.2, 61 παρ.7 και 72 πρέπει να λαμβάνονται από την πλειοψηφία των δικαστών του.

(β) Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, ένας μόνον δικαστής του Τμήματος Προδικασίας μπορεί να ασκεί όλα τα καθήκοντα που προβλέπονται στο παρόν Καταστατικό, εκτός εάν προβλέπεται διαφορετικά στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης ή από την πλειοψηφία των δικαστών του Τμήματος Προδικασίας.

3. Πέραν των άλλων λειτουργιών του κατά το παρόν Καταστατικό, το Τμήμα Προδικασίας μπορεί:

(α) μετά από αίτηση του Εισαγγελέα, να εκδώσει τις διατάξεις και τα εντάλματα που μπορεί να απαιτούνται για τους σκοπούς μιας ανάκρισης

(β) μετά από αίτηση συλληφθέντος ή εμφανισθέντος ύστερα από κλήση κατά το άρθρο 58. να εκδώσει τέτοιες διατάξεις, συμπεριλαμβανομένων και των μέτρων που περιγράφονται στο άρθρο 56. ή να ζητήσει συνεργασία κατά το Κεφάλαιο 9 που μπορεί να είναι απαραίτητη για να βοηθήσει το πρόσωπο αυτό στην προετοιμασία της υπεράσπισης του.

(γ) εφόσον είναι αναγκαίο, να προβλέπει για την προστασία και την εξασφάλιση του ιδιωτικού βίου των θυμάτων και των μαρτύρων, την διατήρηση των αποδεικτικών στοιχείων, την προστασία συλληφθέντων ή εμφανισθέντων ύστερα από· κλήση και την προστασία πληροφοριών εθνικής ασφαλείας

(δ) να εξουσιοδοτεί τον Εισαγγελέα να προβαίνει σε ειδικές ανακριτικές ενέργειες εντός του εδάφους ενός Κράτους Μέρους, χωρίς να έχει εξασφαλίσει την συνεργασία του Κράτους αυτού κατά το Κεφάλαιο 9. αν. λαμβανομένων υπόψη, όποτε είναι δυνατό, και των απόψεων του Κράτους για το οποίο πρόκειται, το Τμήμα Προδικασίας έχει στην υπόθεση αυτή αποφασίσει ότι το Κράτος αυτό δεν είναι προφανώς σε θέση να εκτελέσει μία αίτηση για συνεργασία λόγω ελλείψεως οποιασδήποτε αρχής ή οποιουδήποτε μέρους του δικαστικού του συστήματος που είναι αρμόδιο για την εκτέλεση της αιτήσεως συνεργασίας κατά το Κεφάλαιο 9.

(ε) όταν έχει εκδοθεί κατά το άρθρο 58 ένταλμα συ/λήψεως ή κλήση. και λαμβάνοντας δεόντως υπόψη την ισχύ των αποδεικτικών στοιχείων και τα δικαιώματα των ενδιαφερομένων μερών, όπως ορίζεται στο παρόν Καταστατικό και στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, να ζητήσει τη συνεργασία των Κρατών κατά το άρθρο 93 παράγραφος 1(ια). προκειμένου να ληφθούν προστατευτικά μέτρα για τους σκοπούς της δήμευσης, ιδίως προς το τελικό συμφέρον των θυμάτων.

Άρθρο 58

Έκδοση από το Τμήμα Προδικασίας εντάλματος σύλληψης ή κλήσης προς εμφάνιση

1. Σε κάθε στάδιο μετά την έναρξη της ανάκρισης, το Τμήμα Προδικασίας, με αίτηση του Εισαγγελέα, εκδίδει ένταλμα σύλληψης κατά προσώπου, αν. αφού εξετάσει την αίτηση και τα αποδεικτικά στοιχεία ή άλλες πληροφορίες που υποβλήθηκαν από τον Εισαγγελέα, πειστεί ότι:

(α) υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι έχει τελέσει έγκλημα υπαγόμενο στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου και

(β) η σύλληψη του καθίσταται απαραίτητη :

(ι) για να διασφαλιστεί η παρουσία του στην δίκη,

(ιι) για να διασφαλιστεί ότι δεν θα φέρει προσκόμματα ή δεν θα θέσει σε κίνδυνο την ανάκριση ή την διαδικασία του Δικαστηρίου, ή

(ιιι) κατά περίπτωση, για να το εμποδίσει από την εξακολούθηση τέλεσης του εγκλήματος αυτού ή συναφούς εγκλήματος υπαγόμενου στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου και το οποίο προκύπτει από τις ίδιες περιστάσεις.

2. Η αίτηση του Εισαγγελέα πρέπει να περιέχει:

(α) το όνομα του προσώπου και κάθε άλλη σχετική πληροφορία για την ταυτότητα του

(β) περιεκτική αναφορά στα εγκλήματα που υπάγονται στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου και τα οποία φέρεται να έχει τελέσει

(γ) ακριβή περιγραφή των γεγονότων που φέρονται να στοιχειοθετούν τα εγκλήματα αυτά

(δ) περίληψη των αποδεικτικών στοιχείων και κάθε άλ-

λης πληροφορίας που θεμέλιο) νου ν βάσιμες υπόνοιες ότι το πρόσωπο έχει τελέσει τα εγκλήματα αυτά και

(ε) τον λόγο για τον οποίον ο Εισαγγελέας πιστεύει ότι είναι αναγκαία η σύλληψη του.

3. Το ένταλμα σύλληψης πρέπει να περιέχει:

(α) το όνομα του προσώπου και κάθε άλλη σχετική πληροφορία για την ταυτότητα του

(β) εξειδικευμένη αναφορά στα εγκλήματα που υπάγονται στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, για τα οποία ζητείται η σύλληψη του και

(γ) περιεκτική περιγραφή των γεγονότων που φέρονται να στοιχειοθετούν τα εγκλήματα αυτά

4. Το ένταλμα συλλήψεως παραμένει σε ισχύ έως ότου το Δικαστήριο διατάξει διαφορετικά.

5. Με βάση το ένταλμα σύλληψης, το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει την προσωρινή κράτηση ή τη σύλληψη και παράδοση του προσώπου κατά το Κεφάλαιο 9.

6. Ο Εισαγγελέας μπορεί να ζητήσει από το Τμήμα Προδικασίας να τροποποιήσει το ένταλμα σύλληψης αλλάζοντας το νομικό χαρακτηρισμό ή προσθέτοντας και άλλα εγκλήματα. Το Τμήμα Προδικασίας τροποποιεί με αυτό τον τρόπο το ένταλμα σύλληψης αν πεισθεί ότι υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι το πρόσωπο έχει τελέσει τα εγκλήματα σε σχέση με τα·οποία έγινε αλλαγή του νομικού χαρακτηρισμού ή προσθήκη.

7. Ως εναλλακτική λύση στην έκδοση εντάλματος σύλληψης, ο Εισαγγελέας μπορεί να υποβάλει αίτηση ζητώντας από το Τμήμα Προδικασίας να εκδόσει κλήση για εμφάνιση. Αν το Τμήμα Προδικασίας πεισθεί ότι υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι το πρόσωπο τέλεσε το αποδιδόμενο σε αυτό έγκλημα και ότι η κλήση είναι αρκετή για την διασφάλιση της παρουσίας του, εκδίδει την κλήση, με ή χωρίς περιοριστικούς της ελευθερίας όρους (εκτός της κρατήσεως) αν αυτό προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο, προκειμένου να εμφανιστεί το πρόσωπο αυτό. Η κλήση πρέπει να περιέχει:

(α) το όνομα του προσώπου και κάθε άλλη σχετική πληροφορία για την ταυτότητα του

(β) την ακριβή ημερομηνία κατά την οποία το πρόσωπο οφείλει να εμφανιστεί

(γ) εξειδικευμένη αναφορά στα εγκλήματα που υπάγονται στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, τα οποία το πρόσωπο αυτό φέρεται να έχει τελέσει, και

(δ) περιεκτική περιγραφή των γεγονότων που φέρονται να στοιχειοθετούν τα εγκλήματα αυτά.

Η κλήση επιδίδεται στο πρόσωπο.

Άρθρο 59

Διαδικασία σύλληψης στο Κράτος φύλαξης

1. Το Κράτος Μέρος, το οποίο έλαβε αίτηση για προσωρινή σύλληψη ή για σύλληψη και παράδοση, ενεργεί άμεσα για την σύλληψη του υπό κρίση προσώπου κατά το εθνικό του δίκαιο και τις διατάξεις του Κεφαλαίου 9.

2. Ο συλληφθείς προσάγεται αμελλητί ενώπιον της αρμόδιας δικαστικής αρχής στο Κράτος φύλαξης η οποία αποφασίζει, κατά τους νόμους του Κράτους αυτού, ότι:

(α) το ένταλμα αφορ,ά αυτό το πρόσωπο

(β) το πρόσωπο συνελήφθη σύμφωνα με τη νόμιμη διαδικασία

(γ) τα δικαιώματα του προσώπου έγιναν σεβαστά.

3. Ο συλληφθείς έχει το δικαίωμα να υποβάλει αίτηση στην αρμόδια αρχή στο Κράτος φύλαξης για προσωρινή απόλυση έως την παράδοση.

4.Για την λήψη απόφασης σε κάθε τέτοια αίτηση, η αρμόδια αρχή στο Κράτος φύλαξης κρίνει αν, δεδομένης τη βαρύτητας των αποδιδόμενων στο πρόσωπο εγκλημάτων, υφίστανται επείγουσες και εξαιρετικές περιστάσεις που δικαιολογούν την προσωρινή απόλυση και αν υπάρχουν οι απαραίτητες εγγυήσεις που διασφαλίζουν ότι το Κράτος φυλάξεως μπορεί να εκπληρώσει το καθήκον του να παραδώσει το πρόσωπο αυτό στο Δικαστήριο. Η αρμόδια αρχή του Κράτους φύλαξης δεν έχει δικαίωμα να κρίνει αν το ένταλμα σύλληψης έχει εκδοθεί νόμιμα κατά το άρθρο 58 παρ. 1(α) και (β).

5. Το Τμήμα Προδικασίας ενημερώνεται για κάθε αίτηση προσωρινής απόλυσης και εισηγείται σχετικά στην αρμόδια αρχή στο Κράτος φύλαξης. Πριν εκδόσει την απόφαση της, η αρμόδια αρχή στο Κράτος φύλαξης λαμβάνει πλήρως υπόψη τις συστάσεις αυτές, συμπεριλαμβανομένων και τυχόν συστάσεων για την λήψη μέτρων, προκειμένου να παρεμποδισθεί η απόδρασην του προσώπου αυτού.

6. Αν το πρόσωπο αυτό απολυθεί προσωρινά, το Τμήμα Προδικασίας μπορεί να ζητήσει περιοδικές αναφορές σχετικά με το καθεστώς της προσωρινής απόλυσης.

7. Μόλις διαταχθεί η παράδοση του από το Κράτος φύλαξης, το πρόσωπο αυτό παραδίδεται στο Δικαστήριο το συντομότερο δυνατό.

Άρθρο 60

Προκαταρκτικές διαδικασίες ενώπιον του Δικαστηρίου

1.΄Υστερα από την παράδοση του προσώπου στο Δικαστήριο ή την εμφάνιση του ενώπιον του Δικαστηρίου εκουσίως ή ύστερα από κλήση, το Τμήμα Προδικασίας διαπιστώνει ότι το πρόσωπο έχει ενημερωθεί για τα εγκλήματα που φέρεται να έχει τελέσει και για τα δικαιώματα του κατά το παρόν Καταστατικό, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος του να υποβάλει αίτηση για προσωρινή απόλυση έως την εκδίκαση της υπόθεσης.

2. Πρόσωπο που έχει συλληφθεί με ένταλμα μπορεί να υποβάλει αίτηση για προσωρινή απόλυση έως την εκδίκαση της υπόθεσης. Αν το Τμήμα Προδικασίας διαπιστώσει ότι πληρούνται οι όροι που τίθενται στο άρθρο 58 παρ.1, συνεχίζεται η κράτηση του προσώπου. Αν δεν διαπιστώσει τούτο, το Τμήμα Προδικασίας απολύει προσωρινά το πρόσωπο, με ή χωρίς όρους.

3. Το Τμήμα Προδικασίας επανεξετάζει περιοδικά την απόφαση του για την απόλυση ή την κράτηση του προσώπου και μπορεί να πράττει τούτο οποτεδήποτε με αίτηση του Εισαγγελέα ή του προσώπου. Μετά την επανεξέταση, μπορεί να τροποποιεί την απόφαση του ως προς την κράτηση, απόλυση ή τους όρους της απόλυσης, αν πεισθεί ότι οι διαμορφωθείσες περιστάσεις το απαιτούν.

4. Το Τμήμα Προδικασίας εξασφαλίζει ότι το πρόσωπο δεν κρατείται για αδικαιολόγητα μεγάλο χρονικό διάστημα προ της δίκης λόγω ασύγγνωστης καθυστέρησης του Εισαγγελέα. Αν συντρέχει τέτοια καθυστέρηση, το Δραστήριο αποφασίζει την απόλυση του προσώπου με ή χωρίς όρους.

5. Αν είναι απαραίτητο, το Τμήμα Προδικασίας μπορεί να εκδόσει ένταλμα σύλληψης για την εξασφάλιση της παρουσίας του προσώπου που απολύθηκε.

Άρθρο 61

Επιβεβαίωση των κατηγοριών προ της δίκης

1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 2, και εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος από την παράδοση του προσώπου ή την εκούσια εμφάνιση του ενώπιον του Δικαστηρίου, το Τμήμα Προδικασίας συνεδριάζει για την επιβεβαίωση των κατηγοριών με βάση τις οποίες ο Εισαγγελέας προτίθεται να ζητήσει τη διεξαγωγή δίκης. Η συνεδρίαση διεξάγεται με την παρουσία του Εισαγγελέα και του κατηγορουμένου καθώς και του συνηγόρου του.

2. Το Τμήμα Προδικασίας μπορεί, ύστερα από αίτηση του Εισαγγελέα ή αυτεπάγγελτα, να συνεδριάσει χωρίς την παρουσία του κατηγορουμένου για την επιβεβαίωση των κατηγοριών με βάση τις οποίες ο Εισαγγελέας προτίθεται να ζητήσει τη διεξαγωγή δίκης, αν το πρόσωπο έχει:

(α) παραιτηθεί του δικαιώματος του να είναι παρόν ή

(β) διαφύγει ή δεν μπορεί να ανευρεθεί και έχουν γίνει όλες οι απαραίτητες ενέργειες για να εξασφαλίσουν την εμφάνιση του ενώπιον του Δικαστηρίου και για να ενημερώσουν το πρόσωπο αυτό για τις κατηγορίες καθώς και για το ότι θα διεξαχθεί συνεδρίαση για την επιβεβαίωση των κατηγοριών αυτών.

Στην περίπτωση αυτή το πρόσωπο εκπροσωπείται από συνήγορο, αν το Τμήμα Προδικασίας αποφασίσει ότι τούτο είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης.

3. Σε εύλογο χρόνο πριν από τη συνεδρίαση, το πρόσωπο:

(α) λαμβάνει αντίγραφο του εγγράφου που περιέχει τις κατηγορίες, με βάση τις οποίες ο Εισαγγελέας προτίθεται να ζητήσει τη διεξαγωγή δίκης.

(β) λαμβάνει γνώση των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία ο Εισαγγελέας προτίθεται να στηριχθεί κατά την συνεδρίαση.

Το Τμήμα Προδικασίας μπορεί να εκδόσει διατάξεις σχετικά με την αποκάλυψη των πληροφοριών για τους σκοπούς της συνεδρίασης.

4. Πριν από τη συνεδρίαση, ο Εισαγγελέας μπορεί να συνεχίσει την ανάκριση και να τροποποιήσει ή να αποσύρει κατηγορίες. Το πρόσωπο ενημερώνεται μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα πριν από τη συνεδρίαση για κάθε τροποποίηση ή απόσυρση κατηγοριών. Σε περίπτωση απόσυρσης κατηγοριών. ο Εισαγγελέας γνωστοποιεί στο Τμήμα Προδικασίας τους λόγους της απόσυρσης.

5. Στην συνεδρίαση, ο Εισαγγελέας υποστηρίζει κάθε κατηγορία με επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για να θεμελιώσει την βασιμότητα των ενδείξείξεων ότι το πρόσωπο τέλεσε το έγκλημα για το οποίο κατηγορείται. Ο Εισαγγελέας μπορεί να στηριχθεί σε έγγραφα ή συνοπτικά αποδεικτικά στοιχεία και δεν χρειάζεται να καλέσει τους μάρτυρες που αναμένεται να καταθέσουν στη δίκη.

6. Στη συνεδρίαση το πρόσωπο μπορεί:

(α) να αρνηθεί τις κατηγορίες

(β) να αμφισβητήσει τα αποδεικτικά στοιχεία που παρουσίασε ο Εισαγγελέας και

(γ) να παρουσιάσει αποδεικτικά στοιχεία.

7.Το Τμήμα Προδικασίας, με βάση τη συνεδρίαση, αποφασίζει αν υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για να θεμελιώσουν τη βασιμότητα των ενδείξεων ότι το πρόσωπο αυτό τέλεσε τα εγκλήματα για τα οποία κατηγορείται. Με βάση αυτή την απόφαση, το Τμήμα Προδικασίας :

(α) επιβεβαιώνει τις κατηγορίες αυτές για τις οποίες έκρινε ότι υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία και παραπέμπει το πρόσωπο σε Τμήμα Πρώτου Βαθμού για δίκη επί των επιβεβαιωθεισών κατηγοριών

(β) Δεν επιβεβαιώνει τις κατηγορίες για τις οποίες έκρινε ότι δεν υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία

(γ) αναβάλλει την συνεδρίαση και ζητεί από τον Εισαγγελέα να εξετάσει:

(ι) την παροχή περαιτέρω αποδεικτικών στοιχείων ή τη διεξαγωγή συμπληρωματικής ανάκρισης σχετικά με συγκεκριμένη κατηγορία

(ιι) τη μεταβολή μιας κατηγορίας επειδή τα υποβληθέντα αποδεικτικά στοιχεία φαίνονται να θεμελιώνουν διαφορετικό έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

8. Όταν το Τμήμα Προδικασίας δεν επιβεβαιώνει μία κατηγορία, ο Εισαγγελέας δεν εμποδίζεται να ζητήσει σε μεταγενέστερο χρόνο την επιβεβαίωση της αν η αίτηση του στηρίζεται σε πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία.

9. Μόλις επιβεβαιωθούν οι κατηγορίες και πριν αρχίσει η δίκη, ο Εισαγγελέας μπορεί, με την άδεια του Τμήματος Προδικασίας και ύστερα από ειδοποίηση του κατηγορουμένου, να μεταβάλει τις κατηγορίες. Αν ο Εισαγγελέας ζητήσει να προσθέσει επιπλέον κατηγορίες ή να τις αντικαταστήσει με πιο σοβαρές. πρέπει να διεξαχθεί μία συνεδρίαση κατά το παρόν άρθρο για την επιβεβαίωση των κατηγοριών αυτών. Μετά την έναρξη της δίκης, ο Εισαγγελέας, με την άδεια του Τμήματος Πρώτου Βαθμού, μπορεί να αποσύρει τις κατηγορίες.

10. Ένταλμα σύλληψης που έχει προηγουμένως εκδοθεί, παύει να ισχύει σχετικά με κατηγορίες που δεν επιβεβαιώθηκαν από το Τμήμα Προδικασίας ή αποσύρθηκαν από τον Εισαγγελέα.

11. Μόλις οι κατηγορίες επιβεβαιωθούν κατά το παρόν άρθρο, το Προεδρείο συγκροτεί ένα Τμήμα Πρώτου Βαθμού το οποίο, κατά την παράγραφο 9 και το άρθρο 64 παράγραφος 4. είναι υπεύθυνο για την διεξαγωγή μεταγενεστέρων διαδικασιών και μπορεί να ασκήσει κάθε λειτουργία του Τμήματος Προδικασίας που είναι σχετική και μπορεί να εφαρμοσθεί σε αυτές τις διαδικασίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6.

Η ΔΙΚΗ

Άρθρο 62

Τόπος της δίκης

Εκτός αν αποφασισθεί διαφορετικά, ο τόπος της δίκης είναι η έδρα του Δικαστηρίου.

Άρθρο 63

Δίκη παρουσία του κατηγορουμένου

1. Ο κατηγορούμενος είναι παρών κατά την διάρκεια της δίκης.

2. Αν ο παρών κατηγορούμενος παρεμποδίζει εξακο-

λουθητικά τη δίκη, το Τμήμα Πρώτου Βαθμού μπορεί να απομακρύνει τον κατηγορούμενο και μεριμνά ώστε αυτός να παρακολουθεί την δίκη και να δίδει οδηγίες στον συνήγορο του έξω από την δικαστική αίθουσα, με τη χρήση της τεχνολογίας των τηλεπικοινωνιών, αν τούτο απαιτείται. Τα μέτρα αυτά λαμβάνονται μόνον σε εξαιρετικές περιπτώσεις, εφόσον αποδειχθούν ανεπαρκείς εύλογες εναλλακτικές λύσεις, και μόνον για όσο χρόνο τούτο είναι απολύτως απαραίτητο.

Άρθρο 64

Λειτουργίες και εξουσίες του Τμήματος Πρώτου Βαθμού

1. Οι λειτουργίες και εξουσίες του Τμήματος Πρώτου Βαθμού που εκτίθενται στο παρόν άρθρο ασκούνται κατά το παρόν Καταστατικό και κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

2. Το Τμήμα Πρώτου Βαθμού διασφαλίζει ότι η δίκη είναι δίκαιη και ταχεία και ότι διεξάγεται με πλήρη σεβασμό στα δικαιώματα του κατηγορουμένου και την δέουσα μέριμνα για την προστασία των θυμάτων και των μαρτύρων.

3. Μετά τον προσδιορισμό μιας υπόθεσης προς εκδίκαση κατά το παρόν Καταστατικό το Τμήμα Πρώτου Βαθμού που έχει οριστεί να δικάσει την υπόθεση:

(α) Διαβουλεύεται με τα διάδικα μέρη και καθορίζει τις απαραίτητες διαδικασίες για τη διευκόλυνση της δίκαιης και ταχείας διεξαγοϋγής της διαδικασίας

(β) Καθορίζει τη γλώσσα ή τις γλώσσες που θα χρησιμοποιηθούν στη δίκη

(γ) Με την επιφύλαξη των άλλων σχετικών διατάξεων του παρόντος Καταστατικού, επιτρέπει την πρόσβαση στα έγγραφα ή πληροφορίες που δεν ήταν προηγουμένως προσιτά, σε αρκετό χρόνο πριν από την έναρξη της δίκης, ώστε να επιτρέψει την κατάλληλη προετοιμασία για την δίκη.

4. Το Τμήμα Πρώτου Βαθμού μπορεί, αν είναι απαραίτητο για την αποτελεσματική και δίκαιη λειτουργία του. να παραπέμψει προκαταρκτικά ζητήματα στο Τμήμα Προδικασίας ή. αν είναι απαραίτητο, σε κάποιον άλλον διαθέσιμο δικαστή της Βαθμίδας Προδικασίας.

5. Ύστερα από ενημέρωση των διαδίκων μερών, το Τμήμα Πρώτου Βαθμού μπορεί, κατά περίπτωση, να διατάξει τη συνεκδίκαση ή τον χωρισμό σε σχέση με κατηγορίες κατά περισσοτέρων κατηγορουμένων.

6. Κατά την άσκηση των λειτουργιών του το Τμήμα Πρώτου Βαθμού μπορεί αν είναι αναγκαίο προ της δίκης ή κατά την διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας:

(α) να ασκήσει όλες τις λειτουργίες του Τμήματος Προδικασίας, που αναφέρονται στο άρθρο 61 παρ. 11

(β) να απαιτήσει την εμφάνιση και εξέταση μαρτύρων και την προσκόμιση εγγράφων και άλλων αποδεικτικών στοιχείων εξασφαλίζοντας, αν είναι απαραίτητο, την συνδρομή των Κρατών όπως προβλέπεται στο παρόν Καταστατικό

(γ) να μεριμνήσει για την προστασία εμπιστευτικών πληροφοριών

(δ) να διατάξει την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων, επιπλέον των ήδη συλλεγέντων προ της δίκης ή προσκομισθέντων κατά την διάρκεια της δίκης από τους διαδίκους

(ε) να μεριμνήσει για την προστασία του κατηγορουμένου, των μαρτύρων και των θυμάτων, και

(στ) να αποφανθεί για κάθε σχετικό ζήτημα

7. Η δίκη διεξάγεται δημοσίως. Το Τμήμα Πρώτου Βαθμού μπορεί, πάντως, να κρίνει ότι εξαιρετικές περιστάσεις απαιτούν ορισμένες διαδικασίες να διεξαχθούν κεκλεισμένων των θυρών για τους λόγους που εκτίθενται στο άρθρο 68. ή για να προστατευθούν εμπιστευτικές ή ευαίσθητες πληροφορίες που προσκομίζονται ως αποδεικτικά στοιχεία.

8. (α) Κατά την έναρξη της δίκης, το Τμήμα Πρώτου Βαθμού αναγιγνώσκει στον κατηγορούμενο τις κατηγορίες που έχουν προηγουμένως επιβεβαιωθεί από το Τμήμα Προδικασίας. Το Τμήμα Πρώτου Βαθμού διαπιστώνει ότι ο κατηγορούμενος κατανοεί την φύση των κατηγοριών. Παρέχει την δυνατότητα στον κατηγορούμενο να ομολογήσει την ενοχή του κατά το άρθρο 65 ή να την αρνηθεί.

(β) Στη δίκη, ο προεδρεύων δικαστής μπορεί να δίδει οδηγίες για την διεξαγωγή της διαδικασίας, ιδίως για να διασφαλισθεί ότι αυτή θα διεξαχθεί κατά τρόπο δίκαιο και αμερόληπτο. Κατά τις οδηγίες του προεδρεύοντος δικαστή, τα μέρη μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία κατά τις διατάξεις του παρόντος Καταστατικού.

9. Το Τμήμα Πρώτου Βαθμού έχει. μεταξύ άλλων, την εξουσία, με αίτηση ενός μέρους ή αυτεπαγγέλτως :

(α) να αποφανθεί για το παραδεκτό των αποδεικτικών στοιχείων ή για το κατά πόσο αυτά έχουν σχέση με την υπόθεση, και

(β) να λάβει κάθε αναγκαίο μέτρο για την διατήρηση της τάξης κατά την ακροαματική διαδικασία.

10.Το Τμήμα Πρώτου Βαθμού διασφαλίζει ότι θα τηρηθούν πλήρη πρακτικά της δίκης στα οποία θα αποτυπώνονται με πιστότητα οι διαδικασίες και ότι αυτά θα κρατηθούν και θα φυλαχθούν από τον Γραμματέα.

Άρθρο 65

Διαδικασία αποδοχής της ενοχής

1. Όταν ο κατηγορούμενος αποδέχεται την ενοχή του κατά το άρθρο 64 παρ. 8 (α), το Τμήμα Πρώτου Βαθμού αποφασίζει αν :

(α) ο κατηγορούμενος κατανοεί την φύση και τις συνέπειες της αποδοχής της ενοχής του

(β) η αποδοχή δίδεται εκουσίως από τον κατηγορούμενο, αφού υπάρξει επαρκής συνεργασία με τον συνήγορο υπερασπίσεως

(γ) η αποδοχή της ενοχής υποστηρίζεται από τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης τα οποία περιέχονται:

(ι) στις κατηγορίες που απαγγέλθηκαν από τον Εισαγγελέα τις οποίες αποδέχθηκε ο κατηγορούμενος

(ii) στο αποδεικτικό υλικό που προσκόμισε ο Εισαγγελέας το οποίο συμπληρώνει τις κατηγορίες και το αποδέχεται ο κατηγορούμενος και

(ιιι) σε κάθε άλλο αποδεικτικό στοιχείο, όπως οι καταθέσεις μαρτύρων που προσκομίσθηκαν από τον Εισαγγελέα ή τον κατηγορούμενο.

2. Αν το Τμήμα Πρώτου Βαθμού πεισθεί ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 1, θα εξετάσει αν η αποδοχή της ενοχής μαζί με κάθε πρό-

σθετο αποδεικτικό στοιχείο που προσκομίζεται, θεμελιώνει όλα τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά που απαιτούνται για την απόδειξη του εγκλήματος στο οποίο αναφέρεται η αποδοχή της ενοχής και μπορεί να καταδικάσει τον κατηγορούμενο για το έγκλημα αυτό.

3. Όταν το Τμήμα Πρώτου Βαθμού δεν πεισθεί ότι τα θέματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 έχουν θεμελιωθεί κρίνει την αποδοχή της ενοχής ως μη γενομένη και. στην περίπτωση αυτή, παραγγέλλει την συνέχιση της δίκης κατά τη συνήθη διαδικασία που προβλέπεται από το παρόν Καταστατικό, μπορεί δε να παραπέμψει την υπόθεση σε άλλη σύνθεση του Τμήματος Πρώτου Βαθμού.

4. Όταν το Τμήμα Πρώτου Βαθμού είναι της γνώμης ότι απαιτείται πληρέστερη παρουσίαση των πραγματικών περιστατικών προς το συμφέρον της δικαιοσύνης και ιδίως προς το συμφέρον των θυμάτων, μπορεί:

(α) να ζητήσει από τον Εισαγγελέα να προσκομίσει πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία, συμπεριλαμβανομένων και καταθέσεων μαρτύρων, ή

(β) να διατάξει τη συνέχιση της δίκης κατά την συνήθη διαδικασία που προβλέπεται από το παρόν Καταστατικό, οπότε, στην περίπτωση αυτή. θεωρεί την αποδοχή της ενοχής ως μη γενομένη και μπορεί να παραπέμψει την υπόθεση σε άλλη σύνθεση του Τμήματος Πρώτου Βαθμού.

5. Οποιεσδήποτε διαβουλεύσεις μεταξύ του Εισαγγελέα και της υπεράσπισης σχετικά με τροποποίηση των κατηγοριών, την αποδοχή της ενοχής ή την ποινή που θα επιβληθεί δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο.

Άρθρο 66

Τεκμήριο αθωότητας

1. Κάθε πρόσωπο τεκμαίρεται αθώο μέχρι της αποδείξεως της ενοχής του ενώπιον του Δικαστηρίου σύμφωνα με το εφαρμοστέο δίκαιο

2. Ο Εισαγγελέας φέρει το βάρος της αποδείξεως της ενοχής του κατηγορουμένου.

3 Το Δικαστήριο για να καταδικάσει τον κατηγορούμενο πρέπει να πεισθεί για την ενοχή του πέρα από κάθε εύλογη αμφιβολία

Άρθρο 67

Δικαιώματα του κατηγορουμένου

1. Κατά την εκδίκαση οποιασδήποτε κατηγορίας, ο κατηγορούμενος έχει το δικαίωμα διεξαγωγής της δίκης σε δημόσια συνεδρίαση, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του παρόντος Καταστατικού, το δικαίωμα δίκαιης δίκης διεξαγόμενης αμερόληπτα και το δικαίωμα στις ακόλουθες ελάχιστες εγγυήσεις με πλήρη ισοτιμία:

(α) Να πληροφορηθεί αμέσως και λεπτομερώς την φύση, αιτία και το περιεχόμενο της κατηγορίας, σε γλώσσα την οποία ο κατηγορούμενος πλήρως κατανοεί και ομιλεί

(β) Να του παρασχεθεί επαρκής χρόνος και όλες οι διευκολύνσεις για την προετοιμασία της υπεράσπισης και να επικοινωνεί ελεύθερα και με εχεμύθεια με συνήγορο της επιλογής του

(γ) Να δικασθεί χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση.

(δ) Με την επιφύλαξη του άρθρου 63 παράγραφος 2, να είναι παρών και να κατευθύνει την υπεράσπιση του προσωπικώς ή με συνήγορο της επιλογής του. να πληροφορείται, αν ο κατηγορούμενος δεν έχει νομική συμπαράσταση. για το δικαίωμα του αυτό και να του διορίζεται συνήγορος από το Δικαστήριο σε κάθε περίπτωση που το συμφέρον της δικαιοσύνης το απαιτεί, και δωρεάν αν ο κατηγορούμενος δεν έχει επαρκείς πόρους για να πληρώσει.

(ε) Να εξετάσει, ή να ζητήσει την εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας και να εξασφαλίσει την παρουσία και εξέταση μαρτύρων υπερασπίσεως, υπό τους ίδιους όρους με τους μάρτυρες κατηγορίας. Στον κατηγορούμενο δίδεται ακόμη το δικαίωμα να προβάλει υπερασπιστικούς ισχυρισμούς και να παρουσιάσει αποδεικτικά στοιχεία παραδεκτά κατά το παρόν Καταστατικό.

(στ) Να του παρέχεται δωρεάν η συνδρομή ικανού διερμηνέα και οι μεταφράσεις που είναι αναγκαίες για να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις της Δικαιοσύνης, αν κάποια διαδικασία ή έγγραφα που παρουσιάστηκαν στο Δικαστήριο δεν είναι σε γλώσσα την οποία ο κατηγορούμενος πλήρως κατανοεί και ομιλεί.

(ζ) Να μην εξαναγκαστεί να καταθέσει ή να ομολογήσει την ενοχή του και να παραμείνει σιωπηρός, χωρίς η σιωπή του να θεωρηθεί αποφασιστική για την κρίση περί της ενοχής ή της αθωότητας του.

(η) Να προβεί σε ανώμοτη προφορική ή γραπτή δήλωση για την υπεράσπιση του και

(θ) Να μην αντιστραφεί το βάρος αποδείξεως ή να φέρει το βάρος της αντικρούσεως.

2. Εκτός από οποιαδήποτε άλλη γνωστοποίηση που προβλέπεται στο παρόν Καταστατικό, ο Εισαγγελέας καθιστά προσιτά, το συντομότερο δυνατό, στην υπεράσπιση τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει στην κατοχή του ή στον έλεγχο του, τα οποία πιστεύει ότι καταδεικνύουν ή τείνουν να καταδείξουν την αθωότητα του κατηγορουμένου ή να μετριάσουν την ενοχή του ή μπορούν να επηρεάσουν την αξιοπιστία των αποδεικτικών στοιχείων της κατηγορούσας αρχής. Σε περίπτωση αμφιβολίας ως προς την εφαρμογή της παρούσας παραγράφου, αποφασίζει το Δικαστήριο.

Άρθρο 68

Προστασία των θυμάτων και των μαρτύρων που συμμετέχουν στις διαδικασίες

1. Το Δικαστήριο λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα για την ασφάλεια, την προστασία της σωματικής και ψυχικής υγείας, της αξιοπρέπειας και της ιδιωτικής ζωής των θυμάτων και μαρτύρων. Το Δικαστήριο προς τούτο λαμβάνει υπόψη όλους τους σχετικούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων της ηλικίας, του φύλου, όπως ορίζεται στο άρθρο 7 παρ. 3. και της υγείας, καθώς και της φύσεως του εγκλήματος, ιδίως, αλλά όχι περιοριστικός, αν το έγκλημα περιλαμβάνει σεξουαλική ή σεξιστική βία ή βία κατά παιδιών. Ο Εισαγγελέας λαμβάνει τα μέτρα αυτά ιδίως κατά τη διάρκεια της ανάκρισης και δίωξης τέτοιων εγκλημάτων. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να είναι επιβλαβή ή ασυμβίβαστα με το δικαίωμα του κατηγορουμένου για δίκαιη και αμερόληπτη δίκη.

2. Ως εξαίρεση στην αρχή της δημόσιας δίκης που προβλέπεται στο άρθρο 67, τα Τμήματα του Δικαστηρίου μπορούν να αποφασίσουν, για την προστασία των θυμάτων και των μαρτύρων ή και του κατηγορουμένου, την διε-

ξαγωγή κάποιας διαδικασίας κεκλεισμένων των θυρών ή να επιτρέψουν την παρουσίαση αποδεικτικών στοιχείων μέσω ηλεκτρονικών ή άλλων ειδικών μέσων. Τα μέτρα αυτά εφαρμόζονται .ιδίως σε περιπτώσεις θύματος σεξουαλικής βίας ή παιδιού που είναι θύμα ή μάρτυρας, εκτός αν το Δικαστήριο διατάξει διαφορετικά, αφού ληφθούν υπόψη όλες οι περιστάσεις και ιδίως οι απόψεις του θύματος ή του μάρτυρα.

3. Όταν θίγονται τα προσωπικά συμφέροντα των θυμάτων, το Δικαστήριο επιτρέπει να ακουστούν οι απόψεις και οι ανησυχίες τους και να ληφθούν υπόψη σε στάδια της διαδικασίας που κρίνονται ως κατάλληλα από το Δικαστήριο, και κατά τρόπο μη επιβλαβή ή ασυμβίβαστο με τα δικαιώματα του κατηγορουμένου και με την δίκαιη και αμερόληπτη δίκη. Οι απόψεις αυτές και οι ανησυχίες μπορούν να προβληθούν από τους νομικούς εκπροσώπους των θυμάτων όταν το Δικαστήριο κρίνει τούτο κατάλληλο, κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

4. Η Μονάδα θυμάτων και Μαρτύρων μπορεί να πληροφορήσει τον Εισαγγελέα και το Δικαστήριο για τα κατάλληλα προστατευτικά μέτρα. ρυθμίσεις ασφαλείας, συμβουλές και βοήθεια όπως αναφέρεται στο άρθρο 43 παρ. 6.

5. Όταν η αποκάλυψη αποδεικτικών στοιχείων ή πληροφοριών κατά το παρόν Καταστατικό μπορεί να οδηγήσει σε σοβαρή διακινδύνευση της ασφάλειας ενός μάρτυρα ή της οικογενείας του/της, ο Εισαγγελέας μπορεί, για τους σκοπούς κάθε διαδικασίας που διεξάγεται προ της ενάρξεως της δίκης, να μην εμφανίσει τέτοια αποδεικτικά στοιχεία ή πληροφορίες και αντ' αυτών να υποβάλει μία περίληψη τους. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να ασκούνται κατά τρόπο επιβλαβή ή ασυμβίβαστο με τα δικαιώματα του κατηγορουμένου και την δίκαιη και αμερόληπτη δίκη.

6. Ένα Κράτος μπορεί να υποβάλει αίτηση για τη λήψη αναγκαίων μέτρων σχετικά με την προστασία των υπαλλήλων ή συμβούλων του και την προστασία εμπιστευτικών ή ευαίσθητων πληροφοριών.

Άρθρο 69

Απόδειξη

1. Κάθε μάρτυρας, πριν καταθέσει, δίδει διαβεβαίωση για την αλήθεια των αποδεικτικών στοιχείων που θα κατατεθούν από αυτόν, κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

2. Η κατάθεση ενός μάρτυρα σε δίκη δίδεται αυτοπροσώπως, με εξαίρεση και στην έκταση που προβλέπεται από τα μέτρα που εκτίθενται στο άρθρο 68 ή στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης. Το Δικαστήριο μπορεί επίσης να επιτρέψει να δοθεί προφορική (viva voce) ή καταγεγραμμένη μαρτυρική κατάθεση μέσω εικονοληπτικής (video) ή ηχοληπτικής τεχνολογίας, όπως και την προσκόμιση εγγράφων ή αντιγράφων γραπτών καταθέσεων, σύμφωνα με το παρόν Καταστατικό και τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να είναι επιβλαβή ή ασυμβίβαστα με τα δικαιώματα του κατηγορουμένου.

3. Τα μέρη μπορούν να υποβάλουν σχετικά με την υπόθεση αποδεικτικά στοιχεία κατά το άρθρο 64. Το Δικαστήριο έχει την εξουσία να ζητήσει την υποβολή όλων των αποδεικτικών στοιχείων, τα οποία θεωρεί απαραίτητα για την διαπίστωση της αληθείας.

4. Το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει αν οποιοδήποτε αποδεικτικό μέσο είναι σχετικό για την υπόθεση και παραδεκτό, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, την αξία των αποδεικτικών στοιχείων και το ενδεχόμενο να παραβλάψει η απόφαση αυτή τη δίκαιη δίκη ή τη δίκαιη εκτίμηση μιας μαρτυρικής κατάθεσης, κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

5. Το Δικαστήριο σέβεται και τηρεί την υποχρέωση της εμπιστευτικότητας όπως προβλέπεται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

6. Το Δικαστήριο δεν απαιτεί απόδειξη γεγονότων που είναι κοινώς γνωστά αλλά μπορεί να τα εκτιμήσει ελεύθερα.

7. Αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία ελήφθησαν κατά παραβίαση του παρόντος Καταστατικού ή των διεθνώς αναγνωρισμένων ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν είναι παραδεκτά, αν:

(α) Η παραβίαση προκαλεί ουσιώδη αμφιβολία ως προς την αξιοπιστία των αποδεικτικών στοιχείων ή

(β) Η αποδοχή των αποδεικτικών στοιχείων θα ερχόταν σε αντίθεση και θα έθιγε σημαντικά την ακεραιότητα της διαδικασίας.

8. Όταν αποφασίζει για την προσφορότητα και το παραδεκτό των αποδεικτικών στοιχείων που έχει συλλέξει ένα Κράτος, το Δικαστήριο δεν αποφαίνεται για την εφαρμογή του εθνικού δικαίου του Κράτους αυτού.

Άρθρο 70

Εγκλήματα περί την απονομή της δικαιοσύνης

1. Το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία επί των ακολούθων εγκλημάτων περί την απονομή της δικαιοσύνης, όταν διαπράττονται με πρόθεση:

(α) Ψευδής κατάθεση, όταν. κατά το άρθρο 69 παράγραφος 1, υπάρχει υποχρέωση κατάθεσης της αλήθειας

(β) Εν γνώσει προσκόμιση ψευδών ή πλαστών αποδεικτικών στοιχείων

(γ) Επηρεασμός μάρτυρα με δωροδοκία, παρεμπόδιση ή επέμβαση στην παρουσία ή κατάθεση ενός μάρτυρα, επιβολή αντιποίνων κατά μάρτυρα. επειδή έδωσε κατάθεση, ή καταστροφή ή υπεξαγωγή αποδεικτικών στοιχείων ή επέμβαση κατά τη συλλογή τους.

(δ) Παρεμπόδιση, εκφοβισμός ή επηρεασμός με δωροδοκία λειτουργού ή υπαλλήλου του Δικαστηρίου με σκοπό να εξαναγκασθεί ή να πεισθεί να μην εκτελέσει ή να εκτελέσει κατά τρόπο μη ορθό τα καθήκοντα του της.

(ε) Επιβολή αντιποίνων κατά λειτουργού ή υπαλλήλου του Δικαστηρίου σχετικά με την εκτέλεση των καθηκόντων από αυτόν ή άλλο λειτουργό ή υπάλληλο

(στ) Απαίτηση ή αποδοχή δώρου από λειτουργό ή υπάλληλο του Δικαστηρίου σε σχέση με την εκτέλεση των υπηρεσιακών του καθηκόντων.

2. Οι αρχές και η διαδικασία που διέπουν την άσκηση από το Δικαστήριο της δικαιοδοσίας του επί των εγκλη-ματούν του παρόντος άρθρου, προβλέπονται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης. Οι όροι για την παροχή διεθνούς συνδρομής πμυς το Δικαστήριο σχετικά με τις διαδικασίες του παρόντος άρθρου διέπονται από την εθνική νομοθεσία του Κράτους από το οποίο ζητείται η συνδρομή.

3. Σε περίπτωση καταδίκης, το Δικαστήριο μπορεί να

επιβάλει ποινή φυλάκισης μέχρι πέντε ετο')ν ή χρηματική ποινή κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης ή και τις δύο.

4. (α) Κάθε Κράτος Μέρος οφείλει να διευρύνει την ποινική του νομοθεσία καθιστώντας αξιόποινα, ως εγκλήματα κατά της ακεραιότητας της ανακριτικής ή δικαστικής διαδικασίας του. τα εγκλήματα περί την απονομή της δικαιοσύνης που αναφέρονται στο παρόν άρθρο τα οποία διαπράχθηκαν στο έδαφος του ή από υπήκοο του.

(β) Μετά από αίτηση του Δικαστηρίου, όποτε θεωρεί ότι τούτο επιβάλλεται, το Κράτος Μέρος παραπέμπει την υπόθεση στις αρμόδιες αρχές για την άσκηση δίωξης. Οι αρχές αυτές χειρίζονται τις υποθέσεις αυτές με επιμέλεια και αφιερώνουν επαρκείς πόρους προκειμένου να υπάρξει η δυνατότητα να εκδικασθούν αποτελεσματικά.

Άρθρο 71

Κυρώσεις για ανάρμοστη συμπεριφορά ενώπιον του Δικαστηρίου

1. Το Δικαστήριο μπορεί να επιβάλει κυρώσεις σε πρόσωπα που παρίστανται ενώπιον του και που συμπεριφέρονται ανάρμοστα, συμπεριλαμβανομένης τηο διατάραξης της διαδικασίας ή της σκόπιμης αρνήσεως να συμμορφωθούν προς τις εντολές του Δικαστηρίου, με διοικητικά μέτρα, διαφορετικά από φυλάκιση. οπούς προσωρινή ή μόνιμη απομάκρυνση από την αίθουσα του Δικαστηρίου. επιβολή προστίμου ή άλλα παρόμοια μέτρα που προβλέπονται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

2. Οι διαδικασίες που διέπουν τα μέτρα που εκτίθενται στην παράγραφο 1. προβλέπονται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

Άρθρο 72

Προστασία πληροφοριών εθνικής ασφαλείας

1. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση που η αποκάλυψη των πληροφοριών ή εγγράφων ενός Κράτους θα έθιγε, κατά την άποψη του Κράτους αυτού, τα συμφέροντα της εθνικής του ασφαλείας. Τέτοιες είναι οι περιπτώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο των άρθρων 56 παρ. 2 και 3, 61 παρ. 3, 64 παρ. 3. 67 παρ. 2, 68 παρ. 6, 87 παρ. 6 και 93, όπως και περιπτώσεις που ανακύπτουν σε κάθε άλλο στάδιο της διαδικασίας όπου μπορεί να τίθεται ζήτημα μιας τέτοιας αποκάλυψης.

2. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται επίσης όταν ένα πρόσωπο από το οποίο ζητήθηκε να δώσει πληροφορίες ή αποδεικτικά στοιχεία, αρνήθηκε να το πράξει ή ανέφερε το θέμα στο Κράτος για το λόγο ότι η αποκάλυψη θα έθιγε τα συμφέροντα εθνικής ασφαλείας ενός Κράτους και το ενδιαφερόμενο Κράτος βεβαιώνει ότι έχει τη γνώμη πως η αποκάλυψη αυτή θα έθιγε τα συμφέροντα της εθνικής του ασφάλειας.

3. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν θίγουν τις απαιτήσεις εμπιστευτικότητας που εφαρμόζονται κατά το άρθρο 54 παρ. 3 (ε) και (στ) ή την εφαρμογή του άρθρου 73.

4. Αν ένα Κράτος μάθει ότι πληροφορίες ή έγγραφα του αποκαλύπτονται, ή είναι πιθανόν να αποκαλυφθούν σε κάθε στάδιο της διαδικασίας και έχει τη γνώμη ότι η αποκάλυψη αυτή θα έθιγε τα συμφέροντα εθνικής ασφαλείας του. έχει το δικαίωμα να παρέμβει προκειμένου να εξασφαλίσει την λύση του θέματος κατά το παρόν άρθρο.

5. Αν, κατά την άποψη ενός Κράτους, η αποκάλυψη πληροφοριών θα έθιγε τα συμφέροντα της εθνικής του ασφάλειας, το Κράτος αυτό θα λάβει όλα τα εύλογα μέτρα, ενεργώντας σε συνδυασμό με τον Εισαγγελέα, την υπεράσπιση. το Τμήμα Προδικασίας ή το Τμήμα Πρώτου Βαθμού, ανάλογα με την περίπτωση, για να αναζητηθεί η λύση του ζητήματος με συνεργασία. Τα μέτρα αυτά μπορούν να περιλαμβάνουν :

(α) Τροποποίηση ή διευκρίνιση της αιτήσεως

(β) Απόφαση από το Δικαστήριο που να αφορά το ότι οι πληροφορίες ή τα αποδεικτικά στοιχεία που ζητούνται είναι σχετικά με την υπόθεση ή απόφαση για το αν τα αποδεικτικά στοιχεία, μολονότι είναι σχετικά με την υπόθεση, θα μπορούσαν να αποκτηθούν ή έχουν αποκτηθεί από διαφορετική πηγή και όχι από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση.

(γ) Λήψη των πληροφοριών ή των αποδεικτικών στοιχείων από διαφορετική πηγή ή με διαφορετική μορφή, ή

(δ) Συμφωνία για τους όρους υπό τους οποίους θα μπορούσε να παρασχεθεί η συνδρομή, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, παροχής περιλήψεων ή εκθέσεων, περιορισμών στην αποκάλυψη, πραγματοποίησης συνεδριάσεων κεκλεισμένων των θυρών ή επ' ακροατηρίου άνευ αντιδικίας ή άλλων επιτρεπτών κατά το Καταστατικό και τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

6. Μόλις γίνουν όλες οι εύλογες ενέργειες για την επίλυση του ζητήματος μέσω συνεργασίας, και αν το Κράτος θεωρεί ότι δεν υπάρχουν μέσα ή συνθήκες υπό τις οποίες θα μπορούσαν οι πληροφορίες ή τα έγγραφα να παρασχεθούν ή να αποκαλυφθούν χωρίς βλάβη των συμφερόντων της εθνικής του ασφαλείας, ειδοποιεί σχετικά τον Εισαγγελέα ή το Δικαστήριο για τους ειδικούς λόγους της αποφάσεως του. εκτός αν η ειδική περιγραφή των λόγων θα οδηγούσε αναπόφευκτα καθεαυτή σε μία τέτοια βλάβη των συμφερόντων εθνικής ασφαλείας του Κράτους.

7. Εν συνεχεία, αν το Δικαστήριο κρίνει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία είναι σχετικά και απαραίτητα για τη θεμελίωση της ενοχής ή της αθωότητας του κατηγορουμένου, το Δικαστήριο μπορεί να προβεί στις ακόλουθες ενέργειες :

(α) Όταν ζητείται η αποκάλυψη των πληροφοριών ή εγγράφου ύστερα από αίτηση για συνεργασία κατά το Κεφάλαιο 9 ή κατά τις περιστάσεις που περιγράφονται στην παράγραφο 2. και το Κράτος επικαλέστηκε τον λόγο αρνήσεως που αναφέρεται στο άρθρο 93 παρ. 4 :

(ι) Το Δικαστήριο, πριν καταλήξει σε κάποιο από τα συμπεράσματα, που αναφέρονται στην παράγραφο 7 (α) (ιι). μπορεί να ζητήσει περαιτέρω διαβουλεύσεις ώστε να ληφθούν υπόψη οι θέσεις του Κράτους, οι οποίες μπορεί να περιλαμβάνουν συνεδριάσεις κεκλεισμένων των θυρών ή επ* ακροατη ρίω άνευ αντιδικίας

(ιι) Αν το Δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι. επικαλούμενο τον λόγο για την άρνηση κατά το άρθρο 93 παρ. 4, κατά τις περιστάσεις της υπόθεσης, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεν ενεργεί σύμφωνα με τις υποχρεώσεις του κατά το παρόν Καταστατικό, το Δικαστήριο μπορεί να παραπέμψει το θέμα σύμφωνα με το άρθρο 87 παρ. 7 εξειδικεύονται τους λόγους για την απόφαση του.

(ιιι) Το Δικαστήριο μπορεί να εξαγάγει τα αρμόζοντα κατά τις περιστάσεις συμπεράσματα στην δίκη του κατηγορουμένου ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία ενός πραγματικού περιστατικού, ή

(β) Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις:

(ι) Διατάσσει την αποκάλυψη ή

(ιι) Στην έκταση κατά την οποία δεν διατάσσει την αποκάλυψη, μπορεί να εξαγάγει τα αρμόζοντα κατά περιστάσεις συμπεράσματα στην δίκη του κατηγορουμένου ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία ενός πραγματικού περιστατικού.

Άρθρο 73

Πληροφορίες ή έγγραφα από τρίτο μέρος

Αν το Δικαστήριο ζητήσει από ένα Κράτος Μέρος να παράσχει ένα έγγραφο ή πληροφορίες που ευρίσκονται στην φύλαξη, κατοχή ή τον έλεγχο του και τα οποία αποκαλύφθηκαν στο Κράτος αυτό εμπιστευτικά από άλλο Κράτος, διακυβερνητικό ή διεθνή οργανισμό, το Κράτος αυτό οφείλει να αναζητήσει τη συναίνεση αυτών για να αποκαλύψει το έγγραφο ή τις πληροφορίες αυτές. Αν το έγγραφο ή οι πληροφορίες προέρχονται από Κράτος Μέρος, τούτο είτε συναινεί στην αποκάλυψη των πληροφοριών ή του εγγράφου είτε αναλαμβάνει να επιλύσει το ζήτημα της αποκαλύψεοος με το Δικαστήριο, κατά τις διατάξεις του άρθρου 72. Αν ο αρχικός κάτοχος του εγγράφου ή της πληροφορίας δεν είναι Κράτος Μέρος και αρνείται να συναινέσει στην αποκάλυψη, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ενημερώνει το Δικαστήριο ότι δεν είναι σε θέση να παράσχει το έγγραφο ή τις πληροφορίες λόγω προϋπάρχουσας υποχρέωσης εμπιστευτικότητας έναντι του αρχικού αυτού κατόχου.

Άρθρο 74

Προϋποθέσεις για την απόφαση

1. Όλοι οι δικαστές του Τμήματος Πρώτου Βαθμού είναι παρόντες σε κάθε στάδιο της δίκης και καθ' όλη την διάρκεια των διασκέψεων. Το Προεδρείο μπορεί, σε κάθε συγκεκριμένη υπόθεση, να διορίσει από τους διαθέσιμους. έναν ή περισσότερους αναπληρωτές δικαστές για να είναι παρόντες σε κάθε στάδιο της δίκης και να αντικαταστήσουν ένα, μέλος του Τμήματος Πρώτου Βαθμού, εάν το μέλος αυτό δεν είναι σε θέση να συνεχίσει.

2. Η απόφαση του Τμήματος Πρώτου Βαθμού. στηρίζεται στην αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού και του συνόλου της διαδικασίας. Η απόφαση δεν θα υπερβαίνει τα πραγματικά περιστατικά και τις περιστάσεις που περιγράφονται στις κατηγορίες και στις τροποποιήσεις αυτών. Το Δικαστήριο μπορεί να στηρίξει την απόφαση του μόνο στα αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν και συζητήθηκαν ενώπιον του στην δίκη.

3. Οι δικαστές επιδιώκουν την έκδοση ομόφωνης απόφασης, και αν αυτό δεν συμβεί, η απόφαση λαμβάνεται από την πλειοψηφία των δικαστών.

4. Οι διασκέψεις του Τμήματος Πρώτου Βαθμού είναι μυστικές.

5. Η απόφαση είναι έγγραφη και περιέχει πλήρη αιτιολογημένη αναφορά των διαπιστώσεων του Τμήματος Πρώτου Βαθμού επί των αποδεικτικών στοιχείων και συμπερασμάτων. Το Τμήμα Πρώτου Βαθμού εκδίδει απόφαση. Όταν δεν επιτυγχάνεται ομοφωνία, η απόφαση του Τμήματος Πρώτου Βαθμού περιέχει την γνώμη της πλειοψηφίας και της μειοψηφίας. Η απόφαση ή περίληψη αυτής απαγγέλλεται σε δημόσια συνεδρίαση.

Άρθρο 75

Επανορθώσεις για τα θύματα

1. Το Δικαστήριο καθορίζει αρχές σχετικές με τις επανορθώσεις για τα θύματα ή σε σχέση με αυτά. συμπεριλαμβανομένης της αποζημίωσης. χρηματικής ικανοποίησης και αποκατάστασης. Σε αυτή τη βάση. το Δικαστήριο στην απόφαση του μπορεί, είτε κατόπιν αίτησης είτε αυτεπαγγέλτως, σε εξαιρετικές περιστάσεις, να κρίνει τα όρια και την έκταση κάθε ζημίας, απώλειας και βλάβης των θυμάτων ή σε σχέση με αυτά και εκθέτει τις αρχές βάσει των οποίων ενεργεί.

2. (α) Το Δικαστήριο μπορεί να επιβάλει απ' ευθείας στον καταδικασθέντα με διάταξη τον την κατάλληλη επανόρθωση της ζημίας στα θύματα ή σε σχέση με αυτά. περιλαμβανομένων της αποζημίωσης, χρηματικής ικανοποίησης και αποκατάστασης.

(β) Όπου κρίνεται αναγκαίο, το Δικαστήριο μπορεί να διατάξει ότι τα έξοδα για τα επανορθωτικά μέτρα καλύπτονται από το Ταμείο Αρωγής που προβλέπεται στο άρθρο 79.

3. Προ της εκδόσεως διάταξης κατά το παρόν άρθρο, το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει και να λάβει υπόψη τις θέσεις του καταδικασθέντος αυτοπροσώπως ή του εκπροσώπου του. των θυμάτων και άλλοον ενδιαφερομένων προσώπων ή Κρατών.

4. Ασκώντας την εξουσία του κατά το παρόν άρθρο, το Δικαστήριο μπορεί. μετά την καταδίκη προσώπου για έγκλημα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία του. να αποφασίσει αν είναι αναγκαίο να ζητήσει τη λήψη μέτρων κατά το άρθρο 93 παράγραφος 1. προκειμένου να εκδόσει διάταξη κατά το παρόν άρθρο.

5. Τα Κράτη Μέρη εφαρμόζουν την κατά το παρόν άρθρο απόφαση κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 109.

6. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν παραβλάπτουν τα δικαιώματα των θυμάτων κατά το εθνικό ή το διεθνές δίκαιο.

Άρθρο 76

Επιβολή ποινής

1. Σε περίπτωση καταδίκης, το Τμήμα Πρώτου Βαθμού αποφασίζει την κατάλληλη ποινή που πρέπει να επιβληθεί και λαμβάνει υπόψη τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία και τους υποβληθέντες ισχυρισμούς κατά την διάρκεια της δίκης, που έχουν σχέση με την ποινή.

2. Εκτός από την περίπτωση όπου εφαρμόζεται το άρθρο 65 και προ της ολοκληρώσεως της δίκης, το Τμήμα Πρώτου Βαθμού μπορεί αυτεπαγγέλτως και υποχρεούται, ύστερα από αίτηση του Εισαγγελέα ή του κατηγορουμένου, να διεξαγάγει μία πρόσθετη συνεδρίαση για να εκτιμήσει κάθε επιπλέον αποδεικτικό στοιχείο ή ισχυρισμούς σχετικούς με την ποινή, κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

3. Όταν εφαρμόζεται η παράγραφος 2. η προβολή των απόψεων κατά το άρθρο 75 λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια της νέας συνεδριάσεως που αναφέρεται στην παράγραφο 2 και. αν είναι απαραίτητο, κατά τη διάρκεια της περαιτέρω συνεδρίασης.

4. Η ποινή απαγγέλλεται δημοσία και. όποτε είναι εφικτό, παρουσία του κατηγορουμένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7.

ΠΟΙΝΕΣ

Άρθρο 77

Επιβλητέες ποινές

1.Με την επιφύλαξη του άρθρου 110. το Δικαστήριο μπορεί να επιβάλει μία από τις ακόλουθες ποινές σε βάρος καταδικασθέντα για έγκλημα που αναφέρεται στο άρθρο 5 του παρόντος Καταστατικού.

(α) φυλάκιση για συγκεκριμένο αριθμό ετών. ο οποίος δεν μπορεί να υπερβαίνει το μέγιστο των 30 ετών

(β) ισόβια κάθειρξη, όταν τούτο δικαιολογείται από την ιδιάζουσα βαρύτητα του εγκλήματος και από τις ατομικές περιστάσεις που συντρέχουν στο πρόσωπο του καταδικασθέντος.

2. Επιπλέον της φυλακίσεως, το Δικαστήριο μπορεί να διατάξει:

(α) χρηματική ποινή κατά τα κριτήρια που παρέχονται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης

(β) Δήμευση αποκτηθέντων, κινητής και ακινήτου περιουσίας, που προέρχονται αμέσως ή εμμέσως από το έγκλημα, χωρίς να θίγονται τα δικαιώματα των καλόπιστων τρίτων.

Άρθρο 78

Επιμέτρηση της ποινής

1.Κατά την επιμέτρηση της ποινής το Δικαστήριο, κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, λαμβάνει υπόψη παράγοντες όπως η βαρύτητα του εγκλήματος και οι ατομικές περιστάσεις που συντρέχουν στο πρόσωπο του κατηγορουμένου.

2. Κατά την επιβολή ποινής φυλάκισης, το Δικαστήριο αφαιρεί τον χρόνο, αν υπάρχει, της προσωρινής κρατήσεως κατά διάταξη του Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο μπορεί να αφαιρέσει τον χρόνο προσωρινής κράτησης για οποιονδήποτε άλλο λόγο σε σχέση με συμπεριφορά που αποτέλεσε τη βάση του εγκλήματος.

3.Αν ένα πρόσωπο έχει καταδικαστεί για περισσότερα εγκλήματα, το Δικαστήριο απαγγέλλει ποινή για κάθε έγκλημα και μία συνολική ποινή, με την οποία προσδιορίζεται ο συνολικός χρόνος φυλάκισης. Ο χρόνος αυτός δεν θα είναι μικρότερος από τον χρόνο της μεγαλύτερης επιμέρους ατομικής ποινής που απαγγέλθηκε και δεν θα υπερβαίνει τα 30 έτη φυλάκισης ή την ισόβια κάθειρξη κατά το άρθρο 77 παρ. 1(β).

Αρθρο 79

Ταμείο Αρωγής

1. Ιδρύεται Ταμείο Αρωγής με απόφαση της Συνέλευσης των Κρατών Μερών προς όφελος των θυμάτων εγκλημάτων που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου και των οικογενειών τους.

2. Το Δικαστήριο μπορεί να διατάξει τη μεταφορά στο Ταμείο Αρωγής χρημάτων ή άλλων περιουσιακών στοιχείων που έχουν συγκεντρωθεί από τις χρηματικές ποινές ή τις δημεύσεις.

3. Η διαχείριση του Ταμείου Αρωγής γίνεται κατά τα κριτήρια που θα αποφασιστούν από τη Συνέλευση των Κρατών Μερών.

Άρθρο 80

Επιφύλαξη της επιβολής ποινών και εφαρμογής εθνικών νομοθεσιών από τα εθνικά δικαστήρια

Το παρόν Κεφάλαιο δεν θίγει την επιβολή από τα Κράτη ποινών που προβλέπονται από τα εθνικά τους δίκαια, ούτε την εφαρμογή των νόμουν των Κρατών, οι οποίοι δεν προβλέπουν ποινές που περιγράφονται στο παρόν Κεφάλαιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8.

ΕΦΕΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ

Άρθρο 81

Έφεση κατά αθωωτικής ή καταδικαστικής αποφάσεως ή κατά της ποινής

1. Η απόφαση κατά το άρθρο 74 μπορεί να προσβληθεί με έφεση κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, ως εξής :

(α) Ο Εισαγγελέας μπορεί να ασκήσει έφεση για τους ακόλουθους λόγους

(ι) Δικονομική παράβαση

(ιι) Εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών

(ιιι) Νομικό σφάλμα

(β) Ο καταδικασθείς, ή υπέρ αυτού ο Εισαγγελέας, μπορεί να ασκήσει έφεση για τους ακόλουθους λόγους :

(ι) Δικονομική παράβαση

(ιι) Εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών

(ιιι) Νομικό σφάλμα ή

(ιν) Κάθε άλλο λόγο που επηρεάζει την ορθότητα ή την αξιοπιστία της διαδικασίας ή της απόφασης.

2.(α) Η ποινή μπορεί να προσβληθεί με έφεση κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης από τον Εισαγγελέα ή τον καταδικασθέντα λόγω δυσαναλογίας μεταξύ του εγκλήματος και της ποινής.

(β) Αν. σε περίπτωση έφεσης κατά της ποινής, το Δικαστήριο κρίνει ότι υπάρχουν λόγοι για τους οποίους η καταδικαστική απόφαση πρέπει να εξαφανιστεί, εν όλω ή εν μέρει, μπορεί να καλέσει τον Εισαγγελέα και τον καταδικασθέντα να προβάλουν λόγους κατά το άρθρο 81 παρ. 1 (α) ή (β) και να εκδόσει καταδικαστική απόφαση κατά το άρθρο 83.

(γ) Η ίδια διαδικασία εφαρμόζεται όταν το Δικαστήριο, μόνον σε περίπτωση έφεσης κατά καταδικαστικής απόφασης, θεωρεί ότι υπάρχουν λόγοι μείωσης της ποινής κατά την παράγραφο 2 (α).

2.(α) Αν το Τμήμα Πρώτου Βαθμού δεν διατάξει άλλως, ο καταδικασθείς παραμένει υπό κράτηση καθ'ον χρόνο εκκρεμεί η έφεση.

(β) Αν η παραμονή υπό κράτηση του καταδικασθέντος υπερβαίνει την επιβληθείσα ποι\ή Φυλάκισης, αυτός απολύεται, εκτός αν ασκήσει έφεση και ο Εισαγγελέας, οπότε η απόλυση θα υπόκειται στους όρους του εδαφίου (γ) κατωτέρω.

(γ) Σε περίπτοοση αθωώσεως. ο κατηγορούμενος απολύεται αμέσοος. σύμφωνα με τα ακόλουθα:

(ι) Σε εξαιρετικές περιστάσεις και αφού ληφθούν υπόψη, μεταξύ άλλων, ο συγκεκριμένος κίνδυνος διαφυγής,

η σοβαρότητα του εγκλήματος, για το οποίο κατηγορείται, και η πιθανότητα ευδοκίμησης της έφεσης, το Τμήμα Πρώτου Βαθμού, με αίτηση του Εισαγγελέα, μπορεί να διατάξει τη διατήρηση της κράτησης του προσώπου όσο εκκρεμεί η έφεση.

(ιι) Η απόφαση του Τμήματος Πρώτου Βαθμού κατά το εδάφιο (γ) (ι) μπορεί να προσβληθεί με έφεση κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

4. Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 3 (α) και (β), η εκτέλεση της απόφασης ή της ποινής αναστέλλεται κατά τη διάρκεια της προθεσμίας άσκησης της έφεσης και για όσο χρόνο διαρκεί η διαδικασία της έφεσης.

Άρθρο 82

Έφεση κατά άλλων αποφάσεων

1. Οποιοδήποτε από τα μέρη μπορεί να ασκήσει έφεση κατά των ακολούθων αποφάσεων, κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης :

(α) Αποφάσεων σχετικών με την δικαιοδοσία ή το παραδεκτό

(β) Αποφάσεων που δέχονται ή απορρίπτουν το αίτημα απολύσεως του ανακρινομένου ή διωκομένου

(γ) Αποφάσεων του Τμήματος Προδικασίας να ενεργήσει αυτεπαγγέλτως κατά το άρθρο 56 παρ. 3

(δ) Αποφάσεων για θέματα, τα οποία θα επηρέαζαν σημαντικά τη δίκαιη και ταχεία διεξαγωγή της διαδικασίας ή την έκβαση της δίκης και για. τα οποία, κατά την άποψη του Τμήματος Προδικασίας ή του Τμήματος Πρώτου Βαθμού, μια άμεση απόφαση του Τμήματος Εφέσεων μπορεί να προαγάγει ουσιαστικά την διαδικασία.

2. Απόφαση του Τμήματος Προδικασίας κατά το άρθρο 57 παρ. 3 (δ) μπορεί να εφεσιβληθεί από το ενδιαφερόμενο Κράτος ή τον Εισαγγελέα, με την άδεια του Τμήματος Προδικασίας. Η εκδίκαση της έφεσης είναι ταχεία.

3. Η έφεση δεν έχει αφ' εαυτής ανασταλτικό αποτέλεσμα, εκτός αν διατάξει τούτο το Τμήμο. Εφέσεων, ύστερα από αίτηση, κατά τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

4. Ο νομικός εκπρόσωπος των θυμάτων, ο καταδικασθείς ή ο καλόπιστος τρίτος κύριος περιουσίας που θίγεται από μία διάταξη κατά το άρθρο 75. μπορεί να ασκήσει έφεση κατά της διάταξης για επανορθώσεις, όπως προβλέπεται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

Άρθρο 83

Διαδικασία εφέσεως

1. Για τους σκοπούς της διαδικασίας κατά το άρθρο 81 και το παρόν άρθρο. το Τμήμα Εφέσεων έχει τις εξουσίες του Τμήματος Πρώτου Βαθμού.

2. Αν το Τμήμα Εφέσεων διαπιστώσει ότι η διαδικασία βάσει της οποίας εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση έπασχε κατά τρόπο που επηρέασε την αξιοπιστία της απόφασης ή της ποινής ή ότι η εκκαλουμένη απόφαση ή ποινή επηρεάστηκε ουσιαστικά από εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών ή νομικό σφάλμα ή δικονομική παράβαση, μπορεί :

(α) Να εξαφανίσει ή να μεταρρυθμίσει την απόφαση ή την ποινή.

(β) Να διατάξει νέα δίκη ενώπιον του Τμήματος Πρώτου Βαθμού με διαφορετική σύνθεση.

Για τους λόγους αυτούς, το Τμήμα Εφέσεων μπορεί να επιστρέψει ένα πραγματικό ζήτημα στο αρχικό Τμήμα Πρώτου Βαθμού, για να κρίνει το ζήτημα αυτό και να απαντήσει αναλόγως, ή μπορεί το ίδιο να διατάξει αποδείξεις και να αποφασίσει επί του ζητήματος. Όταν εφεσιβληθούν η απόφαση ή η ποινή μόνον από τον καταδικασθέντα ή από τον Εισαγγελέα. υπέρ του καταδικασθέντος, αυτές δεν είναι δυνατόν να μεταρρυθμισθούν εις βάρος αυτού.

3. Σε περίπτωση έφεσης κατά ποινής, αν το Τμήμα Εφέσεων διαπιστώσει ότι η ποινή ήταν δυσανάλογη ως προς το έγκλημα, έχει την δυνατότητα να αλλάξει την ποινή κατά το Κεφάλαιο 7.

4. Η απόφαση του Τμήματος Εφέσεων λαμβάνεται με πλειοψηφία των δικαστών και απαγγέλλεται δημόσια. Στην απόφαση εκτίθεται η αιτιολογία επί της οποίας αυτή στηρίχθηκε. Όταν δεν επιτυγχάνεται ομοφωνία, στην απόφαση περιέχονται οι απόψεις και της πλειοψηφίας και της μειοψηφίας, αλλά και η χωριστή ή αποκλίνουσα άποψη ενός δικαστή σε κάποιο νομικό ζήτημα.

5. Το Τμήμα Εφέσεων μπορεί να απαγγείλει την απόφαση του απουσία του αθωωθέντος ή καταδικασθέντος.

Άρθρο 84

Αναθεώρηση καταδίκης ή ποινής

1. Ο καταδικασθείς ή. σε περίπτωση θανάτου του, ο σύζυγος, τα τέκνα, οι γονείς ή οποιοσδήποτε ζων κατά την στιγμή του θανάτου του κατηγορουμένου. προς τον οποίον έχουν δοθεί σαφείς έγγραφες οδηγίες από τον κατηγορούμενο να υποβάλει ένα τέτοιο αίτημα, ή ο Εισαγγελέας, ενεργών εκ μέρους αυτού. μπορεί να ζητήσει από το Τμήμα Εφέσεων την αναθεώρηση της τελεσίδικης καταδικαστικής απόφασης ή της ποινής, για τους ακόλουθους λόγους :

(α) Αποκαλύφθηκαν νέα αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία:

(ι) Δεν ήταν διαθέσιμα κατά τον χρόνο της δίκης, χωρίς η αδυναμία αυτή να αποδίδεται εν όλω ή εν μέρει στο αιτούμενο μέρος, και

ιι) Είναι τόσο σημαντικά, ώστε. αν είχαν παρουσιαστεί στην δίκη. θα οδηγούσαν πιθανώς σε διαφορετική ετυμηγορία.

(β) Αποκαλύφθηκε προσφάτως ότι αποφασιστικής σημασίας αποδεικτικά στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη στη δίκη και στα οποία στηρίχθηκε η καταδίκη, ήταν ψευδή, πλαστά ή παραποιημένα.

(γ) Ένας η περισσότεροι δικαστές, που συμμετείχαν στην λήψη καταδικαστικής απόφασης ή την επιβεβαίωση των κατηγοριών, επέδειξαν. στην υπόθεση αυτή. ανάρμοστη συμπεριφορά ή παρέβησαν βαρύτατα τα καθήκοντα τους σε βαθμό που να δικαιολογείται η απομάκρυνση του δικαστή ή των δικαστών αυτών από την υπηρεσία τους κατά το άρθρο 46.

2. Το Συμβούλιο Εφέσεων απορρίπτει την αίτηση, αν κρίνει αυτήν αβάσιμη. Αν κρίνει ότι η αίτηση είναι βάσιμη, έχει. κατά περίπτωση, τη δυνατότητα :

(α) Να συγκαλέσει εκ νέου το αρχικό Τμήμα Πρώτου Βαθμού

(β) Να συστήσει νέο Τμήμα Πρώτου Βαθμού

(γ) Να διατηρήσει δικαιοδοσία επί του θέματος.

με σκοπό, αφού ακούσει τα μέρη. κατά τον τρόπο που εκτίθεται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, να αποφασίσει αν η απόφαση πρέπει να αναθεωρηθεί.

Άρθρο 85

Αποζημίωση υπέρ του συλληφθέντος ή καταδικασθέντος

1.Όποιος υπήρξε θύμα παράνομης σύλληψης ή κράτησης έχει εκτελεστό δικαίωμα αποζημιώσεως.

2. Όταν ένα πρόσωπο έχει καταδικασθεί για ποινικό αδίκημα με τελεσίδικη απόφαση και η καταδικαστική απόφαση, εν συνεχεία, εξαφανίζεται, επειδή νέα ή προσφάτως αποκαλυφθέντα πραγματικά περιστατικά δείχνουν ότι υπήρξε δικαστική πλάνη, το πρόσωπο που τιμωρήθηκε ως αποτέλεσμα μιας τέτοιας καταδίκης, αποζημιώνεται σύμφωνα με τον νόμο, εκτός αν αποδειχθεί ότι η μη έγκαιρη αποκάλυψη των αγνώστων πραγματικών περιστατικών, οφείλεται εν όλω ή εν μέρει, στο πρόσωπο αυτό.

3. Σε εξαιρετικές περιστάσεις, όταν το Δικαστήριο ανακαλύψει σημαντικά πραγματικά περιστατικά τα οποία αποδεικνύουν ότι υπήρξε σοβαρή και πρόδηλη δικαστική πλάνη, μπορεί κατά την κρίση του να επιδικάσει αποζημίωση, κατά τα κριτήρια που προβλέπονται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης, σε πρόσωπο που αποφυλακίστηκε συνεπεία τελεσίδικης αθωωτικής αποφάσεως ή τερματισμού της διαδικασίας γι'αυτό το λόγο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Άρθρο 86

Γενική υποχρέωση συνεργασίας

Κατά τις διατάξεις του παρόντος Καταστατικού, τα Κράτη Μέρη συνεργάζονται πλήρως με το Δικαστήριο στην ανάκριση και δίωξη των εγκλημάτων που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία του.

Άρθρο 87

Αιτήσεις συνεργασίας : γενικές διατάξεις

1. (α) Το Δικαστήριο έχει την εξουσία να υποβάλει αιτήσεις στα Κράτη Μέρη για συνεργασία. Οι αιτήσεις διαβιβάζονται δια της διπλωματικής οδού ή οποιασδήποτε άλλης κατάλληλης οδού που μπορεί να καθορισθεί από κάθε Κράτος Μέρος κατά την επικύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση. Μεταγενέστερες μεταβολές στον καθορισμό γίνονται από κάθε Κράτος Μέρος σύμφωνα με τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

(β) Όταν είναι πρόσφορο, με την επιφύλαξη των διατάξεων του εδαφίου (α), οι αιτήσεις μπορούν να διαβιβασθούν μέσω της Διεθνούς Ποινικής Αστυνομικής Οργάνωσης ή κάθε αρμόδιου περιφερειακού οργανισμού.

2. Αιτήσεις συνεργασίας και τα υποστηρικτικά έγγραφα συνοδεύονται από μετάφραση στην επίσημη γλώσσα του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή σε μία από τις γλώσσες εργασίας του Δικαστηρίου, κατ' επιλογήν του Κράτους κατά την επικύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση. Μεταγενέστερες μεταβολές της επιλογής αυτής γίνονται σύμφωνα με τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

3. Το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση τηρεί τον εμπιστευτικό χαρακτήρα της αίτησης συνεργασίας και των υποστηρικτικών της εγγράφων, εκτός και στο μέτρο που η δημοσιοποίηση είναι αναγκαία για την εκτέλεση της αίτησης.

4. Σχετικά με κάθε αίτηση για συνδρομή που υποβάλλεται κατά το παρόν Κεφάλαιο, το Δικαστήριο μπορεί να λάβει τα μέτρα, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που αφορούν την προστασία των πληροφοριών, τα οποία μπορεί να είναι απαραίτητα για την προστασία της ασφάλειας ή της σωματικής ή ψυχικής ευημερίας των θυμάτων, πιθανών μαρτύρων και των οικογενειών τους. Το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει κάθε πληροφορία, που παρέχεται σύμφωνα με το παρόν Κεφάλαιο, να γνωστοποιείται και να χρησιμοποιείται κατά τρόπο που να προστατεύεται η ασφάλεια και η σωματική ή ψυχική υγεία των θυμάτων . πιθανών μαρτύρων ή των οικογενειών τους.

5. (α) Το Δικαστήριο μπορεί να καλέσει κάθε Κράτος μη μέρος στο παρόν Καταστατικό να παράσχει συνδρομή κατά το παρόν Κεφάλαιο επί τη βάσει ειδικού διακανονισμού, συμφωνίας με το Κράτος αυτό ή σε οποιαδήποτε άλλη βάση.

(β) Όταν ένα Κράτος μη μέρος στο παρόν Καταστατικό, το οποίο έχει συνάψει ειδικό διακανονισμό ή συμφωνία με το Δικαστήριο, δεν συνεργάζεται σχετικά με αιτήσεις που γίνονται σύμφωνα με τον διακανονισμό ή τη συμφωνία, το Δικαστήριο μπορεί να πληροφορήσει σχετικά τη Συνέλευση των Κρατών Μερών ή. σε περίπτωση που το Συμβούλιο Ασφαλείας έχει παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο, το Συμβούλιο Ασφαλείας.

6. Το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει από κάθε διακυβερνητική οργάνωση να παράσχει πληροφορίες ή έγγραφα. Το Δικαστήριο μπορεί επίσης να ζητήσει άλλες μορφές συνεργασίας και συνδρομής που μπορεί να συμφωνηθούν με μία τέτοια οργάνωση και που είναι σύμφωνες με την αρμοδιότητα ή την εντολή του.

7. Όταν ένα Κράτος Μέρος, παρά τις διατάξεις του παρόντος Καταστατικού. δεν συμμορφώνεται με αίτηση του Δικαστηρίου για συνεργασία, εμποδίζοντας με αυτόν τον τρόπο το Δικαστήριο στην άσκηση των λειτουργιών και εξουσιών του κατά το παρόν Καταστατικό, το Δικαστήριο μπορεί να προβεί σε σχετική διαπίστωση και να παραπέμψει το ζήτημα στη Συνέλευση των Κρατών Μερών ή. αν το Συμβούλιο Ασφαλείας έχει παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο, στο Συμβούλιο Ασφαλείας.

Άρθρο 88

Διαθέσιμες διαδικασίες κατά το εθνικό δίκαιο

Τα Κράτη Μέρη διασφαλίζουν τη θέσπιση διαδικασιών κατά τα εθνικά τους δίκαια για όλες τις μορφές συνεργασίας που προσδιορίζονται στο παρόν Κεφάλαιο.

Άρθρο 89

Παράδοση προσώπων στο Δικαστήριο

1. Το Δικαστήριο μπορεί να διαβιβάσει αίτηση για σύλληψη και παράδοση ενός προσώπου, συνοδευόμενη από το υποστηρικτικό υλικό που ορίζεται στο άρθρο 91, σε κάθε Κράτος στο έδαφος του οποίου ενδέχεται να βρίσκεται το πρόσωπο αυτό και ζητεί την συνεργασία του Κράτους στην σύλληψη και παράδοση του προσώπου αυτού. Τα Κράτη Μέρη, κατά τις διατάξεις του παρόντος Κεφαλαίου και την διαδικασία κατά το εθνικό τους Δίκαιο, συμμορφώνονται με τις αιτήσεις για σύλληψη και παράδοση.

2. Όταν το πρόσωπο του οποίου ζητείται η σύλληψη, προβάλλει αντιρρήσεις ενώπιον εθνικού Δικαστηρίου επί τη βάσει της αρχής ne bis in idem, όπως προβλέπεται στο άρθρο 20, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση διαβουλεύεται αμέσως με το Δικαστήριο για να αποφασιστεί αν έχει υπάρξει κρίση επί του παραδεκτού. Αν η υπόθεση γίνει παραδεκτή, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση προχωρεί στην εκτέλεση της. Αν εκκρεμεί η κρίση για το παραδεκτό, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να αναβάλει την εκτέλεση της αίτησης για παράδοση του προσώπου μέχρι το Δικαστήριο να αποφασίσει για το παραδεκτό.

3. (α)Τα Κράτη-Μέρη επιτρέπουν, κατά το εθνικό τους δικονομικό δίκαιο, την μεταφορά μέσω του εδάφους τους του προσώπου που παραδίδεται στο Δικαστήριο από άλλο Κράτος, εκτός αν η διέλευση μέσω του Κράτους αυτού θα εμπόδιζε ή θα καθυστερούσε την παράδοση.

(β) Η αίτηση του Δικαστηρίου για διέλευση διαβιβάζεται κατά το άρθρο 87. Η αίτηση για διέλευση περιλαμβάνει:

(ι) Περιγραφή του μεταφερομένου προσώπου.

(ιι) Συνοπτική αναφορά των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως και τον νομικό χαρακτηρισμό τους. και

(ιιι) Το ένταλμα σύλληψης και παράδοσης.

(γ) Το μεταφερόμενο πρόσοδο τελεί υπό κράτηση κατά τον χρόνο διέλευσης.

(δ) Δεν απαιτείται έγκριση αν το πρόσωπο μεταφέρεται αεροπορικώς και δεν 'έχει προγραμματιστεί προσγείωση στο έδαφος του Κράτους διέλευσης.

(ε) Αν λάβει χώρα μη προγραμματισμένη προσγείωση στο έδαφος του Κράτους διέλευσης, το Κράτος αυτό μπορεί να απαιτήσει από το Δικαστήριο υποβολή αίτησης διέλευσης, όπως προβλέπεται στο εδάφιο (β). Το Κράτος διελεύσεως θέτει υπό κράτηση το μεταφερόμενο πρόσωπο μέχρι να ληφθεί η αίτηση διέλευσης και να πραγματοποιηθεί η διέλευση υπό την προϋπόθεση ότι η κράτηση για τους σκοπούς του παρόντος εδαφίου δεν μπορεί να υπερβεί τις 96 ώρες από την μη προγραμματισμένη προσγείωση, εκτός αν η αίτηση παραληφθεί εντός του χρόνου αυτού.

4. Αν κατά του προσώπου το οποίο καταζητείται έχει ασκηθεί ποινική δίωξη ή αυτό εκτίει ποινή στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση για έγκλημα διαφορετικό από αυτό για το οποίο ζητείται η παράδοση του στο Δικαστήριο, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, αφού λάβει την απόφαση να δεχθεί την αίτηση, διαβουλεύεται με το Δικαστήριο.

Άρθρο 90

Συρροή αιτήσεων

1. Κράτος Μέρος, το οποίο λαμβάνει μία αίτηση από το Δικαστήριο για την παράδοση ενός προσώπου κατά το άρθρο 89, αν παραλλήλως παραλάβει από οποιοδήποτε άλλο Κράτος αίτηση εκδόσεως για το ίδιο πρόσωπο και για την ίδια συμπεριφορά που συνιστά την βάση του εγκλήματος για το οποίο ζητείται η παράδοση του από το Δικαστήριο, γνωστοποιεί στο Δικαστήριο και στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος το γεγονός αυτό.

2. Αν το αιτούμενο την έκδοση Κράτος είναι Κράτος Μέρος, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δίνει προτεραιότητα στην αίτηση του Δικαστηρίου, αν:

(α) Το Δικαστήριο, κατά το άρθρο 18 ή 19, αποφάσισε ότι η υπόθεση, που αφορά την αίτηση παράδοσης είναι παραδεκτή και η απόφαση αυτή λαμβάνει υπόψη την ανάκριση ή δίωξη που διεξήχθη από το αιτούμενο την έκδοση Κράτος σε σχέση προς την αίτηση έκδοσης του ή

(β)Το Δικαστήριο λαμβάνει απόφαση που περιγράφεται στο εδάφιο (α) σύμφωνα με την γνωστοποίηση από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση κατά την παράγραφο 1.

3. Όταν δεν έχει ληφθεί απόφαση κατά την παράγραφο 2(α). το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση έχει την διακριτική ευχέρεια να προχωρήσει. ενόσω εκκρεμεί η απόφαση του Δικαστηρίου κατά την παράγραφο 2 β. στο χειρισμό της αίτησης εκδόσεως του αιτούμενου την έκδοση Κράτους, δεν εκδίδει όμως το πρόσωπο μέχρις ότου το Δικαστήριο αποφασίσει ότι η υπόθεση είναι απαράδεκτη. Η απόφαση του Δικαστηρίου λαμβάνεται με ταχεία διαδικασία.

4. Αν το αιτούμενο την έκδοση Κράτος δεν είναι Κράτος Μέρος στο παρόν Καταστατικό, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, αν δεν δεσμεύεται από διεθνή υποχρέωση να εκδόσει το πρόσωπο στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος, δίδει προτεραιότητα στην αίτηση του Δικαστηρίου για παράδοση του. αν τούτο έχει αποφασίσει ότι η υπόθεση είναι παραδεκτή.

5. Όταν μία υπόθεση κατά την παράγραφο 4 δεν έχει κριθεί παραδεκτή από το Δικαστήριο, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, κατά την διακριτική του ευχέρεια, μπορεί να προχωρήσει στον χειρισμό της αιτήσεως εκδόσεως του αιτούμενου την έκδοση Κράτους.

6. Στις περιπτώσεις που εφαρμόζεται η παράγραφος 4. με εξαίρεση την περίπτωση που το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεσμεύεται από διεθνή υποχρέωση να εκδόσει το πρόσωπο στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος που δεν είναι μέρος του παρόντος Καταστατικού, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση αποφασίζει αν θα παραδόσει το πρόσωπο στο Δικαστήριο ή αν θα το εκδόσει στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος. Κατά την απόφαση του. το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση λαμβάνει υπόψη όλους τους σχετικούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων, ιδίως :

(α) Της χρονολογικής σειράς των αιτήσεων.

(β)Των συμφερόντων του αιτουμένου την έκδοση Κράτους, περιλαμβανομένων, εφόσον είναι σχετικά, του αν το έγκλημα τελέστηκε στο έδαφος του και της εθνικότητας των θυμάτων και του ζητουμένου προσώπου και

(γ) Της δυνατότητας μεταγενέστερης παράδοσης στο Δικαστήριο από το αιτούμενο την έκδοση Κράτος.

7. Όταν ένα Κράτος Μέρος το οποίο παραλαμβάνει αίτηση από το Δικαστήριο για παράδοση προσώπου, παραλαμβάνει επίσης αίτηση έκδοσης του ιδίου προσώπου από οποιοδήποτε Κράτος για συμπεριφορά διαφορετική από αυτήν που στοιχειοθετεί το έγκλημα, για το οποίο το Δικαστήριο ζητεί την παράδοση του προσώπου :

(α) Το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, αν δεν δεσμεύεται από υφισταμένη διεθνή υποχρέωση να εκδόσει το πρόσωπο στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος; δίδει προτεραιότητα στην αίτηση του Δικαστηρίου.

(β) Το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, αν δεσμεύεται από υφισταμένη διεθνή υποχρέωση να εκδόσει το πρόσωπο στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος, αποφασίζει αν θα παραδόσει το πρόσωπο στο Δικαστήριο ή θα το εκδόσει στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος. Για τη

λήψη της απόφασης του αυτής, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση κρίνει όλους τους σχετικούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων ιδίως αυτών που αναφέρονται στην παράγραφο 6. αλλά θα λάβει ιδιαίτερα υπόψη του και τη σχετική φύση και βαρύτητα της υπό κρίση συμπεριφοράς.

8. Όταν. ύστερα από ειδοποίηση κατά το παρόν άρθρο, το Δικαστήριο έχει αποφασίσει ότι η υπόθεση δεν είναι παραδεκτή, και μεταγενεστέρως η έκδοση στο αιτούμενο την έκδοση Κράτος δεν γίνει αποδεκτή, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ειδοποιεί το Δικαστήριο για την απόφαση αυτή.

Άρθρο 91

Περιεχόμενο της αίτησης σύλληψης και παράδοσης

1. Η αίτηση για σύλληψη και παράδοση γίνεται εγγράφως. Σε επείγουσες περιπτώσεις, η αίτηση μπορεί να γίνει με κάθε μέσο ικανό να μεταδόσει έγγραφο αποτύπωμα, υπό την προϋπόθεση ότι η αίτηση επιβεβαιώνεται μέσω του διαύλου που προβλέπεται στο άρθρο 87 παρ. 1 (α).

2. Σε περίπτωση αιτήσεως για σύλληψη και παράδοση προσώπου, για το οποίο έχει εκδοθεί ένταλμα συλλήψεως από το Τμήμα Προδικασίας κατά το άρθρο 58. η αίτηση περιέχει ή υποστηρίζεται από τα ακόλουθα :

(α) Πληροφορίες για την περιγραφή του ζητουμένου προσώπου, επαρκείς για να προσδιορίσουν την ταυτότητα του. και πληροφορίες για την πιθανή διαμονή του

(β) Αντίγραφο του εντάλματος σύλληψης, και

(γ) Έγγραφα, δηλώσεις ή πληροφορίες που μπορεί να απαιτούνται για την εκπλήρωση των προϋποθέσεων για την διαδικασία παράδοσης στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση εντούτοις οι προϋποθέσεις αυτές δεν θα πρέπει να είναι επαχθέστερες από αυτές που εφαρμόζονται σε αιτήσεις εκδόσεως, σύμφωνα με συμβάσεις ή διακανονισμούς μεταξύ του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση και άλλων Κρατών και, αν είναι δυνατό. θα πρέπει να είναι λιγότερο επαχθείς, λαμβάνοντας υπόψη την ιδιαίτερη φύση του Δικαστηρίου.

3. Σε περίπτωση αιτήσεως για σύλληψη και παράδοση προσώπου που έχει ήδη καταδικασθεί, η αίτηση περιέχει ή υποστηρίζεται από :

(α) Αντίγραφο κάθε εντάλματος συλλήψεως για το πρόσωπο αυτό

(β) Αντίγραφο της καταδικαστικής αποφάσεως

(γ) Πληροφορίες που αποδεικνύουν ότι το ζητούμενο πρόσωπο είναι αυτό που αναφέρεται στην καταδικαστική απόφαση, και

(δ)Αν στο ζητούμενο πρόσωπο έχει επιβληθεί ποινή, αντίγραφο της ποινής που επιβλήθηκε και. σε περίπτωση ποινής φυλάκισης, βεβαίωση για το χρόνο που έχει ήδη εκτιθεί και τον υπόλοιπο χρόνο έκτισης.

4. Ύστερα από την αίτηση του Δικαστηρίου, το Κράτος Μέρος διαβουλεύεται με το Δικαστήριο, είτε γενικώς είτε σε σχέση με συγκεκριμένο ζήτημα, σχετικά με τις προϋποθέσεις κατά το εθνικό του δίκαιο οι οποίες θα μπορούσαν να εφαρμοστούν κατά την παράγραφο 2 (γ). Κατά τη διάρκεια των διαβουλεύσεων, το Κράτος Μέλος ενημερώνει το Δικαστήριο για τις ιδιαίτερες προϋποθέσεις της εθνικής του νομοθεσίας.

Άρθρο 92

Προσωρινή σύλληψη

1. Σε επείγουσες περιπτώσεις, το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει την προσωρινή σύλληψη του ζητουμένου προσώπου, ενόσω εκκρεμεί η υποβολή αίτησης για παράδοση και των υποστηρικτικων εγγράφων που προβλέπονται στο άρθρο 91.

2. Η αίτηση για προσωρινή σύλληψη γίνεται με οποιοδήποτε μέσο αποδόσεως εγγράφου αποτυπώματος και περιλαμβάνει τα εξής:

(α) Πληροφορίες ως προς την περιγραφή του ζητουμένου προσώπου, επαρκείς για να προσδιορίσουν την ταυτότητα του και πληροφορίες ως προς την προφανή διαμονή του

(β) Συνοπτική περιγραφή των εγκλημάτων για τα οποία ζητείται η σύλληψη του. και των πραγματικών περιστατικών που φέρονται να στοιχειοθετούν τα εγκλήματα αυτά. συμπεριλαμβανομένων, αν είναι δυνατόν, της ημερομηνίας και του τόπου τελέσεώς τους.

(γ) Δήλωση για την ύπαρξη εντάλματος συλλήψεως ή καταδικαστικής αποφάσεως κατά του ζητουμένου προσώπου, και

(δ) Δήλωση ότι θα ακολουθήσει η υποβολή αιτήσεως για παράδοση του ζητουμένου προσώπου.

3. Ο προσωρινώς συλληφθείς μπορεί να αφεθεί ελεύθερος αν το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεν έλαβε την αίτηση για παράδοση και σύλληψη και τα υποστηρικτικά της έγγραφα, όπως προσδιορίζονται στο άρθρο 91. εντός των χρονικών ορίων που καθορίζονται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης. Εντούτοις, το πρόσωπο μπορεί να συναινέσει στην παράδοση προ της εκπνοής της προθεσμίας, αν τούτο επιτρέπεται από το δίκαιο του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση. Σ'αυτήν την περίπτωση, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση προχωρεί στην παράδοση του προσώπου στο Δικαστήριο το συντομότερο δυνατόν.

4. Το γεγονός ότι το ζητούμενο πρόσωπο αφέθηκε ελεύθερο κατά την παράγραφο 3, δεν θίγει την μεταγενέστερη σύλληψη και παράδοση αυτού, αν η αίτηση για σύλληψη και παράδοση και τα υποστηρικτικά έγγραφα παραδοθούν σε μεταγενέστερο χρόνο.

Άρθρο 93

Άλλες μορφές συνεργασίας

1. Τα Κράτη Μέρη, κατά τις διατάξεις του παρόντος Κεφαλαίου και κατά την διαδικασία του εθνικού τους δικαίου, συμμορφώνονται με αιτήσεις του Δικαστηρίου να παράσχουν την ακόλουθη συνδρομή σχετικά με ανακρίσεις ή διώξεις:

(α) Αναγνώριση της ταυτότητας και του τόπου που ευρίσκονται πρόσωπα ή αντικείμενα

(β) Συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων, συμπεριλαμβανομένων ενόρκων καταθέσεων και εμφάνιση αποδεικτικών στοιχείων, συμπεριλαμβανομένων γνωμοδοτήσεων και εκθέσεων εμπειρογνωμόνων που είναι αναγκαίες για το Δικαστήριο

(γ) Λήψη καταθέσεων από ανακρινόμενους ή διωκόμενους

(δ) Κοινοποίηση εγγράφων, συμπεριλαμβανομένων δικαστικών εγγράφων

(ε) Διευκόλυνση της εκούσιας εμφάνισης μαρτύρων ή εμπειρογνωμόνων ενώπιον του Δικαστηρίου

(στ) Προσωρινή μεταφορά προσώπων όπως προβλέπεται στην παράγραφο 7.

(ζ) Αυτοψία χώρων και τοποθεσιών, συμπεριλαμβανομένης και της εκταωής και της εξετάσεως χώρων ταφής

(η) Διενέργεια ερευνών και κατασχέσεων

(θ) Παροχή αρχείων και εγγράφων, συμπεριλαμβανομένων επισήμων αρχείων και εγγράφων

(ι) Προστασία των θυμάτων και των μαρτύρων και διασφάλιση του αποδεικτικού υλικού

(ία) Αναγνώριση της ταυτότητας, εντοπισμός και δέσμευση ή δήμευση προϊόντων εγλήματος. περιουσίας και αγαθών και οργάνων του εγκλήματος με τελικό σκοπό την ενδεχόμενη δήμευση τους. χωρίς να θίγονται τα δικαιώματα των καλόπιστων τρίτων και

(ιβ) Κάθε άλλη μορφή συνδρομής που δεν απαγορεύεται από το δίκαιο του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, με σκοπό την διευκόλυνση της ανακρίσεως και δίωξης εγκλημάτων που υπάγονται στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

2. Το Δικαστήριο έχει την εξουσία να παράσχει διαβεβαίωση σε μάρτυρα ή πραγματογνώμονα που εμφανίζεται ενώπιον του Δικαστηρίου ότι δεν θα διωχθεί, κρατηθεί ή υποστεί οποιονδήποτε περιορισμό της προσωπικής του ελευθερίας από το Δικαστήριο σε σχέση με οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη που προηγήθηκε της αναχωρήσεως του από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση.

3. Όταν η εκτέλεση ενός συγκεκριμένου μέτρου συνδρομής, που περιγράφεται λεπτομερώς σε αίτηση που υποβάλλεται κατά την παράγραφο 1. απαγορεύεται στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση με βάση υπάρχουσα θεμελιώδη δικαιική αρχή γενικής εφαρμογής, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση διαβουλεύεται αμελλητί με το Δικαστήριο προκειμένου να επιλυθεί το ζήτημα. Κατά τις διαβουλεύσεις, εξετάζεται εάν η συνδρομή μπορεί να παρασχεθεί με άλλο τρόπο ή υπό όρους. Αν ύστερα από τις διαβουλεύσεις, το θέμα δεν μπορεί να επιλυθεί, το Δικαστήριο τροποποιεί την αίτηση όπως απαιτείται.

4. Κατά το άρθρο 72, ένα Κράτος Μέρος μπορεί να αρνηθεί αίτηση για συνδρομή . εν όλω ή εν μέρει, μόνον αν η αίτηση αφορά την προσκόμιση εγγράφων ή αποκάλυψη αποδεικτικού υλικού που έχουν σχέση με την εθνική του ασφάλεια.

5. Πριν απορριφθεί η αίτηση συνδρομής κατά την παράγραφο 1 (ιβ), το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση εξετάζει αν η συνδρομή μπορεί να παρασχεθεί υπό ιδιαίτερους όρους ή αν η συνδρομή μπορεί να παρασχεθεί σε μεταγενέστερο χρόνο ή με εναλλακτικό τρόπο, υπό την προϋπόθεση ότι αν το Δικαστήριο ή ο Εισαγγελέας αποδεχθούν την υπό όρους συνδρομή. δεσμεύονται από τους όρους αυτούς.

6. Αν η αίτηση συνδρομής απορριφθεί, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ενημερώνει αμελλητί το Δικαστήριο ή τον Εισαγγελέα για τους λόγους άρνησης του.

7. (α) Το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει την προσωρινή μεταφορά του υπό κράτηση προσώπου για τον σκοπό της αναγνωρίσεως της ταυτότητας του ή για την λήψη καταθέσεως ή για παροχή άλλης συνδρομής. Το πρόσωπο μπορεί να μεταφερθεί αν πληρούνται οι ακόλουθοι όροι:

(ι) Το πρόσωπο, αφού ενημερωθεί, δίδει ελεύθερα την συγκατάθεση του για την μεταφορά

(ιι) Το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση συμφωνεί για τη μεταφορά, υπό τους όρους που μπορεί να συμφωνηθούν από το Κράτος αυτό και το Δικαστήριο

(β) Το πρόσωπο που μεταφέρεται παραμένει υπό κράτηση. Όταν εκπληρωθεί ο σκοπός της μεταφοράς, το Δικαστήριο επιστρέφει αμελλητί το πρόσωπο στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση.

8. (α) Το Δικαστήριο διασφαλίζει την εμπιστευτικότητα των εγγράφων και πληροφοριών, στο βαθμό που τούτο απαιτείται για την ανάκριση και τις ενέργειες που περιγράφονται στην αίτηση.

(β) Όταν είναι αναγκαίο, το. Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να διαβιβάσει σε εμπιστευτική βάση έγγραφα ή πληροφορίες στον Εισαγγελέα. Ο Εισαγγελέας μπορεί εν συνεχεία να τα χρησιμοποιήσει μόνον προς τον σκοπό της παραγωγής νέων αποδεικτικών στοιχείων .

(γ) Το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί, αυτεπαγγέλτως ή με αίτηση του Εισαγγελέα, να συναινέσει μεταγενέστερα στην αποκάλυψη τέτοιων εγγράφων ή πληροφοριών. Αυτά μπορούν εν συνεχεία να χρησιμοποιηθούν ως αποδεικτικά στοιχεία κατά τις διατάξεις των Κεφαλαίων 5 και 6 και σύμφωνα με τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

9. (α) (ι) Στην περίπτωση που ένα Κράτος Μέρος λάβει συρρέουσες αιτήσεις, διαφορετικές από αιτήσεις για παράδοση ή έκδοση από το Δικαστήριο και από άλλο Κράτος σύμφωνα με διεθνή υποχρέωση, το Κράτος Μέρος προσπαθεί, σε συνεννόηση με το Δικαστήριο και το άλλο Κράτος, να ικανοποιήσει αμφότερες τις αιτήσεις, είτε αναβάλλοντας, αν είναι αναγκαίο. την μία από αυτές είτε επιβάλλοντας όρους στην μία ή στην άλλη.

(ιι) Αν αυτό δεν επιτευχθεί, η συρροή αιτήσεων αντιμετωπίζεται κατά τις αρχές που ορίζονται στο άρθρο 90.

(β) Όταν. εντούτοις, η αίτηση από το Δικαστήριο αφορά πληροφορίες,, ιδιοκτησία ή πρόσωπα που υπόκεινται στον έλεγχο τρίτου Κράτους ή διεθνούς οργανισμού, δυνάμει διεθνούς συμφωνίας, τα Κράτη προς τα οποία απευθύνεται η αίτηση ενημερώνουν σχετικά το Δικαστήριο και αυτό απευθύνει την αίτηση του στο τρίτο Κράτος ή τον διεθνή οργανισμό.

10. (Α) Το Δικαστήριο μπορεί ύστερα από αίτηση, να συνεργαστεί και να παράσχει συνδρομή σε ένα Κράτος Μέρος, στο οποίο διεξάγεται ανάκριση ή δίκη για πράξη που συνιστά έγκλημα υπαγόμενο στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου ή σοβαρό έγκλημα κατά το εθνικό δίκαιο του αιτούντος Κράτους. (Β) (ι) Η συνδρομή που παρέχεται κατά το εδάφιο (Α) περιλαμβάνει μεταξύ άλλων :

(α)Τη διαβίβαση δηλώσεο)ν. εγγράφων ή άλλου είδους αποδεικτικών στοιχείων, τα οποία έχουν συλλεγεί κατά τη διάρκεια ανάκρισης ή δίκης που διεξήχθη από το Δικαστήριο, και

(β) Την εξέταση οιουδήποτε προσώπου το οποίο τελεί υπό κράτηση με διαταγή του Δικαστηρίου.

(ιι) Στην περίπτοκτη της συνδρομής κατά το εδάφιο (βυι) (α) :

(α)Αν τα έγγραφα ή τα άλλου είδους αποδεικτικά στοιχεία αποκτήθηκαν με τη συνδρομή ενός Κράτους, για την διαβίβαση τους απαιτείται η συναίνεση του Κράτους αυτού, και

(β) Αν οι δηλώσεις, έγγραφα ή άλλου είδους αποδεικτικά στοιχεία έχουν παρασχεθεί από μάρτυρα ή πραγματογνώμονα, η διαβίβαση τους υπόκειται στις διατάξεις του άρθρου 68.

(γ) Το Δικαστήριο μπορεί, υπό τους όρους που εκτίθενται στην παρούσα παράγραφο, να ικανοποιήσει μία αίτηση για συνδρομή κατά την παρούσα παράγραφο από ένα Κράτος που δεν είναι μέλος στο παρόν Καταστατικό.

Άρθρο 94

Αναβολή εκτελέσεως αιτήσεως σχετικά με συνεχιζόμενη ανάκριση ή δίωξη

1. Αν η άμεση εκτέλεση αιτήσεως θα αποτελούσε επέμβαση σε διεξαγόμενη ανάκριση ή δίωξη για υπόθεση άλλη από αυτήν στην οποία αναφέρεται η αίτηση, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να αναβάλει την εκτέλεση της αίτησης για χρονικό διάστημα που συμφωνείται από κοινού με το Δικαστήριο. Η αναβολή, εντούτοις, δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερη του χρόνου που απαιτείται για την ολοκλήρωση της σχετικής ανάκρισης ή δίωξης στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση. Πριν ληφθεί η απόφαση για την αναβολή, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση εξετάζει αν η συνδρομή μπορεί να παρασχεθεί αμέσως υπό συγκεκριμένους όρους.

2. Αν ληφθεί απόφαση για αναβολή κατά την παράγραφο 1, ο Εισαγγελέας μπορεί, εντούτοις, να ζητήσει τη λήψη μέτρων για τη διατήρηση των αποδεικτικών στοιχείων, κατά το άρθρο 93 παράγραφος 1. (ι).

Άρθρο 95

Αναβολή εκτελέσεως αιτήσεως σχετικά με ένσταση ως προς το παραδεκτό

Όταν εξετάζονται από το Δικαστήριο αντιρρήσεις ως προς το παραδεκτό κατά το άρθρο 18 ή 19. το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να αναβάλει την εκτέλεση της αίτησης κατά το παρόν Κεφάλαιο, εφόσον εκκρεμεί η απόφαση του Δικαστηρίου, εκτός αν το Δικαστήριο διατάξει ειδικά ότι ο Εισαγγελέας μπορεί να συνεχίσει την συλλογή των αποδεικτικών στοιχείων κατά τα άρθρα 18 ή 19.

Άρθρο 96

Περιεχόμενο της αιτήσεως για άλλης μορφής συνδρομή κατά το άρθρο 93 .

1. Η αίτηση για άλλης μορφής συνδρομή που αναφέρεται στο άρθρο 93. γίνεται εγγράφως. Σε επείγουσες περιπτώσεις, η αίτηση μπορεί να γίνει από κάθε ικανό μέσο μεταδόσεως εγγράφου αποτυπώματος, υπό την προϋπόθεση ότι η αίτηση επιβεβαιώνεται μέσο του διαύλου που προβλέπεται από το άρθρο 87 παράγραφος 1 (α).

2. Η αίτηση, κατά περίπτωση, περιλαμβάνει ή υποστηρίζεται από τα ακόλουθα:

(α) Συνοπτική αναφορά του σκοπού της αίτησης και της αιτούμενης συνδρομής, συμπεριλαμβανομένων της νομικής βάσεως και των λόγων της αιτήσεως.

(β) Τις κατά το δυνατόν λεπτομερέστερες πληροφορίες για την τοποθεσία που βρίσκεται και την ταυτότητα κάθε προσώπου ή μέρους που πρέπει να βρεθεί ή να αναγνωριστεί προκειμένου να παρασχεθεί η αιτηθείσα συνδρομή.

(γ) Συνοπτική αναφορά των ουσιωδών πραγματικών περιστατικών που αποτελούν την βάση της αιτήσεως.

(δ) Τους λόγους και τις λεπτομέρειες για κάθε διαδικασία ή όρο που πρέπει να τηρηθεί.

(ε) Κάθε πληροφορία που μπορεί να απαιτείται κατά το δίκαιο του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση προκειμένου να εκτελεστεί η αίτηση, και

(στ) Κάθε άλλη σχετική πληροφορία, προκειμένου να παρασχεθεί η αιτουμένη συνδρομή.

3. Μετά από την αίτηση του Δικαστηρίου, το Κράτος Μέρος διαβουλεύεται με το Δικαστήριο, είτε γενικά είτε σε σχέση με συγκεκριμένο ζήτημα, σχετικά με οποιεσδήποτε προϋποθέσεις κατά το εθνικό του δίκαιο, που μπορούν να εφαρμοστούν κατά την παράγραφο 2 (ε). Κατά τη διάρκεια των διαβουλεύσεων, το Κράτος Μέρος ενημερώνει το Δικαστήριο για τις ειδικές προϋποθέσεις του εθνικού του δικαίου.

4. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου, οπουδήποτε αυτό εφαρμόζεται. εφαρμόζονται επίσης και σε σχέση με αίτηση για συνδρομή που έγινε προς το Δικαστήριο.

Άρθρο 97

Διαβουλεύσεις

Όταν ένα Κράτος Μέρος λαμβάνει μία αίτηση κατά το παρόν Κεφάλαιο, σε σχέση με την οποία διαπιστώνει προβλήματα που μπορεί να παρακωλύσουν ή να ματαιώσουν την εκτέλεση της. το Κράτος αυτό διαβουλεύεται αμελλητί με το Δικαστήριο, προκειμένου να επιλυθεί το ζήτημα. Τα προβλήματα αυτά μπορεί να περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων :

(α) Ανεπαρκείς πληροφορίες για την εκτέλεση της αιτήσεως.

(β) Στην περίπτωση αίτησης για παράδοση, το γεγονός ότι παρά τις καταβαλλόμενες καλύτερες δυνατές προσπάθειες, δεν είναι δυνατόν να εντοπιστεί το ζητούμενο πρόσωπο ή αν η διεξαχθείσα ανάκριση κατέληξε ότι το πρόσωπο στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, προδήλως δεν είναι το πρόσωπο που κατονομάζεται στο ένταλμα, ή

(γ) Το γεγονός ότι η εκτέλεση της αίτησης, με τη μορφή υπό την οποία εμφανίζεται, θα απαιτούσε από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται να παραβιάσει προϋωισταμένη συμβατική υποχρέωση που είχε αναληφθεί έναντι άλλου Κράτους.

Άρθρο 98

Συνεργασία σχετικά με παραίτηση από ασυλία και συναίνεση σε παράδοση

1. Το Δικαστήριο μπορεί να μη δώσει συνέχεια σε μία αίτηση για παράδοση ή συνδρομή η οποία θα απαιτούσε από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να ενεργήσει κατά τρόπο ασυμβίβαστο προς τις υποχρεώσεις του κατά το διεθνές δίκαιο έναντι του Κράτους ή της διπλωματικής ασυλίας προσώπου ή περιουσίας ενός τρίτου Κράτους, εκτός αν το Δικαστήριο μπορεί να εξασφαλίσει προηγουμένως τη συνεργασία του τρίτου αυτού Κράτους για παραίτηση από την ασυλία .

2. Το Δικαστήριο μπορεί να μη δώσει συνέχεια σε μία αίτηση για παράδοση η οποία θα απαιτούσε από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να ενεργήσει με τρόπο ασυμβίβαστο προς τις υποχρεώσεις του βάσει διεθνών συμφωνιών κατά τις οποίες απαιτείται η συναίνεση του αποστέλλοντας Κράτους για την παράδοση προσώπου του Κράτους αυτού στο Δικαστήριο. εκτός αν το Δικαστήριο μπορεί να εξασφαλίσει προηγουμένως την συνεργασία του αποστέλλοντας Κράτους για να δοθεί η συναίνεση για την παράδοση.

Άρθρο 99

Εκτέλεση αιτήσεων κατά τα άρθρα 93 και 96

1. Οι αιτήσεις για συνδρομή εκτελούνται σύμφωνα με τη σχετική διαδικασία που προβλέπεται κατά το δίκαιο του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση και, εκτός αν απαγορεύεται από το δίκαιο αυτό. κατά τον τρόπο που προσδιορίζεται στην αίτηση, συμπεριλαμβανομένης της τήρησης κάθε διαδικασίας που περιγράφεται σε αυτή ή της παραχώρησης της δυνατότητας σε πρόσωπα που προσδιορίζονται στην αίτηση να είναι παρόντα και να παρέχουν τη συνδρομή τους στην διαδικασία εκτέλεσης.

2. Σε περίπτωση επείγουσας αίτησης, τα έγγραφα ή τα αποδεικτικά στοιχεία που συλλέγονται σε απάντηση αυτής αποστέλλονται μετά από αίτηση του Δικαστηρίου, επειγόντως.

3. Οι απαντήσεις από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση διαβιβάζονται στη γλώσσα και τον τύπο κατά τον οποίον συντάχθηκαν.

4. Με την επιφύλαξη άλλων άρθρων του παρόντος Κεφαλαίου, όταν είναι αναγκαίο για την επιτυχή εκτέλεση μιας αίτησης η οποία μπορεί να εκτελεστεί χωρίς μέτρα καταναγκασμού, συμπεριλαμβανομένων ειδικώς της ακροάσεως ή της λήψης αποδεικτικών στοιχείων από ένα πρόσωπο εκουσίως, το οποίο συμπεριλαμβάνει να διενεργηθεί τούτο χωρίς την παρουσία των αρχών του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, αν είναι ουσιώδες για την εκτέλεση της αίτησης, και της εξέτασης χωρίς τροποποίηση δημοσίας τοποθεσίας ή άλλου δημοσίου χώρου, ο Εισαγγελέας μπορεί να εκτελέσει μία τέτοια αίτηση άμεσα στο έδαφος ενός Κράτους, ως ακολούθως :

(α) Όταν το Κράτος Μέρος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση είναι Κράτος στο έδαφος του οποίου φέρεται να έχει τελεστεί το έγκλημα και έχει υπάρξει κρίση υπέρ του παραδεκτού κατά το άρθρο 18 ή 19, ο Εισαγγελέας μπορεί να εκτελέσει άμεσα την αίτηση αυτή μετά από όλες τις πιθανές διαβουλεύσεις με το Κράτος Μέρος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση.

(β) Σε άλλες περιπτώσεις, ο Εισαγγελέας μπορεί να εκτελέσει την αίτηση αυτή μετά από διαβουλεύσεις με το Κράτος Μέρος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση και συμμορφούμενος με τους εύλογους όρους και τις ανησυχίες που εγείρονται από αυτό το Κράτος Μέρος. Όταν το Κράτος Μέρος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση επισημαίνει προβλήματα στην εκτέλεση μίας αίτησης σύμφωνα με αυτό το εδάφιο, διαβουλεύεται κατά το παρόν εδάφιο αμελλητί με το Δικαστήριο για την επίλυση του θέματος.

5. Οι διατάξεις που επιτρέπουν σε ένα πρόσωπο που εμφανίζεται ή εξετάζεται από το Δικαστήριο κατά το άρθρο 72 να επικαλεστεί περιορισμούς που σκοπό έχουν να εμποδίσουν την αποκάλυψη εμπιστευτικών πληροφοριών που συνδέονται με την εθνική ασφάλεια, εφαρμόζονται επίσης στην εκτέλεση αιτήσεων για συνδρομή κατά το παρόν άρθρο.

Άρθρο 100

Έξοδα

1. Τα συνήθη έξοδα για την εκτέλεση των αιτήσεων στο έδαφος του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση αναλαμβάνονται από το Κράτος αυτό, εκτός από τις ακόλουθες περιπτώσεις, οπότε βαρύνουν το Δικαστήριο:

(α) Έξοδα σχετικά με τα ταξίδια και την προστασία των μαρτύρων και πραγματογνωμόνων ή την μεταφορά κρατουμένων κατά το άρθρο 93

(β) Έξοδα μεταφράσεων, ερμηνειών και αναπαραγωγής

(γ) Έξοδα μετακίνησης και διαμονής των δικαστών, του Εισαγγελέα, των Αναπληρωτών Εισαγγελέων, του Γραμματέα, του Αναπληρωτή Γραμματέα και των μελών του προσωπικού κάθε οργάνου του Δικαστηρίου

(δ) Έξοδα για οποιαδήποτε πραγματογνωμοσύνη ή έκθεση που ζητεί το Δικαστήριο.

(ε) Έξοδα σχετικά με την μεταφορά προσώπου που παραδόθηκε στο Δικαστήριο από το Κράτος κρατήσεως, και

(στ) Ύστερα από διαβουλεύσεις, όποια έξοδα μπορούν να προκύψουν από την εκτέλεση μιας αίτησης

2. Οι διατάξεις της παραγράφου 1 εφαρμόζονται κατά τις περιστάσεις, σε αιτήσεις Κρατών Μερών που απευθύνονται προς το Δικαστήριο. Σε αυτήν περίπτωση, το Δικαστήριο βαρύνεται με τα συνήθη έξοδα της εκτέλεσης.

Άρθρο 101

Αρχή της ειδικότητας

1. Πρόσωπο που παραδόθηκε στο Δικαστήριο κατά το παρόν Καταστατικό δεν διώκεται, τιμωρείται ή κρατείται για οποιαδήποτε συμπεριφορά προγενέστερη της παράδοσης, διάφορη από την συμπεριφορά ή διαρκή συμπεριφορά που συνιστά την βάση των εγκλημάτων για τα οποία το πρόσωπο αυτό παραδόθηκε.

2. Το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει παραίτηση από τις απαιτήσεις της παραγράφου 1 από το Κράτος το οποίο παρέδωσε το πρόσωπο στο Δικαστήριο και. αν είναι αναγκαίο, το Δικαστήριο δίνει πρόσθετες πληροφορίες κατά το άρθρο 91. Τα Κράτη Μέρη έχουν τηλ¥ εξουσία να δηλώσουν παραίτηση στο Δικαστήριο και προσπαθούν να πράξουν τούτο.

Άρθρο 102

Χρήση όρων

Για τους σκοπούς του παρόντος Καταστατικού :

(α) «παράδοση» σημαίνει την παράδοση ενός προσώπου από ένα Κράτος στο Δικαστήριο, κατά το παρόν Καταστατικό

(β) «έκδοση» σημαίνει την παράδοση ενός προσώπου από ένα Κράτος σε ένα άλλο Κράτος, όπως προβλέπεται από συνθήκη, σύμβαση ή την εθνική νομοθεσία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10.

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Άρθρο 103

Ρόλος των Κρατών στην εκτέλεση ποινών φυλακίσεως

1. (α) Οι ποινές φυλακίσεως εκτίονται σε Κράτος που προσδιορίζεται από το Δικαστήριο από κατάλογο Κρατών

που έχουν εκδηλώσει στο Δικαστήριο την βούληση τους να δεχθούν καταδικασθέντες.

(β) Κατά το χρόνο που εκδηλώνει τη βούληση του να δεχθεί καταδικασθέντες, ένα Κράτος μπορεί να θέσει όρους στην αποδοχή του όπως συμφωνούνται με το Δικαστήριο και κατά το παρόν Κεφάλαιο.

(γ) Ένα Κράτος που έχει ορισθεί σε μία συγκεκριμένη υπόθεση, ενημερώνει αμελλητί αν αποδέχεται τον ορισμό του από το Δικαστήριο.

2. (α) Το Κράτος εκτελέσεως ειδοποιεί το Δικαστήριο για όλες τις περιστάσεις. συμπεριλαμβανομένης της πραγματοποιήσεως των όρων που συμφωνήθηκαν κατά την παράγραφο 1. που θα μπορούσαν να επηρεάσουν ουσιωδώς τους όρους ή την διάρκεια φυλάκισης. Το Δικαστήριο ειδοποιείται τουλάχιστον προ 45 ημερών για οποιεσδήποτε γνωστές ή προβλέψιμες περιστάσεις. Κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής το Κράτος εκτελέσεως δεν προβαίνει σε ενέργεια που μπορεί να παραβλάψει τις υποχρεώσεις του κατά το άρθρο 110.

(β) Όταν το Δικαστήριο δεν συμφωνεί με τις περιστάσεις που αναφέρονται στο εδάφιο (α), ειδοποιεί το Κράτος εκτελέσεως και ενεργεί κατά το άρθρο 104 παρ. 1.

3. Κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας να προβεί σε ορισμό κατά την παράγραφο 1. το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τα ακόλουθα:

(α) Την αρχή ότι τα Κράτη Μέρη επιμερίζονται την ευθύνη για την εκτέλεση ποινών φυλακίσεως κατά της αρχές της δίκαιης κατανομής, όπως προβλέπεται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

(β) Την εφαρμογή ευρέως αποδεκτών προτύπων που έχουν καθιερωθεί με διεθνείς συμβάσεις που διέπουν την μεταχείριση των κρατουμένων.

(γ) Τις απόψεις του καταδικασθέντος

(δ) Την εθνικότητα του καταδικασθέντος και

(ε) Οποιουσδήποτε άλλους παράγοντες που αφορούν τις περιστάσεις του εγκλήματος ή του καταδικασθέντος ή την αποτελεσματική εκτέλεση της ποινής, που μπορεί να αρμόζουν κατά τον ορισμό του Κράτους εκτέλεσης.

4. Αν κανένα Κράτος δεν οριστεί κατά την παράγραφο 1, η ποινή φυλακίσεως εκτίεται σε σωφρονιστικό κατάστημα που διατίθεται από το Κράτος υποδοχής σύμφωνα με τους όρους που ορίζονται στην συμφωνία της έδρας κατά το άρθρο 3 παράγραφος 2. Στην περίπτωση αυτή, τα έξοδα που ανακύπτουν από την εκτέλεση της ποινής φυλακίσεως βαρύνουν το το Δικαστήριο.

Άρθρο 104

Μεταβολή στον ορισμό Κράτους εκτέλεσης

1.Το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει οποτεδήποτε τη μεταφορά του καταδικασθέντος σε σωφρονιστικό κατάστημα άλλου Κράτους.

2. Ο καταδικασθείς μπορεί οποτεδήποτε να ζητήσει από το Δικαστήριο την μεταφορά του από το Κράτος εκτέλεσης .

Άρθρο 105

Εκτέλεση της ποινής

1. Με την επιφύλαξη των όρων τους οποίους ένα Κράτος μπορεί να έχει καθορίσει κατά το άρθρο 103 παρ. 1 β. η ποινή φυλακίσεως είναι δεσμευτική για τα Κράτη Μέρη, τα οποία σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να την τροποποιήσουν.

2. Μόνον το Δικαστήριο έχει το δικαίωμα να αποφασίσει για κάθε αίτηση έφεσης ή αίτηση αναθεώρησης. Το Κράτος εκτέλεσης δεν εμποδίζει την υποβολή τέτοιας αιτήσεως από τον καταδικασθέντα.

Άρθρο 106

Εποπτεία της εκτελέσεως των ποινών και συνθήκες κρατήσεως

1. Η εκτέλεση ποινής φυλάκισης υπόκειται στην εποπτεία του Δικαστηρίου και είναι σύμφωνη με ευρέως αποδεκτά πρότυπα που έχουν καθιερωθεί με διεθνείς συμβάσεις που διέπουν τη μεταχείριση των κρατουμένων.

2. Οι όροι κρατήσεως διέπονται από το δίκαιο του Κράτους εκτέλεσης και είναι σύμφωνοι με ευρέως αποδεκτά πρότυπα που έχουν καθιερωθεί με διεθνείς συμβάσεις που διέπουν τη μεταχείριση των κρατουμένων. Οι όροι αυτοί σε καμία περίπτωση δεν θα είναι περισσότερο ή λιγότερο ευνοϊκοί από εκείνους που επιφυλάσσονται στους καταοικασθέντες για παρόμοια εγκλήματα στο Κράτος εκτέλεσης.

3. Η επικοινωνία μεταξύ του καταδικασθέντος και του Δικαστηρίου είναι ακώλυτη και εμπιστευτική .

Άρθρο 107

Μεταφορά του προσώπου μετά την έκτιση της ποινής

1. Μετά από την έκτιση της ποινής, το πρόσωπο που δεν είναι υπήκοος του Κράτους εκτέλεσης μπορεί κατά το δίκαιο του Κράτους εκτέλεσης να μεταφερθεί σε ένα Κράτος το οποίο είναι υποχρεωμένο να το δεχθεί ή σε άλλο Κράτος που συμφωνεί να το δεχθεί, λαμβάνοντας υπόψη την επιθυμία του προσώπου να μεταφερθεί στο Κράτος αυτό. εκτός αν το Κράτος εκτελέσεως εγκρίνει την παραμονή του στο έδαφος του.

2. Αν κανένα Κράτος δεν αναλαμβάνει τα έξοδα για τη μεταφορά του προσώπου σε άλλο Κράτος κατά την παράγραφο 1. τα έξοδα αυτά βαρύνουν το Δικαστήριο.

3.Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 108. το Κράτος εκτέλεσης μπορεί επίσης, κατά το εθνικό του δίκαιο, να εκδόσει ή με άλλον τρόπο να παραδόσει το πρόσωπο σε Κράτος που ζήτησε την έκδοση ή την παράδοση του προσώπου για να δικαστεί ή να εκτελεστεί εις βάρος του ποινή.

Άρθρο 108

Περιορισμός στην δίωξη ή τιμώρηση άλλων αδικημάτων

1. Καταδικασθείς ο οποίος κρατείται στο Κράτος εκτέλεσης, δεν υπόκειται σε δίωξη ή τιμωρία ή σε έκδοση σε τρίτο Κράτος για συμπεριφορά που έλαβε χώρα πριν από την παράδοση του στο Κράτος εκτέλεσης, εκτός αν αυτή η δίωξη, τιμωρία ή έκδοση έχει εγκριθεί από το Δικαστήριο μετά από αίτηση του Κράτους εκτέλεσης.

2. Το Δικαστήριο αποφασίζει επί του θέματος αφού ακούσει τις απόψεις του καταδικασθέντος.

3. Η παράγραφος 1 παύει να ισχύει αν ο καταδικασθείς παραμένει εκουσίως για περισσότερες από 30 ημέρες με-

τά την έκτιση της ποινής που του επιβλήθηκε από το Δικαστήριο στο έδαφος του Κράτους εκτέλεσης ή αν επιστρέψει στο έδαφος του Κράτους αυτού, ενώ το είχε προηγουμένως εγκαταλείψει.

Άρθρο 109

Εκτέλεση χρηματικών ποινών και μέτρων δήμευσης

I.Τα Κράτη Μέρη εκτελούν τις χρηματικές ποινές ή δημεύσεις που διατάχθηκαν από το Δικαστήριο κατά το Κεφάλαιο 7, χωρίς βλάβη των όικαιοομάτων των καλόπιστων τρίτων και κατά την διαδικασία του εθνικού τους δικαίου.

2. Αν ένα Κράτος Μέρος δεν είναι σε θέση να εκτελέσει διάταξη για δήμευση. λαμβάνει μέτρα για να ανακτήσει την αξία των αποκτηθέντων, της κινητής ή ακίνητης περιουσίας, η δήμευση των οποίων διατάχθηκε από το Δικαστήριο. χωρίς βλάβη των δικαιωμάτων των καλόπιστων τρίτων.

3. Περιουσία ή το προϊόν από την πώληση ακίνητης περιουσίας ή. όπου αρμόζει, από την πώληση άλλης περιουσίας που αποκτάται από ένα Κράτος Μέρος ως αποτέλεσμα της εκτέλεσης από αυτό απόφασης του Δικαστηρίου. μεταφέρεται στο Δικαστήριο.

Άρθρο 110

Επανεξέταση από το Δικαστήριο της μείωσης της ποινής

1. Το Κράτος εκτέλεσης δεν αφήνει ελεύθερο το πρόσωπο πριν από τη λήξη της ποινής που απαγγέλθηκε από το Δικαστήριο.

2. Μόνο το Δικαστήριο έχει το δικαίωμα να αποφασίσει μείωση της ποινής και αποφασίζει επί του θέματος, αφού προηγουμένως ακούσει τον καταδικασθέντα.

3. Όταν ο καταδικασθείς έχει εκτίσει τα δύο τρίτα της ποινής του ή, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, 25 έτη. το Δικαστήριο επανεξετάζει την ποινή για να αποφασίσει αν αυτή πρέπει να μειωθεί. Η επανεξέταση αυτή δεν γίνεται πριν από το χρόνο αυτό.

4. Κατά την επανεξέταση της ποινής σύμφωνα με την παράγραφο 3 το Δικαστήριο μπορεί να μειώσει την ποινή αν διαπιστώσει ότι συντρέχει ένας από τους ακόλουθους παράγοντες:

(α) Η πρώιμα εκδηλωθείσα και συνεχιζόμενη προθυμία του προσώπου να συνεργαστεί με το Δικαστήριο κατά τις ανακρίσεις και διώξεις που αυτό ασκεί

(β) Η εκούσια συνδρομή του προσώπου στην υποβοήθηση της εκτέλεσης των αποφάσεων και διατάξεων του Δικαστηρίου σε άλλες υποθέσεις και. ιδίως, η παροχή συνδρομής στον εντοπισμό περιουσιακών στοιχείων που είναι αντικείμενο διατάξεων που επιβάλλουν χρηματική ποινή, δήμευση ή αποζημίωση, και τα οποία μπορούν να χρησιμοποιηθούν προς όφελος των θυμάτων, ή

(γ) Άλλοι παράγοντες που θεμελιώνουν σαφή και σημαντική αλλαγή των περιστάσεων, επαρκείς για να δικαιολογήσουν τη μείωση της ποινής, όπως προβλέπεται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

5. Αν το Δικαστήριο αποφασίσει κατά την αρχική του επανεξέταση σύμφοϋνα με την παράγραφο 3 ότι δεν είναι ορθό να μειώσει την. ποινή, επανεξετάζει σε μεταγενέστερο χρόνο το ζήτημα της μείωσης της ποινής κατά τα διαστήματα και κριτήρια που προβλέπονται στους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

Άρθρο 111

Απόδραση˙

Αν ο καταδικασθείς αποδράσει και εγκαταλείψει το Κράτος εκτέλεσης, το Κράτος αυτό μπορεί, μετά από διαβουλεύσεις με το Δικαστήριο, να ζητήσει την παράδοση του από το Κράτος, στο οποίο αυτός εντοπίστηκε, κατά τις υπάρχουσες διμερείς ή πολυμερείς διευθετήσεις ή μπορεί να ζητήσει από το Δικαστήριο να επιδιώξει εκείνο την παράδοση του σύμφωνα με το Κεφάλαιο 9. Το Δικαστήριο μπορεί να δώσει οδηγίες ώστε το πρόσωπο να παραδοθεί στο Κράτος στο οποίο εξέτιε την ποινή του ή σε άλλο Κράτος που ορίστηκε από το Δικαστήριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΡΩΝ

Άρθρο 112

Συνέλευση των Κρατών Μερών

1. Με το παρόν δημιουργείται Συνέλευση των Κρατών Μερών στο Καταστατικό. Κάθε Κράτος Μέρος έχει έναν αντιπρόσωπο στην Συνέλευση, ο οποίος μπορεί να συνοδεύεται από αναπληρωτές και συμβούλους. Άλλα Κράτη, τα οποία έχουν υπογράψει το παρόν Καταστατικό ή την Τελική Πράξη μπορούν να είναι παρατηρητές στην Συνέλευση.

2. Η Συνέλευση :

(α) Κρίνει και υιοθετεί, όπως αρμόζει, συστάσεις της Προπαρασκευαστικής Επιτροπής

(β) Ασκεί διευθυντική εποπτεία στο Προεδρείο, τον Εισαγγελέα και τον Γραμματέα σχετικά με την διοίκηση του Δικαστηρίου

(γ) Εξετάζει τις εκθέσεις και τις δραστηριότητες του Προεδρείου της Συνέλευσης, που ιδρύεται κατά την παράγραφο 3 και ενεργεί αναλόγως

(δ) Εξετάζει και αποφασίζει για τον προϋπολογισμό του Δικαστηρίου

(ε) Αποφασίζει αν θα μεταβάλει κατά το άρθρο 36 τον αριθμό των δικαστών

(στ) Εξετάζει κατά το άρθρο 87 παρ. 5 και 7 κάθε ζήτημα σχετικά με έλλειψη συνεργασίας.

(ζ) Επιτελεί κάθε άλλη λειτουργία που είναι σύμφωνη με το παρόν Καταστατικό και τους Κανόνες Διαδικασίας και Απόδειξης.

3. (α) Η Συνέλευση έχει ένα Προεδρείο που αποτελείται από τον Πρόεδρο, δύο Αντιπροέδρους και 18 μέλη εκλεγμένα από αυτήν για χρονικό διάστημα 3 ετών.

(β) Το Προεδρείο έχει αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τη δίκαιη γεωγραφική κατανομή και την αρμόζουσα εκπροσώπηση των κυρίων νομικών συστημάτων του κόσμου.

(γ) Το Προεδρείο συνέρχεται όσο συχνά απαιτείται, τουλάχιστον όμως μία Φορά το έτος. Βοηθεί τη Συνέλευση στην εκτέλεση των υποχρεώσεων της.

4. Η Συνέλευση μπορεί να « ιδρύει βοηθητικά όργανα τα οποία κρίνει απαραίτητα, στα οποία συμπεριλαμβάνεται ένας ανεξάρτητος μηχανισμός εποπτείας για επιθεώρηση, αξιολόγηση και έρευνα του Δικαστηρίου. προκειμένου να επαυξήσει την αποτελεσματικότητα και την οικονομία του.

5. Ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου, ο Εισαγγελέας και ο Γραμματέας ή αντιπρόσωποι τους μπορούν να συμμετέ-

χουν, όπως αρμόζει, στις συναντήσεις της Συνέλευσης και του Προεδρείου .

6. Η Συνέλευση συνέρχεται στην έδρα του Δικαστηρίου ή των Ηνωμένων Εθνών μία φορά το χρόνο και. όταν οι περιστάσεις το απαιτούν, συνέρχεται εκτάκτως. Εκτός αν το παρόν Καταστατικό ορίζει διαφορετικά, οι έκτακτες συνεδριάσεις συγκαλούνται από το Προεδρείο αυτεπαγγέλτως ή με αίτηση του ενός τρίτου των Κρατών Μερών.

7. Κάθε Κράτος Μέρος έχει μία ψήφο. Καταβάλλεται κάθε προσπάθεια για να επιτευχθεί γενική συμφωνία στη Συνέλευση και στο Προεδρείο. Αν δεν μπορεί να επιτευχθεί γενική συμφωνία, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στο παρόν Καταστατικό, τότε:

(α) Οι αποφάσεις σε ζητήματα ουσίας λαμβάνονται με πλειοψηφία των δύο τρίτων των παρόντων και ψηφιζόντων, η δε απόλυτη πλειοψηφία των Κρατών Μερών συνιστά απαρτία.

(β) Οι αποφάσεις για διαδικαστικά ζητήματα λαμβάνονται με απλή πλειοψηφία των παρόντων και ψηφιζόντων Κρατών Μερών.

8. Κράτος Μέρος, το οποίο καθυστερεί την πληρωμή των οικονομικών του συνεισφορών στα έξοδα του Δικαστηρίου, δεν έχει δικαίωμα ψήφου στην Συνέλευση και το Προεδρείο εάν το ποσόν της οφειλής του είναι ίσο ή υπερβαίνει το ποσό των οφειλόμενων εισφορών ολόκληρων των δύο προηγουμένων ετών. Η Συνέλευση μπορεί, παρά ταύτα, να επιτρέψει σε ένα Κράτος Μέρος να ψηφίσει στην Συνέλευση και το Προεδρείο, εάν πειστεί ότι η μη πληρωμή οφείλεται σε συνθήκες πέραν του ελέγχου του Κράτους Μέρους.

9. Η Συνέλευση υιοθετεί τους δικούς της κανόνες διαδικασίας.

10.Οι επίσημες γλώσσες και οι γλώσσες εργασίας της Συνέλευσης είναι αυτές της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12.

ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ

Άρθρο 113

Οικονομικοί Κανονισμοί

Εκτός αν ορίζεται διαφορετικά, όλα τα οικονομικά ζητήματα σχετικά με το Δικαστήριο και τις συνεδριάσεις της Συνέλευσης των Κρατών Μερών. συμπεριλαμβανομένου του Προεδρείου και των βοηθητικών οργάνων της. διέπονται από το παρόν Καταστατικό και τους Οικονομικούς Κανονισμούς και Κανόνες που υιοθετούνται από την Συνέλευση των Κρατών Μερών.

Άρθρο 114

Πληρωμή εξόδων

Τα έξοδα του Δικαστηρίου και της Συνέλευσης των Κρατών Μερών, συμπεριλαμβανομένου του Προεδρείου, και των βοηθητικών οργάνων της. καταβάλλονται από τους οικονομικούς πόρους του Δικαστηρίου.

Άρθρο 115

Οικονομικοί πόροι του Δικαστηρίου και της Συνέλευσης των Κρατών Μερών

Τα έξοδα του Δικαστηρίου και της Συνέλευσης των Κρατών Μερών. συμπεριλαμβανομένων του Προεδρείου και των βοηθητικών οργάνων της. όπως προβλέπεται στον προϋπολογισμό που αποφασίζεται από την Συνέλευση των Κρατών Μερών, καλύπτονται από τις ακόλουθες πηγές :

(α) Ποσοστιαίες εισφορές, οι οποίες καταβάλλονται από τα Κράτη Μέρη

(β)Πόροι παρεχόμενοι από τα Ηνωμένα Έθνη. τα οποία υπόκεινται στην έγκριση της Γενικής Συνέλευσης, ιδίως σε σχέση με τα έξοδα που προκύπτουν από προσφυγές του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Άρθρο 116

Εθελοντικές εισφορές

Με την επιφύλαξη του άρθρου 115. το Δικαστήριο μπορεί να λάβει και να χρησιμοποιήσει, ως πρόσθετους πόρους, εθελοντικές εισφορές από Κυβερνήσεις, διεθνείς οργανισμούς, φυσικά πρόσωπα, εταιρείες ή άλλες οντότητες κατά τα σχετικά κριτήρια που υιοθετούνται από την Συνέλευση των Κρατών Μερών.

Άρθρο 117

Προσδιορισμός των εισφορών

Οι εισφορές των Κρατών Μερών προσδιορίζονται κατά την συμφωνημένη κλίμακα εισφορών που βασίζεται στην κλίμακα που υιοθετήθηκε από τα Ηνωμένα Έθνη για τον τακτικό προϋπολογισμό τους, προσαρμοσμένη τις στις αρχές, στις οποίες βασίζεται η κλίμακα αυτή.

Άρθρο 118

Ετήσιος έλεγχος

Τα αρχεία, βιβλία και οι λογαριασμοί του Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένων και των ετησίων οικονομικών απολογισμών του. ελέγχονται ετησίως από ανεξάρτητο ελεγκτή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13.

ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 119

Επίλυση διαφορών

1. Οποιαδήποτε διαφορά σχετικά με τις δικαστικές λειτουργίες του Δικαστηρίου θα επιλύεται με απόφαση του Δικαστηρίου.

2 . Οποιαδήποτε άλλη διαφορά μεταξύ δύο ή περισσότερων Κρατών Μερών σχετική με την ερμηνεία ή εφαρμογή του παρόντος Καταστατικού η οποία δεν επιλύεται με διαπραγματεύσεις εντός τριών μηνών από την έναρξη τους, θα παραπέμπεται στην Συνέλευση των Κρατών Μερών. Η Συνέλευση μπορεί η ίδια να επιχειρήσει να επιλύσει τη διαφορά ή μπορεί να κάνει συστάσεις για περαιτέρω μέσα επίλυσης της διαφοράς, συμπεριλαμβανομένης της παραπομπής στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης σύμφωνα με το Καταστατικό του τελευταίου.

Άρθρο 120

Επιφυλάξεις

Καμία επιφύλαξη δεν μπορεί να γίνει στο παρόν Καταστατικό.

Άρθρο 121

Τροποποιήσεις

1. Μετά την πάροδο επτά ετών από την έναρξη ισχύος του παρόντος Καταστατικού, οποιοδήποτε Κράτος Μέρος μπορεί να προτείνει τροποποιήσεις σε αυτό. Το κείμενο οποιασδήποτε προτεινόμενης τροποποίησης υποβάλλεται στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος το αποστέλλει αμέσως σε όλα τα Κράτη Μέρη.

2. Μετά τρεις μήνες από την ημέρα της ειδοποίησης, η Συνέλευση των Κρατών Μερών στην επόμενη συνοδό της αποφασίζει, με πλειοψηφία των παρόντων και ψηφιζόντων· αν θα ασχοληθεί με την πρόταση. Η Συνέλευση μπορεί να εξετάσει την πρόταση απ' ευθείας ή να συγκαλέσει Αναθεωρητική Διάσκεψη αν τούτο είναι απαραίτητο.

3. Η υιοθέτηση μιας τροποποίησης σε σύνοδο της Συνέλευσης των Κρατών Μερών ή σε αναθεωρητική Διάσκεψη στην οποία δεν μπορεί να επιτευχθεί γενική συμφωνία απαιτεί πλειοψηφία δύο τρίτων των Κρατών Μερών.

4. Με την επιφύλαξη της διάταξης της παραγράφου 5. μια τροποποίηση τίθεται σε ισχύ για όλα τα Κράτη Μέρη ένα έτος μετά την κατάθεση των εγγράφων επικύρωσης ή αποδοχής στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών από τα οϊτά όγδοα των Κρατών.

5. Οποιαδήποτε τροποποίηση στα άρθρα 5, 6, 7 και 8 του παρόντος Καταστατικού θα τίθεται σε ισχύ για τα Κράτη Μέρη. που έχουν αποδεχθεί την τροποποίηση, ένα έτος μετά την κατάθεση του εγγράφου επικύρωσης ή αποδοχής τους. Σε σχέση με ένα Κράτος Μέρος που δεν έχει αποδεχθεί την τροποποίηση, το Δικαστήριο δεν θα ασκεί τη δικαιοδοσία του σχετικά με έγκλημα που καλύπτεται από την τροποποίηση, όταν αυτό τελέστηκε από υπήκοο αυτού του Κράτους Μέρους ή επί του εδάφους του.

6. Αν μία τροποποίηση έχει γίνει αποδεκτή από τα επτά όγδοα των Κρατών Μερών σύμφωνα με την παράγραφο 4. οποιοδήποτε Κράτος Μέρος που δεν έχει αποδεχθεί την τροποποίηση μπορεί να αποχωρήσει από το παρόν Καταστατικό με άμεσο αποτέλεσμα, ανεξαρτήτως του άρθρου 127 παράγραφος 1. αλλά. εφαρμοζομένου του άρθρου 127 παράγραφος 2. μετά από ειδοποίηση, η οποία δίδεται πριν από την παρέλευση ενός έτους από την έναρξη ισχύος της τροποποιήσεως αυτής.

7. Ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών κοινοποιεί σε όλα τα Κράτη Μέρη οποιαδήποτε τροποποίηση υιοθετήθηκε από σύνοδο της Συνέλευσης των Κρατών Μερών ή από Αναθεωρητική Διάσκεψη.

Άρθρο 122

Τροποποιήσεις διατάξεων θεσμικής φύσεως

1. Τροποποιήσεις διατάξεων του παρόντος Καταστατικού οι οποίες είναι αποκλειστικά θεσμικής φύσεως και συγκεκριμένα του άρθρου 35. του άρθρου 36. παράγραφοι 8 και 9, του άρθρου 37, του άρθρου 38, του άρθρου 39, παράγραφοι 1 (δύο πρώτες προτάσεις). 2 και 4, του άρθρου 42, παράγραφοι 4 έως 9, του άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, και των άρθρων 44, 46, 47 και 49, μπορούν να προταθούν οποτεδήποτε, ανεξάρτητα από το του άρθρου 121, παράγραφος 1. από οποιοδήποτε Κράτος Μέρος. Το κείμενο οποιασδήποτε προτεινόμενης τροποποίησης υποβάλλεται στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών ή σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο ορίσει η Συνέλευση των Κρατών Μερών το οποίο θα το κοινοποιήσει αμέσως σε όλα τα Κράτη Μέρη και σε άλλους που συμμετέχουν στη Συνέλευση.

2. Τροποποιήσεις κατά το παρόν άρθρο για τις οποίες δεν μπορεί να επιτευχθεί γενική συμφωνία, υιοθετούνται από τη Συνέλευση των Κρατών Μερών ή την Αναθεωρητική Διάσκεψη με πλειοψηφία δύο τρίτων των Κρατών Μερών. Οι τροποποιήσεις θα αρχίζουν να ισχύουν για όλα τα Κράτη Μέρη έξι μήνες μετά την υιοθέτηση τους από την Συνέλευση ή. ανάλογα με την περίπτωση, από την Αναθεωρητική Διάσκεψη.

Άρθρο 123

Αναθεώρηση του Καταστατικού

1. Επτά χρόνια μετά τη θέση σε ισχύ του παρόντος Καταστατικού ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών θα συγκαλέσει Αναθεωρητική Διάσκεψη για να εξετάσει οποιεσδήποτε τροποποιήσεις στο παρόν Καταστατικό. Η αναθεώρηση αυτή μπορεί να περιλαμβάνει τον κατάλογο των εγκλημάτων που περιέχεται στο άρθρο 5, χωρίς να περιορίζεται σε αυτόν. Η Διάσκεψη θα είναι ανοιχτή στους μετέχοντες στην Συνέλευση των Κρατών Μελών και με τους ίδιους όρους.

2. Σε οποιοδήποτε μεταγενέστερο χρόνο, μετά από αίτηση ενός Κράτους Μέρους και για τους σκοπούς οι οποίοι αναφέρονται στην παράγραφο 1. ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών, μετά από έγκριση της πλειοψηφίας των Κρατών Μερών, συγκαλεί Αναθεωρητική Διάσκεψη.

3. Οι διατάξεις του άρθρου 121, παράγραφοι 3 έως 7, εφαρμόζονται στην υιοθέτηση και εφαρμογή οποιασδήποτε τροποποίησης του Καταστατικού η οποία εξετάστηκε από την Αναθεωρητική Διάσκεψη.

Άρθρο 124

Μεταβατική Διάταξη

Ανεξάρτητα από το άρθρο 12, παράγραφοι 1 και 2, ένα Κράτος, καθιστάμενο μέρος στο παρόν Καταστατικό, μπορεί να δηλώσει ότι, για περίοδο επτά ετών μετά τη θέση σε ισχύ του παρόντος Καταστατικού για το συγκεκριμένο Κράτος, δεν αποδέχεται τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου σχετικά με την κατηγορία των εγκλημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 8 όταν ένα έγκλημα φέρεται ότι διαπράχθηκε από υπήκοο του ή στο έδαφος του. Δήλωση σύμφωνα με το παρόν άρθρο μπορεί να ανακληθεί οποτεδήποτε. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου θα αναθεωρηθούν από την Αναθεωρητική Διάσκεψη η οποία θα συγκληθεί σύμφωνα με το άρθρο 123. παράγραφος 1.

Άρθρο 125

Υπογραφή, επικύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση

1. Το παρόν Καταστατικό θα ανοίξει προς υπογραφή από όλα τα Κράτη στη Ρώμη, στην έδρα της Οργάνωσης Τροφίμων και Γεωργίας των Ηνωμένων Εθνών, στις 17 Ιουλίου 1998. Έκτοτε θα παραμείνει ανοικτό προς υπογραφή στη Ρώμη στο Υπουργείο των Εξωτερικών της Ιταλίας μέχρι τις 17 Οκτωβρίου 1998. Μετά την ημερομηνία αυτή, το Καταστατικό θα παραμείνει ανοικτό προς υπο-

γραφή στη Νέα Υόρκη, στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών, μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000.

2. Το παρόν Καταστατικό υπόκειται σε επικύρωση, αποδοχή ή έγκριση από τα Κράτη τα οποία το υπέγραψαν. Τα έγγραφα επικύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης κατατίθενται στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

3. Το παρόν Καταστατικό είναι ανοικτό προς προσχώρηση από όλα τα Κράτη. Τα έγγραφα προσχώρησης κατατίθενται στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 126

Έναρξη ισχύος

1. Το παρόν Καταστατικό τίθεται σε ισχύ την πρώτη ημέρα του μηνός μετά την εξηκοστή ημέρα από την ημερομηνία κατάθεσης του εξηκοστού εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

2. Για κάθε Κράτος που επικυρώνει, αποδέχεται, εγκρίνει ή προσχωρεί στο παρόν Καταστατικό μετά την κατάθεση του 60ού εγγράφου επικύρωσης. αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης, το Καταστατικό τίθεται σε ισχύ την πρώτη ημέρα του μήνα μετά την εξηκοστή ημέρα από την κατάθεση από το Κράτος αυτό του εγγράφου της επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης.

Άρθρο 127

Αποχώρηση

1. Ένα Κράτος Μέρος μπορεί, με γραπτή κοινοποίηση που απευθύνεται στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, να αποχωρήσει από το παρόν Καταστατικό. Η αποχώρηση θα αρχίσει να ισχύει ένα έτος μετά την ημερομηνία λήψεως της κοινοποίησης, εκτός αν η κοινοποίηση ορίζει μεταγενέστερη ημερομηνία.

2. Ένα Κράτος δεν απαλλάσσεται, εξ αιτίας της αποχώρησης του, από τις υποχρεώσεις που πηγάζουν από το Καταστατικό κατά το χρόνο που ήταν μέρος σε αυτό, συμπεριλαμβανομένων οποιωνδήποτε οικονομικών υποχρεώσεων οι οποίες μπορεί να έχουν προκύψει. Η αποχώρηση δεν επηρεάζει τη συνεργασία με το Δικαστήριο αναφορικά με ποινικές έρευνες και διαδικασίες σε σχέση με τις οποίες το Κράτος που αποχωρεί είχε υποχρέωση να συνεργαστεί και οι οποίες άρχισαν πριν από την ημερομηνία κατά την οποία άρχισε να ισχύει η αποχώρηση, ούτε βλάπτει καθ' οιονδήποτε τρόπο τη συνέχιση της εξέτασης οποιουδήποτε ζητήματος το οποίο εξεταζόταν ήδη από το Δικαστήριο πριν από την ημερομηνία κατά την οποία άρχισε να ισχύει η αποχώρηση.

Άρθρο 128

Αυθεντικά κείμενα

Το πρωτότυπο του παρόντος Καταστατικού, του οποίου το Αραβικό, Κινεζικό,

Αγγλικό, Γαλλικό, Ρωσικό και Ισπανικό κείμενο είναι εξίσου αυθεντικά, θα κατατεθεί στον Γενικό Γραμματέα των Ηνοϋμένων Εθνών, ο οποίος θα στείλει επικυρωμένα αντίγραφα τους σε όλα τα Κράτη.

ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ, οι υπογράφοντες, όντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι από τις αντίστοιχες Κυβερνήσεις τους. υπέγραψαν το παρόν Καταστατικό.

ΕΓΙΝΕ στη Ρώμη. την 1η ημέρα του Ιουλίου 1998

Άρθρο δεύτερο

Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και του Καταστατικού που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 126 αυτού.

Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεσή του ως Νόμου του Κράτους.

Αθήνα, 5 Απριλίου 2002

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ
Γ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Φ. ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ

Θεωρήθηκε και τέθηκε η Μεγάλη Σφραγίδα του Κράτους

Αθήνα, 8 Απριλίου 2002

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Φ. ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ

ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 34 * ΑΘΗΝΑ 104 32 * TELEX 223211 YPET GR * FAX 010 52 21 004
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: http: www.et.gr
e-mail: webmaster @ et.gr

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ Φ.Ε.Κ.: Τηλ. 1464

Πληροφορίες Α.Ε. - Ε.Π.Ε. και λοιπών Φ.Ε.Κ.: **010 527 9000**

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΩΛΗΣΗΣ Φ.Ε.Κ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - Βασ. Όλγας 227 - Τ.Κ. 54100 **(0310) 423 956**
ΠΕΙΡΑΙΑΣ - Γούναρη και Εθν. Αντίστασης Τ.Κ. 185 31 **010 4135 228**
ΠΑΤΡΑ - Κορίνθου 327 - Τ.Κ. 262 23 **(0610) 638 109 -110**
ΙΩΑΝΝΙΝΑ - Διοικητήριο Τ.Κ. 450 44 **(06510) 87215**
ΚΟΜΟΤΗΝΗ - Δημοκρατίας 1 Τ.Κ. 691 00 **(05310) 22 858**
ΛΑΡΙΣΑ - Διοικητήριο Τ.Κ. 411 10 **(0410) 597449**
ΚΕΡΚΥΡΑ - Σαμαρά 13 Τ.Κ. 491 00 **(06610) 89 127 / 89 120**
ΗΡΑΚΛΕΙΟ - Πλ. Ελευθερίας 1, Τ.Κ. 711 10 **(0810) 396 223**
ΛΕΣΒΟΣ - Πλ. Κωνσταντινουπόλεως Τ.Κ. 811 00 Μυτιλήνη **(02510) 46 888 / 47 533**

ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ ΦΥΛΛΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Σε έντυπη μορφή:
- Για τα ΦΕΚ από 1 μέχρι 40 σελίδες 1 euro.
- Για τα ΦΕΚ από 40 σελίδες και πάνω η τιμή προσαυξάνεται κατά 0,05 euro για κάθε επιπλέον σελίδα.

Σε μορφή CD:

Τεύχος	Περίοδος	Τιμές σε EURO
Α.Ε. & Ε.Π.Ε.	Μηνιαίο	60
Α΄ και Β΄	3μηνιαίο	75
Α΄, Β΄ και Δ΄	3μηνιαίο	90
Α΄	Ετήσιο	180
Β΄	Ετήσιο	210
Γ	Ετήσιο	60
Δ΄	Ετήσιο	150
Παράρτημα	Ετήσιο	75
Αναπτυξιακών Πράξεων και Συμβάσεων (Τ.Α.Π.Σ.)	Ετήσιο	75
Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.)	Ετήσιο	75
Δελτίο Εμπορικής και Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (Δ.Ε.Β.Ι.)	Ετήσιο	75
Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου	Ετήσιο	75
Διακηρύξεων Δημοσίων Συμβάσεων	Ετήσιο	75

Η τιμή πώλησης του Τεύχους Α.Ε. & Ε.Π.Ε. σε μορφή CD - rom για δημοσιεύματα μετά το 1994 καθορίζεται σε 30 euro ανά τεμάχιο, ύστερα από σχετική παραγγελία.
Η τιμή διάθεσης φωτοαντιγράφων ΦΕΚ 0,15 euro ανά σελίδα

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ Φ.Ε.Κ.

Τεύχος	Σε έντυπη μορφή: Κ.Α.Ε. Προϋπολογισμού 2531 euro	Σε έντυπη μορφή: Κ.Α.Ε. ΤΑΠΕΤ 3512 euro	Από το Internet: Κ.Α.Ε. Προϋπολογισμού 2531 euro	Από το Internet: Κ.Α.Ε. ΤΑΠΕΤ 3512 euro
Α΄ (Νόμοι, Π.Δ., Συμβάσεις κτλ.)	205	10,25	176	8,80
Β΄ (Υπουργικές αποφάσεις κτλ.)	293	14,65	205	10,25
Γ΄ (Διορισμοί, απολύσεις κτλ. Δημ. Υπαλλήλων)	59	2,95	ΔΩΡΕΑΝ	- -
Δ΄ (Απαλλοτριώσεις, πολεοδομία κτλ.)	293	14,65	147	7,35
Αναπτυξιακών Πράξεων και Συμβάσεων (Τ.Α.Π.Σ.)	147	7,35	88	4,40
Ν.Π.Δ.Δ. (Διορισμοί κτλ. προσωπικού Ν.Π.Δ.Δ.)	59	2,95	ΔΩΡΕΑΝ	- -
Παράρτημα (Προκηρύξεις θέσεων ΔΕΠ κτλ.)	30	1,50	ΔΩΡΕΑΝ	- -
Δελτίο Εμπορικής και Βιομ/κής Ιδιοκτησίας (Δ.Ε.Β.Ι.)	59	2,95	30	1,50
Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου (Α.Ε.Δ.)	ΔΩΡΕΑΝ	-	ΔΩΡΕΑΝ	- -
Προκηρύξεων Α.Σ.Ε.Π.	ΔΩΡΕΑΝ	-	ΔΩΡΕΑΝ	- -
Ανωνύμων Εταιρειών & Ε.Π.Ε.	2.054	102,70	587	29,35
Διακηρύξεων Δημοσίων Συμβάσεων (Δ.Δ.Σ.)	205	10,25	88	4,40
Α΄, Β΄ και Δ΄			352	17,60

Το κόστος για την ετήσια συνδρομή σε ηλεκτρονική μορφή για τα προηγούμενα έτη προσαυξάνεται πέραν του ποσού της ετήσιας συνδρομής του έτους 2002 κατά 6 euro ανά έτος παλαιότητας και κατά τεύχος

* Οι συνδρομές του εσωτερικού προπληρώνονται στις ΔΟΥ που δίνουν αποδεικτικό είσπραξης (διπλότυπο) το οποίο με τη φροντίδα του ενδιαφερομένου πρέπει να στέλνεται στην Υπηρεσία του Εθνικού Τυπογραφείου.
* Η πληρωμή του υπέρ ΤΑΠΕΤ ποσοστού που αντιστοιχεί σε συνδρομές, εισπράττεται και από τις ΔΟΥ.
* Οι συνδρομητές του εξωτερικού έχουν τη δυνατότητα λήψης των δημοσιευμάτων μέσω internet, με την καταβολή των αντίστοιχων ποσών συνδρομής και ΤΑΠΕΤ.
* Οι Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις, οι Δήμοι, οι Κοινότητες ως και οι επιχειρήσεις αυτών πληρώνουν το μισό χρηματικό ποσό της συνδρομής και ολόκληρο το ποσό υπέρ του ΤΑΠΕΤ.
* Η συνδρομή ισχύει για ένα χρόνο, που αρχίζει την 1η Ιανουαρίου και λήγει την 31η Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου. Δεν εγγράφονται συνδρομητές για μικρότερο χρονικό διάστημα.
* Η εγγραφή ή ανανέωση της συνδρομής πραγματοποιείται το αργότερο μέχρι τον Φεβρουάριο κάθε έτους.
* Αντίγραφα διπλοτύπων, ταχυδρομικές επιταγές και χρηματικά γραμμάτια δεν γίνονται δεκτά.

Οι υπηρεσίες εξυπηρέτησης των πολιτών λειτουργούν καθημερινά από 08.00΄ έως 13.00΄

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ